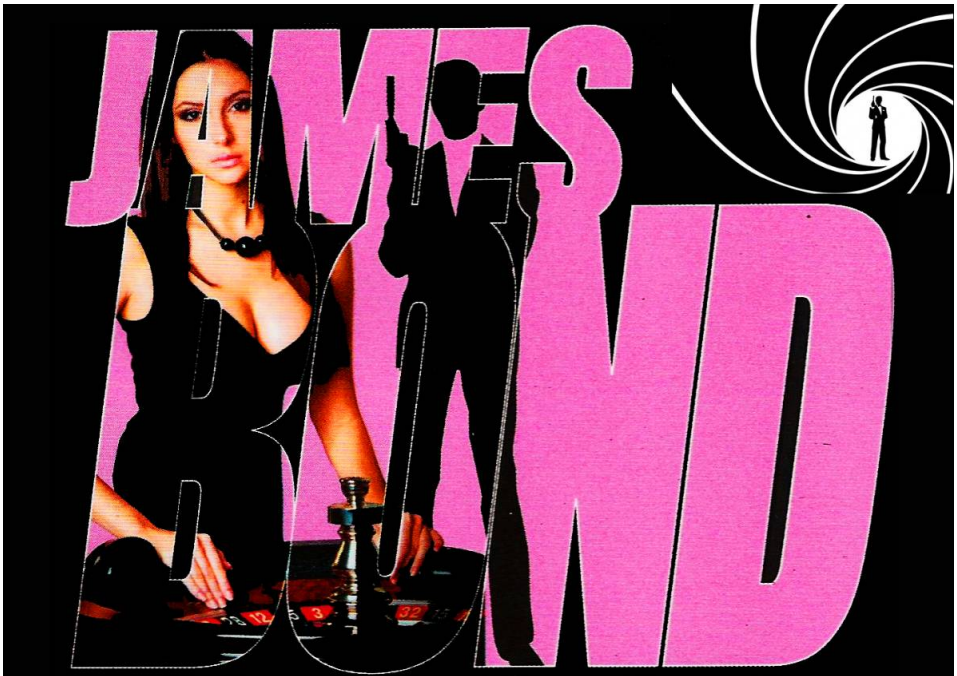

IAN FLEMING

CASINO ROYALE

VOLUMUL 2

www.virtual-project.eu

IAN FLEMING

Seria James Bond

Volumul 2

CASINO ROYALE

Ediția I

Original: *Casino Royale* (1953)

Traducere de:
HORIA NICOLA URSU

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
1998

ROMANELE CU JAMES BOND: INTRODUCERE

Cred că nu greșesc deloc dacă afirm că James Bond e predestinat nemuririi. Eroul a apărut pentru prima oară în *Casino Royale* în 1953, iar cei născuți în acel an sunt acum oameni în toată firea. Cu alte cuvinte, James Bond există de îndeajuns de multă vreme, astfel încât sunt toate premisele ca el să fi căpătat caracteristicile unui personaj clasic, și e aproape sigur că posteritatea va descoperi în el unul dintre miturile secolului douăzeci. Bineînțeles, el nu are încă acces la universalitatea lui Sherlock Holmes, fiind multă vreme *persona non grata* în blocul socialist. Personalitatea sa este însă cel puțin la fel de fascinantă precum cea a lui Sherlock Holmes: este un personaj puternic, ingenios și adesea contradictoriu, iar ca bărbat este mai împlinit decât Holmes: Bond iubește femeile în general, în vreme ce eroul lui Conan Doyle admiră una singură, iar creatorul său nu-i oferă nici măcar șansa de a-și mărturisi sentimentele. Holmes, deși pare un ascet, prizează cocaină, în vreme ce singura slăbiciune a lui Bond sunt trabucurile Morland Specials cu trei inele aurii. Holmes este un decadent ce-și pune riguroasa logică în slujba legii, o contradicție suficient de flagrantă. Bond este un puritan scârbit de sine, ceea ce îi refulează vocația criminală și compensațiile amoroase ale acesteia. Ambele personaje sunt, prin excelență, englezi atipici. Holmes este creația unui irlandez educat de iezuiți ce a studiat medicina la Edinburgh. Din acest motiv, raționalismul său e mai degrabă continental decât britanic. Bond este pe jumătate scoțian, pe jumătate elvețian de limbă franceză, ceea ce explică, pe de o parte, puritanismul său și rezistența sa de granit, iar, pe de altă parte, talentul său pentru limbile franceză și germană, îndemânarea cu care schiază și pasiunea pentru vinurile fine și mâncărurile bine gătite.

Holmes nu oglindea, în nicio privință, biografia creatorului

său; dimpotrivă, faptele, trăsăturile de caracter și temperamentul lui Bond fac din acesta o reprezentare ușor idealizată a celui care, la vârsta de patruzeci și doi de ani, a hotărât să devină un scriitor faimos. Ian Fleming avea și el sânge scoțian în vine și o deloc inocentă propensiune „bondiană" pentru viața trăită așa cum se cuvine: pentru coctailurile cu vodcă și martini, pentru costisitoarele Morland Specials, pentru amorul sportiv cu nevestele altora, pentru mașinile rapide și mizele mari la baccara. Se trăgea dintr-o familie de vază, a studiat la Eton, a fost un atlet strălucit, a petrecut o scurtă perioadă la Sandhurst și și-a perfecționat studiile lingvistice la universitățile din Geneva și München. În calitatea sa de jurnalist în cadrul agenției Reuters – la vârsta de douăzeci și cinci de ani, în 1933 – luase contact pentru întâia oară cu lumea spionajului, participând la procesul moscovit al unor ingineri britanici acuzați de activitate de spionaj. În timpul celui de-al doilea război mondial, lucrase ca asistent al directorului Spionajului Naval al Amiralității și căpătase rangul de comandor – exact ca și James Bond. Ulterior, până în momentul în care a devenit un romancier de succes, a lucrat ca administrator pentru străinătate al Publicațiilor Kemsley. Este foarte important să nu uităm că, asemeni lui Daniel Defoe, Ian Fleming a fost ziarist, înainte de a deveni scriitor, și încă un bun ziarist. Acest lucru se vădește în scrierile sale prin imaginile limpezi, detaliile surprinse cu ochi de profesionist și interesul pentru problemele globale și, de asemenea, prin fascinația pentru descrierile minuțioase ale vieții de zi cu zi. Deoarece romanele sale au fost, toate, bestseller-e, se uită adesea faptul că Fleming este un autor distins, al unei proze tipic britanice.

E adevărat că nemurirea lui James Bond datorează mult, prin sporirea audienței, filmelor care au imortalizat aventurile sale. Cei care îl întruchipează pe ecran îmbătrânesc și este nevoie să fie înlocuiți cu alți protagoniști mai tineri, și se încearcă mereu nu o actualizare a temelor, ci chiar o anticipare față de vremurile prezentului. Comandorul James Bond este mereu în floarea vârstei, indiferent în ce an s-ar

petrece aventurile sale, ceea ce este, s-o recunoaștem, o absurditate. Deși Bond este cu zece ani mai tânăr decât creatorul său, care s-a născut în 1908, el ar trebui, la ora aceasta, să fie un moșulică ce-ar fi trebuit de mult să se retragă, ocupând eventual postul lui M, iar isprăvile sale ar fi trebuit să aparțină trecutului, încă din momentul în care războiul rece se afla la apogeu, când încă nu era periculos să fumezi șaizeci de țigări pe zi și când valorile conservatorismului imperial (atât de bine exemplificate de personajul M, și niciodată renegate de către Bond) dădeau savoare muncii celor angajați în Serviciul Secret al Majestății Sale. În text, înfățișarea lui Bond este adesea comparată cu cea a lui Hoagy Carmichael, compozitorul melodiei „Star Dust", un hit al anilor douăzeci. Pentru cititorii mai tineri însă, comparația cu odinioară renumitul compozitor ar trebui să fie explicată într-o notă de subsol. Bond aparține istoriei, iar romanele al căror personaj este el sunt romane istorice.

Sir John Falstaff a luptat în războaiele civile din timpul domniei lui Hernie al IV-lea, dar nu faptele sale i-au adus nemurirea. La fel se întâmplă și cu James Bond, un alt erou care rămâne prizonier al trecutului, dar ale cărui acte de bravură conțin ceva atemporal. Cu toate acestea, este necesar să cunoaștem câte ceva despre trecutul din care s-a ivit el. La apariția sa, în 1953, *Casino Royale* conținea un mesaj pentru cititorii englezi. Puternic, curajos și, totuși, departe de a fi un ascet înăcrit, Bond reamintea englezilor o serie de calități pe care aceștia păreau să le fi pierdut. La opt ani de la încheierea celui de-al doilea război mondial, epoca marilor eroi, care înălțaseră și făcuseră să prospere un imperiu, apusese demult. În intrigile și înfruntările dintre superputeri, Marea Britanie era un simplu spectator. O situație umilitoare. Spionajul britanic era lipsit de eficiență și disprețuit de către CIA. Scandalul transfugilor homosexuali a pus capac amărăciunii colective. Fleming a îndrăznit să viseze un sistem de spionaj mult mai primejdios și inteligent decât i-ar fi permis condițiile reale și a înfățișat un nou tip de agent secret, unul căruia i s-ar fi permis a ucide. Respectul americanilor și teama sovieticilor

se răsfrângeau astfel asupra serviciului secret care utiliza un asemenea individ și, implicit, asupra Marii Britanii însăși. Dincolo de dorința inițială a lui Fleming, aceea de a-și distra cititorii, se ascundea o motivație patriotică.

Pasionații de etimologie emit felurite ipoteze privitoare la originea numelui Bond (în limba engleză, „bond" = legătură, relație, dar și lanțuri, cătușe, robie). Nici vorbă de vreo sugestie sado-masochistă, deși unii ar fi tentați să discearnă o legătură strânsă cu ceva anume – onoare? patrie? virtuțile abstracte? În realitate, Fleming a ales numele acesta tocmai datorită paradoxalei sale lipse de agresivitate, împrumutându-l de la autorul unei lucrări clasice despre păsările din Marea Caraibilor. Dacă ar fi să dăm crezare anecdotelor, adevăratul James Bond a fost, până nu demult, subiectul glumelor funcționarilor de la serviciile vamale, care îl întrebau mereu unde anume își ținea ascuns pistoletul Beretta. Există și un alt împrumut care dovedește înclinațiile livrești ale lui Fleming (care a fost, de-a lungul vieții, un mare bibliofil): indicativul oficial al agentului James Bond datorează câte ceva povestirii lui Kipling despre trenurile americane, unde cele trei cifre denumesc o locomotivă experimentală; de asemenea, acest număr a fost cel purtat de către John Dee, iscoada reginei Elisabeta I, în vremea când îi spiona pe spanioli, în folosul englezilor. Descoperim mereu noi profunzimi, citind romanele cu James Bond: felurite anecdote istorice, diferite titluri de cărți despre jocurile de cărți sau magia neagră haitiană, tot soiul de idei care au intrat deja în folclor și pe care ne mulțumim să le primim de-a gata (Contactele sexuale îmbunătățesc performanțele unui țintaș? E-adevărat că homosexualii nu pot să fluiere?). Fleming era mult mai învățat decât ni-l arată aparențele. Aspectele tehnologice, ca și cele geografice ale scrierilor sale pot fi crezute, fără teama de a greși. Primii cititori ai cărților sale au presupus că SMERȘ (organizația secretă sovietică împotriva căreia luptă Bond) era o invenție, și au fost foarte surprinși aflând că nu era așa.

Preocuparea pentru corectitudine și acuratețea detaliilor, care nu e o trăsătură definitorie a celor ce scriu pentru a-și

distra cititorii, se înrudește cu ceea ce James Joyce numea „bucuria descrierii” – o pasiune pentru descrierea hainelor purtate de către personaje, a cicatricilor, a lungimii neobișnuite a unui deget, a formei surprinzătoare a unui grumaz sau a unei țeste. Minuția cu care Fleming descrie durerea, tortura sau moartea i-au adus reputația unui sadic, ba chiar renumele unui pornograf al violenței, deși el nu găsește în acestea vreun motiv de jubilație, ci urmărește doar redarea cu precizie jurnalistică a unor trăiri. Fleming a fost un adorator al femeii, și i-a dăruit și eroului său pasiuni similare. Fetișcanele din filmele cu James Bond – cu excepția eroinei din *În Serviciul Secret al Majestății Sale*, interpretată de Diana Rigg – au tendința de a nu fi mai mult decât niște obiecte decorative animate. În cărțile lui Fleming, eroinele sunt verosimile, demne de a fi iubite, datorită unor amănunte umanizante – un nas ușor coroiat, o bâlbâială abia sesizabilă, dar, mai ales, traume psihologice cauzate de remușcări sau vini ascunse. Cu siguranță, personajele feminine ale lui Fleming sunt mai mult decât simple forme frumoase.

Cât despre colosalele personaje negative – Sir Hugo Drax, Dr. No, Blofeld, Goldfinger (un alt exemplu al erudiției lui Fleming: „goldfinger” = degetul de aur era o veche unitate monetară anglo-saxonă) – acestea reușesc să atingă, la limită, pragul verosimilității. Căpcăunii din basme n-au nevoie să fie psihanalizați, însă Fleming îl înzestrează pe Drax cu ticul sugerii degetului mare, iar pe Dr. No cu o anomalie a inimii, motive pentru paranoia lor. În filme, percepem personajele negative cu senzația unei farse acceptate, iar ticăloșii sunt mai degrabă niște prelungiri ale performanțelor lor tehnice puse în slujba crimei sau genocidului. În cărți însă, originalitatea acestora este plauzibilă, tehnologia folosită de ei așijderea, iar visele lor megalomane nu sunt prin nimic excepționale, într-un secol care i-a dat pe Hitler și Stalin. Filmele, care au devenit odată cu trecerea timpului tot mai pline de gadgeturi și tot mai puțin interesante din punct de vedere psihologic, sunt o parodie grotescă a romanelor, iar versiunea cinematografică a romanului *Casino Royale* e doar o deformare

dizgrațioasă a unei povestiri ingenioase, fără nicio legătură cu fantezia aberantă.

Este important, cred, să subliniem faptul că, după primele filme, care, datorită unui buget redus, nu-și permiteau prea multe extravaganțe, James Bond, eroul creat de Fleming, n-a mai avut decât o asemănare strict nominală cu eroul bombastic de pe ecran. Același lucru este valabil și pentru titluri: ce are a face filmul *Octopussy* cu strălucitoarea povestire în care James Bond apare doar episodic? Deși Fleming a interzis adaptarea cinematografică a romanului său *Spionul care mă iubea*, realizatorii nu s-au sfiit să lipească acest titlu unei făcături deloc flemingiene. A sosit timpul ca pasionații de film să își îndrepte atenția către cărți, pentru a le admira calitățile literare. Știu că se vor găsi destui care vor nega faptul că Fleming practica arta literară: aceeași snobi ai estetismului refuză și povestirilor cu Sherlock Holmes calitatea de literatură. Definiția literaturii ca o exploatare a limbajului cu scopul de a oferi cititorilor plăceri spirituale se aplică însă, în egală măsură, scrierilor lui Conan Doyle și Ian Fleming. Niciunul dintre ei n-a năzuit să devină Balzac sau Henry James: ei și-au îndreptat preocupările asupra unui gen întrucâtva minor, aducându-l la perfecțiune. Amândoi, asemeni lui Shakespeare, nutreau convingerea că literatura (fie ea dramatică sau romanescă) trebuie să descrie personaje bine definite, aflate în situații interesante.

Genul romanului de spionaj – mulțumită în primul rând lui Fleming – înseamnă pentru epoca noastră ceea ce tragediile sângeroase au însemnat pentru epoca elizabetană timpurie. Fleming a murit, prematur, în 1964, anul în care lumea întreagă celebra patru sute de ani de la nașterea lui Shakespeare, astfel încât nu e de mirare că o relectură a operelor sale ne face să descoperim un anume parfum renascentist, un parfum ce sfidează austeritatea socialistă a anilor cincizeci, fără a îmbrăca însă hainele permisivității absolute a anilor șaizeci. Libertinismul nu e însă niciodată exagerat: bucuriile simțurilor sunt răsplata serviciilor primejdioase aduse lumii libere. Atunci când Bond se prezintă

mahmur la datorie, amiralul în retragere M este mereu prezent, pentru a-i reaminti strămoșeștile virtuți ale disciplinei și sobrietății.

Ceea ce ne rămâne în amintire, citind aceste cărți, nu sunt nici intrigile, nici amănuntele picante (niciodată dezvăluite până la capăt, cenzurate fiind de discreția suverană a unui gentleman scoțian), cât bucuriile mărunte ale vieții – mașinile rapide, rețetele corecte de preparare a unui coctail vodca-martini, o cină și o partidă de bridge la un club select, numele unor articole cosmetice de lux, seducătoarea dezordine a părului unui fete frumoase. Aceste bucurii sunt cu atât mai intense, cu cât sunt trecătoare: moartea îl pândește la fiece pas pe agentul 007. Dacă una dintre îndatoririle artistului e aceea de a crea iluzia vieții, atunci nimeni nu-i poate nega lui Fleming calitatea de artist Cât despre James Bond, acesta va rămâne veșnic în conștiințele noastre: un personaj cvasi-nemuritor care, fără a atinge profunzimile shakespeariene, va fi un veșnic etalon al noii epoci elizabetane, un erou de care avem nevoie.

Anthony Burgess
Lugano, 1987

• Capitolul 1: AGENTUL SECRET

Mirosul greu de fum și sudoare al unui cazinou devine de-a dreptul grețos pe la ora trei dimineața. În acele clipe, încordarea jocului la mize uriașe – un amestec de lăcomie, teamă și tensiune nervoasă – devine de nesuportat, trezind simțurile și îndemnându-le la revoltă.

James Bond deveni deodată conștient de propria-i oboseală. Știa întotdeauna când trupul sau mintea sa își atingeau limitele, și acționa în consecință. Acest comportament îi permitea să evite lehamitea și tocirea simțurilor, care dădeau naștere greșelilor.

Se strecură departe de mulțimea care înconjura masa de ruletă la care jucase și se opri, pentru câteva clipe, sprijinindu-se de balustrada de alamă care înconjura masa principală de joc din *la salle privée*[1].

Le Chiffre mai juca încă și, în aparență, continua să câștige. În fața sa se afla un morman de jetoane de o sută de mii, iar în umbra cotului său stâng se zărea un teanc mai discret de discuri galbene, care valorau câte o jumătate de milion de franci fiecare.

Bond îi cercetă o vreme profilul deloc comun, apoi ridică din umeri, încercând să-și limpezească gândurile, și se îndepărtă.

Într-un cazinou, casa este înconjurată de o barieră înaltă aproape de un stat de om, iar casierul, care îndeplinește o funcție similară cu cea a unui funcționar inferior dintr-o bancă, e așezat pe un scaun dincolo de barieră și-și vede de jetoanele și de teancurile sale de bancnote. Acestea sunt aranjate pe rafturi, de jur împrejurul său, la nivelul ochilor solicitanților. Casierul poartă armă în scopul autoapărării, astfel încât a te sălta peste barieră, pentru a fura câteva teancuri de bancnote, și a reuși apoi să te strecori prin mulțime și pe coridoarele nesfârșite, către ieșirea din cazinou, este, practic, imposibil. Ca o precauție suplimentară, casierii

lucrează, în general, câte doi.

Bond reflecta la toate acestea, în vreme ce aduna teancurile de bancnote de o sută și de zece mii de franci. Într-un cotlon al minții sale, avu viziunea obișnuitei întâlniri a conducerii cazinoului, care avea să se desfășoare a doua zi, în zori.

„Domnul Le Chiffre a câștigat două milioane. A jucat jocul său obișnuit. Domnișoara Fairchild a câștigat un milion, într-o oră, apoi a plecat. A jucat calm, fără grabă. Monsieur le Vicomte de Villorin a câștigat un milion două sute la ruletă. A jucat miza maximă pe primele și ultimele duzini. A avut noroc. Apoi englezul, domnul Bond, și-a ridicat totalul câștigurilor din cele două zile la suma exactă de trei milioane, jucând potrivit unui sistem progresiv bazat pe roșu, la masa numărul cinci. Duclos, care a fost *chef de partie*[{2}], cunoaște toate detaliile. Se pare că domnul Bond este perseverent și joacă numai la mize maxime. Are noroc și nervii tari, se pare. De-a lungul întregii seri, s-a câștigat atât la *chemin-de-fer,* atât la baccara și atât la ruletă. La jocul cu bile, afluența a fost destul de scăzută, astfel încât am ieșit din nou în pierdere.

Merci, Monsieur Xavier.

Merci, Monsieur le Président.”

Cam așa ceva avea să se discute, gândi Bond, în vreme ce se strecura prin ușile batante ale sălii private. Salută, înclinând din cap către individul în haine de seară a cărui sarcină era de a bloca ieșirea la cel mai mic semn de scandal, apăsând cu piciorul un comutator electric ce comanda închiderea automată a ușilor.

A doua zi, în zori, după o discuție similară celei descrise mai sus, cei din conducerea cazinoului aveau să se despartă, îndreptându-se care încotro, fie spre casele lor, fie spre cafenelele din apropiere, pentru a-și lua micul dejun.

Cât despre posibilitatea jefuirii casei, care îi trezise lui Bond un interes pur teoretic, acesta ajunse la concluzia că ar fi fost nevoie de cel puțin zece oameni pricepuți pentru a o duce la bun sfârșit. Unul sau doi dintre funcționarii cazinoului ar fi fost cu siguranță uciși, în vâltoarea evenimentelor. Nici în Franța, și probabil nici în vreo altă țară, nimeni n-ar fi putut

găsi zece ucigași cu sânge rece care să se înhame laolaltă pentru o asemenea lovitură.

Bond lăsă bacșiș o mie de franci la garderobă și coborî treptele cazinoului, convins de-acum că Le Chiffre nu avea să încerce să dea vreo spargere la cazino. Alungă așadar din minte această ipoteză și se concentră asupra propriilor senzații fizice. Simțea scrâșnind sub tălpile pantofilor de lux pietrișul uscat al aleii, în gură avea un gust stătut și aspru, iar sudoarea de la subțiori îi devenise lipicioasă. Își simțea ochii umflați în orbite, iar nasul și fruntea îi erau congestionate. Trase în piept aerul răcoros al nopții, adunându-și gândurile. Era curios să afle dacă cineva îi percheziționase camera, de când o părăsise pentru a coborî la cină.

Traversă bulevardul larg și străbătu parcul din fața Hotelului Splendide. Îi zâmbi recepționerului care îi întinse cheia – camera 45, la etajul întâi – și o telegramă abia sosită.

Citi telegrama, care-i fusese trimisă din Jamaica:

KINGSTONJA XXXX XXXXXX XXXX XXX
BOND SPLENDIDE ROYALE-LES-EAUX SEINE INFERIEURE HAVANA PRODUCȚIA DE TRABUCURI
TOATE ÎNTREPRINDERILE CUBANEZE 1915 ZECE
MILIOANE REPET ZECE MILIOANE STOP
SPER SĂ FIE DESTUL.

DASILVA

Aceste fraze bizare îl informau că zece milioane de franci se aflau în drum spre el. Acesta era răspunsul la cererea expediată de Bond în aceeași după-amiază, prin Paris, către cartierul general de la Londra, pentru a cere mai multe fonduri. Cei de la Paris transmiseseră solicitarea la Londra, unde Clements, conducătorul departamentului lui Bond, o transmisese mai sus, pe cale ierarhică, lui M, care rânjise strâmb și îi ceruse, „Brokerului” să facă demersurile necesare la Trezorerie.

Bond lucrase mai demult în Jamaica, având drept acoperire identitatea unui client foarte bogat al companiei Messrs Caffery, principala firmă de export-import din Jamaica. Din acest motiv, era și acum controlat prin Jamaica, omul său de legătură fiind un individ taciturn care lucra ca șef al fotoreporterilor de la *Daily Gleaner*, celebrul cotidian din Caraibe.

Omul de la *Gleaner*, care se numea Fawcett, fusese în tinerețe contabil la una dintre marile companii de pescuit broaște țestoase din insulele Cayman. Fiind unul dintre caymanezii care se înrolaseră ca voluntari la izbucnirea războiului, avansase curând până la rangul de asistent al intendentului unei mici organizații a Spionajului Naval, care acționa în Malta. La sfârșitul războiului, atunci când, cu părere de rău, se pregătea să se întoarcă în arhipelagul natal, fu contactat de secția Serviciului Secret care se ocupa de zona caraibiană. Se specializase în domeniul fotografiei și în alte câteva arte și, cu sprijinul tacit al unor persoane influente din Jamaica, i se găsi un post în redacția ziarului *Gleaner*.

Din acel moment, în intervalele dintre fotoreportajele realizate pentru marile agenții – Keystone, Wide-World, Universal, INP și Reuter-Photo – primi instrucțiuni precise, prin telefon, de la un bărbat pe care nu-i fusese dat încă să îl întâlnească, și dusese la bun sfârșit o serie de operațiuni simple, care cereau doar discreție absolută, viteză de reacție și corectitudine. Pentru aceste servicii ocazionale primea o retribuție lunară de douăzeci de lire sterline, care îi era trimisă într-un cont deschis la Royal Bank of Canada de către o rudă fictivă aflată în Anglia.

Actuala însărcinare a lui Fawcett era de a-i retransmite imediat lui Bond, cuvânt cu cuvânt, textul mesajelor pe care le primea acasă, de la misteriosul său interlocutor. Acesta îl asigurase că nimic din ceea ce avea să transmită nu avea să trezească suspiciunile poștei jamaicane. Așa se face că nu fu deloc mirat atunci când fu numit corespondent al „Agenției Maritime de Presă and Foto”, ceea ce îi dădea acces la o serie de facilități referitoare la comunicațiile cu Franța și Anglia și,

în plus, un salariu suplimentar de zece lire pe lună.

Se simțea în siguranță, încurajat și cât se poate de bucuros și plăti prima rată pentru un Morris Minor. Își cumpără, de asemenea, o pereche de ochelari de soare verzi, la care râvnea de multă vreme și care, credea el, aveau să îi sporească prestanța în redacție.

Bond revăzu în minte aceste amănunte, în timp ce desigila telegrama. Se obișnuise demult cu controlul intermediat, ba chiar începuse să-i placă. Astfel, avantajul era de partea sa, căci dobândea un avans de o oră sau două în comunicarea cu M. Știa că această independență era foarte relativă și că un alt membru al Serviciului se afla incognito la Royale-les-Eaux, cu scopul de a raporta la rândul său cele întâmplate aici, dar îi dădea totuși iluzia că nu se afla doar la 150 de mile de clădirea aceea rece din Regent's Park, de unde șefii cei mari, firi calculate și imperturbabile, dirijau întreaga activitate a Serviciului, cântărindu-i și judecându-i fiecare acțiune. Aceeași senzație o încercase și Fawcett, caymanezul din Kingston, știind că dacă ar fi cumpărat pe loc Morris-ul, în loc să consimtă la cumpărarea în rate, cineva de la Londra ar fi aflat asta și ar fi vrut să afle de unde veneau banii.

Bond citi a doua oară telegrama. Smulse un formular din teancul de pe tejghea (de ce-ar fi dat cuiva posibilitatea de a citi ce scrisese?) și caligrafie răspunsul cu litere mari de tipar.

MULȚUMESC INFORMAȚIILE VOR FI SUFICIENTE – BOND.

Întinse recepționerului răspunsul și își băgă în buzunar telegrama semnată „Dasilva". Dacă recepționerul se afla în slujba cuiva, respectivul nu avea decât să-i mituiască pe cei de la poștă ca să afle conținutul acelui mesaj; asta, dacă nu cumva recepționerul nu dezlipise plicul pentru a-l citi, înainte de sosirea lui Bond.

Luă cheia, îi spuse noapte bună recepționerului și se îndreptă spre scări, salutându-l din mers pe liftier. Bond știa că zgomotul ascensorului ar fi fost de-ajuns pentru a atrage atenția oricui s-ar fi aflat la etajul întâi. Poate că nu era cazul,

dar prefera să fie prudent.

Urcând în tăcere, în vârful picioarelor, se gândi cu regret la răspunsul pe care i-l trimisese lui M, via Jamaica. Ca un jucător priceput ce era, știa că era o greșeală să se bazeze pe un capital atât de redus. Însă, aproape sigur, M n-ar fi consimțit să îi trimită mai mult. Ridică din umeri și parcurse tiptil coridorul, spre ușa camerei sale.

Cunoștea exact amplasamentul întrerupătorului, astfel încât îi fu de-ajuns o mișcare pentru a aprinde lumina și a deschide ușa, cu revolverul pregătit de tragere. Încăperea era pustie. Ignoră ușa de la baie, care rămăsese întredeschisă. Închise ușa și aprinse lampa de pe noptieră și cea de la măsuța de toaletă, înainte de a-și abandona arma pe fotoliul de lângă fereastră. Se aplecă și inspectă sertarul biroului: firul de păr negru pe care îl așezase acolo, înainte de cină, nu fusese clintit din loc.

Examină apoi pata fină de pudră de talc de pe fața interioară a mânerului ușii șifonierului. Nu fusese nici ea atinsă. Intră în baie și înălță capacul rezervorului, verificând dacă nivelul apei nu coborâse cumva sub zgârietura abia vizibilă pe care o scrijelise.

Nu se simți nici măcar pentru o clipă ridicol sau exagerat de prudent, în vreme ce inspecta aceste capcane improvizate împotriva intrușilor. Era agent secret și se afla în viață tocmai mulțumită atenției pe care o acorda detaliilor profesiunii sale. Precauțiile de rutină nu i se păreau deloc exagerate, așa cum niciun scufundător, un pilot de încercare sau oricine altcineva și-ar fi câștigat traiul punându-și viața în joc nu le-ar fi considerat ca atare.

Convins în cele din urmă că nimeni nu îi percheziționase camera cât timp fusese la cazino, Bond se dezbrăcă și făcu un duș rece. Își aprinse apoi cea de-a șaptezecea țigară a zilei și se așeză la birou, având alături teancul gros de bancnote câștigate peste noapte. Își notă socotelile într-un carnețel minuscul. În două zile de joc, câștigase, în total, exact trei milioane de franci. Plecase de la Londra cu zece milioane, și ceruse o suplimentare cu alte zece. În felul acesta, capitalul de care dispunea se ridica la o sumă de douăzeci și trei de

milioane de franci, adică aproximativ douăzeci și trei de mii de lire.

Rămase o vreme nemișcat, privind pe fereastră marea întunecată. Apoi ascunse teancul de bancnote sub pernă, își spălă dinții, stinse luminile și se cuibări, vădit ușurat, în așternuturile scrobite. Vreme de zece minute, recapitulă în minte cele petrecute peste zi. Apoi se întoarse pe partea cealaltă și se cufundă în tunelul adânc al somnului.

Înainte însă de a adormi, își strecură mâna stângă sub pernă, cuprinzând în palmă patul revolverului Colt Police Positive, calibrul 38. Se lăsă să alunece în mrejele somnului; ochii săi vioi și calzi se închiseră, iar trăsăturile i se relaxară, alcătuind o mască taciturnă, ironică, brutală și rece.

• Capitolul 2: UN DOSAR PENTRU M

Cu două săptămâni mai devreme, memoriul ce urmează fusese trimis de către Secția S a Serviciului Secret lui M, cel care, atunci ca și acum, conducea acest serviciu aflat în subordinea Ministerului Britanic al Apărării:

Către: M.
De la: Șeful Secției S.
Subiect: O propunere pentru distrugerea lui Monsieur Le Chiffre (alias „Numărul", „Herr Nummer", „Herr Ziffer" etc.), unul dintre agenții cei mai importanți ai inamicului în Franța și trezorier clandestin al Sindicatului Muncitorilor Alsacieni („Syndicat des Ouvriers d'Alsace"), organizație profesională din transporturi și industria grea, controlată de comuniști și, potrivit informațiilor noastre, o semnificativă coloană a cincea în eventualitatea războiului cu roșii.
Documentare: Anexa A conține biografia lui Le Chiffre, furnizată de Șeful Arhivelor. Anexa B conține un rezumat referitor la SMERȘ.

De câtva timp, am căpătat convingerea că Le Chiffre a început să calce pe un teren nesigur. În mai toate privințele, el constituie un agent al URSS demn de toată lauda, dar obiceiurile și înclinațiile sale grosolane constituie un călcâi al lui Ahile de care am avut ocazia să profităm din când în când; una dintre amantele sale este o eurasiatică (nr. 1860) controlată de Secția F, care a reușit de curând să obțină informații directe referitoare la afacerile sale.

Pe scurt, se pare că Le Chiffre se află în pragul unei crize financiare. Anumite semne ale acesteia au fost observate de către 1860: vânzarea discretă a unor bijuterii, disponibilizarea unei vile din Antibes și o tendință generală de a-și controla cheltuielile nesăbuite care au constituit dintotdeauna una dintre trăsăturile sale definitorii. În urma unor cercetări

suplimentare, realizate cu ajutorul Biroului Doi al prietenilor noștri francezi (cu care am colaborat în acest caz), o poveste interesantă a ieșit la lumină.

În ianuarie 1946, Le Chiffre a obținut controlul asupra unui lanț de bordeluri din Normandia și Bretania, cunoscut sub denumirea generică *Cordon Jaune*. A fost îndeajuns de nechibzuit pentru a utiliza în acest scop suma de aproximativ cincizeci de milioane de franci care îi fusese încredințată de Secția III Leningrad pentru finanțarea SODA, sindicatul menționat mai sus.

În mod normal, *Cordon Jaune* s-ar fi dovedit o investiție excelentă și este posibil ca Le Chiffre să fi fost motivat de dorința sinceră de a spori fondurile sindicatului, și nu de a se îmbogăți pe seama celor pentru care lucra. Indiferent însă care i-a fost raționamentul, este limpede că ar fi putut găsi destule investiții mai onorabile, în afara prostituției, dacă n-ar fi fost tentat de numărul nelimitat de femei pe care le-ar fi avut la dispoziție, devenind patron de bordeluri.

Soarta a fost însă necruțătoare.

La numai trei luni, pe 13 aprilie, în Franța a fost promulgată Legea nr. 46685, intitulată *Loi Tendant à la Fermeture des Maisons de Tolérance et au Renforcement de la Lutte contre le Proxénetisme*[{3}].

(Ajungând la această frază, M mormăi enervat și apăsă pe unul din butoanele interfonului.

— Șeful Secției S?

— Da, domnule.

— Ce naiba înseamnă cuvântul ăsta? întrebă M, silabisind apoi cuvântul buclucaș.

— Se referă la pești, domnule.

— Nu suntem la Școala de Limbi Berlitz, S. Dacă ții neapărat să-ți etalezi cunoștințele în ceea ce privește cuvintele străine care fac să ți se încurce limba, fii amabil și, pe viitor, anexează și o traducere. Aș prefera însă să scrii în engleză.

— Îmi cer scuze, domnule.

M închise interfonul și reluă lectura memoriului.)

Această lege, cunoscută sub denumirea comună de „Legea Marthe Richard”, dispunea închiderea imediată a tuturor stabilimentelor rău-famate și interzicea vânzarea cărților și filmelor pornografice. A fost o lovitură cumplită dată investiției lui Le Chiffre, care se regăsea astfel, pe neașteptate, cu un serios deficit în fondurile sindicatului. În disperare de cauză, acesta și-a transformat bordelurile în *maisons de passe,* localuri unde întâlnirile clandestine între prostituate și clienți pot fi aranjate, la limita dintre legal și ilegal. Unul sau două *cinémas bleus* din subordinea sa au continuat să funcționeze, dar aceste mici afaceri nu acopereau nici pe departe investiția sa. Toate încercările sale de a vinde afacerea, chiar și în pierdere, au eșuat. Între timp, Brigada de Moravuri a poliției franceze i-a luat urma și, în scurt timp, douăzeci, poate chiar mai multe dintre localurile sale, au fost închise.

Desigur, poliția nu era interesată decât de activitatea lui Le Chiffre ca fost proprietar de bordeluri. De-abia în momentul în care noi ne-am interesat de situația sa financiară, omologii noștri de la Biroul Doi au dezgropat un dosar paralel, care îl completa pe cel al colegilor de la departamentul de poliție.

Semnificația acestei situații a devenit evidentă pentru noi și colegii noștri francezi și, în ultimele două luni, o adevărată vânătoare de șobolani a fost dezlănțuită de către poliție în stabilimentele aparținând de *Cordon Jaune.* Ca urmare, la ora actuală nu a mai rămas nimic din investițiile inițiale ale lui Le Chiffre și o inspecție de rutină ar scoate la iveală un deficit de aproximativ cincizeci de milioane de franci în fondurile sindicatului al cărui trezorier este acesta.

Până în prezent, se pare că susceptibilitatea Leningradului nu a fost trezită, însă, din nefericire pentru Le Chiffre, se pare că SMERȘ i-a luat urma. Săptămâna trecută, o sursă de rang superior aparținând Secției P a raportat că unul dintre înalții oficiali ai acestui eficient organ de represiune al Uniunii Sovietice a plecat din Varșovia cu destinația Strasbourg, via Berlinul de Est. Nu am primit încă o confirmare a acestui raport din partea Biroului Doi francez, și nici de la autoritățile

din Strasbourg (care sunt demne de încredere), și nu avem vești nici de la cartierul general al lui Le Chiffre, unde am infiltrat un alt agent dublu (în plus față de 1860).

Dacă Le Chiffre ar fi știut că SMERȘ-ul se află pe urmele sale, sau că în privința sa există o cât de mică îndoială, nu ar fi avut decât două alternative: fie să se sinucidă, fie să încerce să scape cu fuga. Planurile sale actuale sugerează însă că, deși disperat, el nu își dă seama că viața sa este în joc. Aceste planuri spectaculoase ale sale ne-au sugerat contra-operațiunea pe care, deși riscantă și neconvențională, v-o supunem spre aprobare la sfârșitul acestui memoriu.

Pe scurt, credem că planurile lui Le Chiffre vizează acoperirea deficitului din conturile sale prin câștigurile realizate la masa de joc. Bursa este prea lentă, la fel și diversele speculații ilicite posibile, cu droguri sau medicamente rare, precum aureo – și streptomicina ori cortizonul. Din pariurile la curse nu s-ar putea realiza câștiguri îndeajuns de mari pentru a-i acoperi pagubele, deoarece, dacă ar câștiga asemenea sume din pariuri, ar fi plătit, cel mult, cu un glonte în ceafă.

În orice caz, am aflat că Le Chiffre a retras ultimele douăzeci și cinci de milioane rămase în contul sindicatului și a închiriat o vilă în vecinătatea stațiunii Royale-les-Eaux, situată la nord de Dieppe, pentru o perioadă de o săptămână, începând de mâine în două săptămâni.

Se așteaptă ca, în această vară, cazinoul din Royale să cunoască cele mai mari mize din Europa. Din dorința de a contracara câștigurile fabuloase realizate la Deauville și Le Touquet, societatea care administrează stațiunea, Société des Bains de Mer de Royale, a închiriat licențele pentru baccara și *chemin-de-fer* sindicatului Mahomet Ali, alcătuit dintr-un grup de oameni de afaceri și bancheri egipteni emigrați, având acces la fonduri consistente, și care, de ani de zile, încearcă să îi ajungă din urmă pe Zographos și asociații săi greci, ce dețin monopolul asupra jocului de baccara la cele mai importante cazinouri din Franța.

Cu ajutorul unei publicități discrete, un număr considerabil

de mari jucători din America și Europa au fost încurajați să vină la Royale în această vară, astfel încât pare posibil ca această stațiune de modă veche să își recapete, măcar parțial, renumele avut în epoca victoriană.

Cert este că Le Chiffre va încerca, începând din 15 iunie sau după această dată, să realizeze un profit de cincizeci de milioane de franci, pornind de la un capital de douăzeci și cinci de milioane, salvându-și astfel viața.

Contra-operațiune sugerată:

Ar fi în interesul nostru și al celorlalte națiuni aparținând Organizației Tratatului Atlanticului de Nord ca acest puternic agent sovietic să fie ridiculizat și distrus, ca sindicatul comunist pe care el îl finanțează să falimenteze și să-și piardă reputația, astfel încât această potențială coloană a cincea, numărând peste cincizeci de mii de membri, care în eventualitatea unui război ar putea controla o bună parte a frontierei de nord a Franței, să-și piardă coeziunea și eficiența. Acest lucru s-ar putea realiza dacă Le Chiffre ar fi învins la masa de joc. (N.B.: Lichidarea lui n-ar fi de niciun folos. Leningradul ar acoperi pierderile și l-ar transforma într-un martir).

Recomandăm așadar ca unul dintre cei mai pricepuți jucători ai Serviciului să fie creditat cu fondurile necesare pentru a-l înfrunta pe Le Chiffre și a-l ruina.

Riscurile sunt evidente, iar posibilitatea pierderii de către Serviciu a unor fonduri importante este ridicată, dar în cazul altor operațiuni necesitând fonduri la fel de mari, cu mai puține șanse de succes, și cu obiective mai puțin importante, astfel de riscuri au fost asumate.

În cazul unei decizii nefavorabile, singura alternativă va fi de a transmite informațiile și recomandările noastre colegilor de la Biroul Doi francez sau americanilor de la Central Intelligence Agency de la Washington. Ambele organizații vor fi, fără îndoială, încântate să preia execuția acestui plan.

Semnat: S

•

Anexa A

Nume: Le Chiffre

Pseudonime: Variații asupra cuvintelor „cifră” și „număr” în diferite limbi; de ex.: „Herr Ziffer”.

Originea: Necunoscută.

A apărut prima oară ca deportat, eliberat din lagărul de la Dachau, în zona americană a Germaniei, în iunie 1945. În aparență, suferea de amnezie și paralizia corzilor vocale (ambele simulate?). Mutenia a cedat în urma terapiei, dar subiectul a continuat să susțină că nu-și amintește nimic, cu excepția unor vagi asociații de idei referitoare la Alsacia-Lorena și Strasbourg, unde a fost transferat în septembrie 1945, dându-i-se pașaportul nr. 304-596, fără cetățenie. A adoptat numele „Le Chiffre”, motivându-și astfel decizia: „devreme ce sunt numai un număr pe un pașaport…” Nu folosește niciun prenume.

Vârsta: aproximativ 45 ani.

Descriere: Înălțimea 1,85 m. Greutatea 75 kg. Tenul foarte deschis. Nu poartă barbă. Păr castaniu, tuns perie. Ochii negri cu vinișoare argintii în jurul irisului. Gura mică, cu aspect feminin. Dinți falși foarte scumpi. Urechi mici, cu lobi mari, indicând o ascendență semită. Mâini mici, hirsute, manichiură îngrijită. Picioare mici. Din punct de vedere rasial, subiectul este un amestec de mediteranean cu elemente prusace sau poloneze. Se îmbracă bine, este meticulos, poartă în general costume la două rânduri. Fumează fără oprire țigări Caporal, folosind un filtru de denicotinizare. Inhalează frecvent dintr-un inhalator cu benzedrină. Voce calmă și blândă. Vorbește perfect engleza și franceza, și îndeajuns de bine germana. Ușor accent marseiez. Zâmbește rar și nu râde niciodată

Obiceiuri: Cheltuie mult, dar este discret. Un apetit sexual de invidiat. Șofer priceput, conduce mașini rapide. Dexteritate remarcabilă în folosirea armelor mici și a altor tehnici de luptă, inclusiv a cuțitelor. Are în permanență asupra sa trei lame fine Eversharp, ascunse în borul pălăriei, în călcâiul pantofului drept și în tabacheră. Cunoaștere aprofundată a matematicii și contabilității. Bun jucător de cărți. Este tot

timpul însoțit de doi paznici înarmați, bine îmbrăcați, unul german, altul francez (detalii disponibile la cerere).

Comentarii: Un agent de temut, deosebit de periculos, al Uniunii Sovietice, controlat de Secția III din Leningrad, prin intermediul Parisului.

Semnat: Arhivist.

•

Anexa B

Subiect: SMERȘ.

Surse: Propriile arhive și materiale disparate oferite de Biroul Doi francez și CIA Washington.

Denumirea SMERȘ a rezultat din contopirea a două cuvinte rusești: „Smerti Șpionam", însemnând, într-o traducere aproximativă, „Moarte Spionilor". Organizația este subordonată, potrivit informațiilor noastre, direct lui Beria, și depășește atribuțiile MVD (fost NKVD).

Cartierul general: Leningrad (cu o sub-stație la Moscova).

Misiunea SMERȘ este eliminarea tuturor formelor de trădare sau înșelătorie în dauna diverselor ramuri ale Serviciului Secret sovietic, atât în țară cât și peste hotare. Este cea mai puternică și mai temută organizație din URSS și este renumită pentru a nu fi eșuat niciodată în misiunile sale de răzbunare.

Se crede că SMERȘ poartă răspunderea pentru asasinarea lui Troțki în Mexic (22 august 1940) și este, într-adevăr, posibil ca această organizație să-și fi construit renumele reușind acest asasinat, după numeroasele eșecuri ale tentativelor altor indivizi și organizații.

Următoarea apariție a SMERȘ în scena publică s-a petrecut în momentul atacării Rusiei de către Hitler. Organizația și-a sporit atunci numărul de membri, pentru a contracara trădările și acțiunea agenților dubli în timpul retragerii forțelor sovietice în 1941. La data respectivă, acționa ca un detașament de execuție subordonat NKVD-ului.

Această organizație a fost puternic afectată de epurările de după război. În prezent, se crede că ea este alcătuită din

câteva sute de agenți operativi foarte bine antrenați, împărțiți în cinci secțiuni:

• Departamentul I: Se ocupă de contraspionaj în cadrul organizațiilor sovietice în interiorul și în afara granițelor.

• Departamentul II: Diverse operațiuni, inclusiv execuții.

• Departamentul III: Administrare și finanțare.

• Departamentul IV: Investigații și muncă juridică. Personal.

• Departamentul V: Procuratură: este secția care tranșează judecarea finală a tuturor victimelor.

Un singur agent operativ al SMERȘ a căzut în mâinile noastre, de la război încoace: Goiciov, alias Garrad-Jones. Acesta l-a împușcat pe Petchora, ofițer-medic la Ambasada Iugoslaviei, în Hyde Park, la 7 august 1948. În decursul interogatoriului, s-a sinucis, înghițind un comprimat de cianură de potasiu, ascuns într-un nasture al hainei. Arogant, nu a dezvăluit nimic, în afara apartenenței sale la SMERȘ, de care era foarte mândru.

Credem că următorii agenți dubli britanici au fost victime ale SMERȘ: Donovan, Harthrop-Vane, Elizabeth Dumont, Ventnor, Mace, Savarin (pentru detalii, vezi Morga: secția Q).

Concluzie: Se cer făcute toate eforturile pentru o mai bună cunoaștere a acestei foarte puternice organizații și distrugerea agenților săi operativi.

• Capitolul 3: AGENTUL 007

Șeful Secției S (ramura Serviciului Secret care se ocupa de Uniunea Sovietică) întocmise el însuși planul de distrugere a lui Le Chiffre și ținea atât de mult la punerea lui în aplicare, încât luă memoriul, urcă la ultimul etaj al clădirii sumbre din Regent's Park, trecu dincolo de ușa capitonată verzuie și străbătu coridorul, către încăperea din capătul acesteia.

Se prezentă încrezător în fața șefului de cabinet al lui M, un tânăr militar ce-și câștigase rangul făcând parte din secretariatul Marelui Stat Major, după ce fusese rănit în cursul unei operațiuni de sabotaj, în 1944, și reușise să-și păstreze simțul umorului, chiar și după aceste grele încercări.

— Uite care-i treaba, Bill… Aș vrea să-l conving pe Șef în legătură cu anumite chestiuni. Crezi că e momentul potrivit?

— Tu ce zici, Penny? întrebă la rândul său șeful de cabinet, întorcându-și privirea spre secretara personală a lui M, cu care-și împărțea biroul.

Domnișoara Moneypenny ar fi putut fi considerată de-a dreptul atrăgătoare, dacă n-ar fi avut în ochi o privire atât de tăioasă și de descumpănitoare.

— Cred că ar merge. A avut câștig de cauză în conferința de la Ministerul de Externe, și nu așteaptă pe nimeni în următoarea jumătate de oră, răspunse domnișoara Moneypenny, zâmbindu-i încurajator șefului Secției S, pe care-l simpatiza atât datorită farmecului său personal, cât și din pricina importanței secției pe care o conducea.

— În cazul asta, am să te rog să-i duci acest dosar, Bill.

Îi întinse șefului de cabinet mapa neagră purtând însemnul stelei roșii, care semnifica „Strict Secret".

— … Și, te implor, încearcă să pari entuziast atunci când i-l dai! Și spune-i că voi aștepta aici, frunzărind vreun regulament, în timp ce el îmi va lua în considerare propunerile. S-ar putea să mai vrea să afle niscaiva detalii suplimentare. Pe de altă parte, în felul acesta mă voi convinge

personal că nu-l veți sâcâi cu nimic, până ce nu va termina.

— Așa să fie, domnule! spuse șeful de cabinet și apăsă un buton al interfonului.

— Da? se auzi o voce în difuzor, calmă și neutră.

— Șeful secției S dorește să vă aduc un dosar. Se pare că e ceva urgent.

— Adu-l înăuntru.

Șeful de cabinet închise interfonul și se ridică în picioare.

— Mulțumesc, Bill. Voi aștepta alături, spuse șeful secției S.

Șeful de cabinet traversă încăperea și deschise ușa dublă care dădea în biroul lui M. O clipă mai târziu ieși, iar deasupra intrării se aprinse o luminiță albastră, care indica faptul că M nu trebuia să fie deranjat.

•

Ceva mai târziu, șeful secției S îi spunea triumfător adjunctului său:

— Era să ne frigem cu paragraful final! Șeful a rostit cuvinte grele: subversiune, șantaj… S-a enervat, ce mai! Însă, în cele din urmă, a fost de acord. Spune că ideea e nebunească, dar merită să încercăm, dacă Trezoreria va fi de acord să plătească. Iar el crede că va reuși să-i convingă pe cei de acolo să o facă… Are un argument destul de serios; e de părere că jocul de cărți e o investiție mai bună decât coloneii ruși care evadează și apoi se transformă în agenți dubli, la numai câteva luni după ce-au primit azil politic. Abia așteaptă să punem mâna pe Le Chiffre. S-a gândit deja la un om potrivit pentru această misiune și e foarte curios cum se va descurca acesta pe teren.

— Cine e? întrebă adjunctul.

— Unul dintre cei ce poartă indicativul „dublu zero”. Bănuiesc că e vorba de 007. E un individ puternic și M crede că va avea de-a face cu pistolarii lui Le Chiffre. Cred că e un cartofor priceput, altfel n-ar fi rezistat, înainte de război, două luni într-un cazino din Monte Carlo, încercând să descurce țițele afacerii cu spionii români, cerneala simpatică și lentilele întunecate. În cele din urmă, împreună cu cei de la Biroul Doi, au reușit să îi demaște; mai mult chiar, 007 a câștigat un

milion de franci la masa de joc și a depus banii în contul Serviciului. Erau bani buni, pe vremea aceea…

•

Întrevederea lui James Bond cu M fusese scurtă.

— Ce părere ai, Bond? întrebă M, atunci când Bond reveni în biroul său, după ce citise memoriul de la secția S și, vreme de zece minute, contemplase copacii din parc, prin fereastra anticamerei.

Bond privi în ochii limpezi, animați de o căutătură vicleană, ai șefului său.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră că v-ați gândit la mine și mi-ar face plăcere să accept. Dar nu vă pot promite că am să câștig. Șansele de câștig la baccara sunt cu atât mai mari, cu cât miza crește. Aș putea avea însă ghinionul de a fi „curățat" chiar de la început. Mizele vor fi destul de mari; numai deschiderea va urca, din câte-mi dau eu seama, până la o jumătate de milion.

Bond tăcu, redus la tăcere de privirea înghețată a șefului său. M știa toate acestea, cunoștea șansele de câștig la baccara la fel de bine ca și Bond. Asta îi era meseria: să evalueze șansele de reușită ale misiunilor, și să cunoască oamenii, atât pe ai săi, cât și pe cei ai inamicului. Bond regretă că îl luase gura pe dinainte.

— Și el ar putea să aibă ghinion, rosti M, calm. Vei avea la dispoziție un capital suficient de mare, aproape douăzeci și cinci de milioane, atât cât are și el. Vei porni cu zece milioane, și-ți vom trimite alte zece, după ce te vei fi lămurit cum stau lucrurile la fața locului. Celelalte cinci milioane le vei câștiga chiar tu. Zâmbi. Te vei învârti pe-acolo câteva zile, înainte de începerea jocului cel mare, și vei încerca să-ți intri în mână. Q îți va da lămuririle necesare în legătură cu trenurile la care ți-a rezervat locuri și hotelul unde vei locui. Îți va furniza echipamentul de care vei avea nevoie. Problemele financiare le rezolvi cu cei de la Trezorerie. Îi voi ruga pe cei de la Biroul Doi să stea pe-aproape. Vei acționa pe teritoriul lor, și nu este cazul să-i supărăm. Voi încerca să îi conving să ți-l trimită pe Mathis. Se pare că te-ai înțeles bine

cu el la Monte Carlo, în afacerea cu cazinoul de acolo. Va trebui să anunț și Washington-ul, datorită înțelegerilor pe care le avem în cadrul NATO. CIA are unul sau doi oameni de încredere la Fontainebleau. Crezi că mai ai nevoie de ceva?

Bond clătină din cap.

— Mi-ar face plăcere să lucrez cu Mathis, domnule.

— Să vedem ce se poate face. Încearcă să duci la bun sfârșit afacerea asta. Dacă nu reușești, ne vom face de râsul lumii. Și fii cu băgare de seamă! Deși pare, la prima vedere, o simplă distracție, mă îndoiesc că va fi prea ușor. Le Chiffre e bun. Nu-mi rămâne decât să-ți urez succes!

— Vă mulțumesc, domnule! răspunse Bond, și dădu să se îndrepte spre ușă.

— Încă ceva…

Bond se întoarse.

— Cred că am să îți ofer și un om care să te acopere. Două capete gândesc mai limpede decât unul singur. Vei avea nevoie de cineva care să îți asigure comunicarea cu baza. Am să mă gândesc la asta ceva mai târziu. Omul nostru te va contacta după ce vei ajunge la Royale. Nu trebuie să-ți faci griji în privința lui. Fii sigur că va fi cineva de încredere.

Bond ar fi preferat să lucreze singur, dar nu-și putea permite să-l contrazică pe M. Plecă, nutrind speranța că omul pe care aveau să i-l trimită avea să fie un om de înțeles, iar nu vreun individ stupid ori, mai rău, ambițios.

• Capitolul 4: L'ENNEMI ÉCOUTE[4]

Două săptămâni mai târziu, trezindu-se în camera sa de la hotelul Splendide, James Bond revăzu în minte o parte a acestor întâmplări.

Sosise la Royale-les-Eaux la timp pentru a lua prânzul, cu două zile mai devreme. Nimeni nu încercase să îl contacteze, și numele cu care semnase în registru – James Bond, Port Maria, Jamaica – nu trezise curiozitatea nimănui.

M nu ținuse neapărat să-i cunoască viitoarea identitate de acoperire.

— De îndată ce-l vei provoca pe Le Chiffre la masa de joc, îl vei avea în mână, îi spusese șeful său. Asumă-ți însă o identitate care să nu contrasteze cu lumea care se învârte pe-acolo.

Bond cunoștea bine Jamaica și de aceea ceruse ca mesajele să-i fie transmise de acolo. Trecea așadar drept proprietar de plantații al cărui tată făcuse avere din cultivarea tutunului și trestiei de zahăr, și care își sporea averea jucând la bursă și în cazinouri. În cazul în care cuiva îi venea ideea de a face cercetări în privința sa, Bond avea să amintească de Charles DaSilva de la compania Chaffery's din Kingston, așa-zisul său avocat. Charles avea să îi confirme spusele.

Bond își petrecuse ultimele două după-amiezi și cea mai mare parte a nopților care trecuseră la cazino, jucând potrivit unor complicate sisteme progresive, la ruletă. Miza la bancourile mari de la *chemin-de-fer*, ori de câte ori se ivea vreunul. În cazul în care i se întâmpla să piardă, mai făcea o singură încercare, iar dacă ghinionul se încăpățâna să-l urmărească, se oprea.

În felul acesta, câștigase trei milioane de franci, punându-și nervii și priceperea la grea încercare. Mintea sa reținuse toate detaliile geografiei cazinoului. Dar, ceea ce era cel mai important, avusese ocazia să-l urmărească pe Le Chiffre jucând și constatase că acesta nu greșea niciodată și avea

noroc cu carul.

Lui Bond îi plăcea să ia în fiecare dimineață un mic-dejun consistent. După ce făcu un duș rece, se așeză la masa plasată în fața ferestrei. Admirând vremea frumoasă de afară, bău un sfert de litru de suc de portocale adus de la gheață și înghiți aproape pe nerăsuflate o omletă cu șuncă din trei ouă. Își savură apoi cafeaua, neagră, fără zahăr. Prima țigară a zilei, fabricată la comandă de firma Morlands de pe Grosvenor Street dintr-un amestec de tutun din Balcani și Turcia, o fumă privind vălurelele ce se spărgeau de-a lungul țărmului. Flota de pescuit din Dieppe se îndrepta spre largul scăldat în ceața începutului de iunie, urmată de un stol de pescărușI isterici.

Căzuse pe gânduri, când auzi zbârnâitul telefonului. Recepționerul se scuză că îl deranjase și îl anunță că reprezentantul firmei Radio Stentor, care îi adusese aparatul comandat la Paris, aștepta în holul hotelului.

— Ah, da, desigur! Trimite-l sus! spuse Bond.

Aceasta era acoperirea convenită cu cei de la Biroul Doi francez pentru omul lor de legătură. Bond își îndreptă privirile spre ușă, sperând din tot sufletul ca acesta să fie Mathis.

Când Mathis intră, având înfățișarea unui respectabil om de afaceri și purtând în mână o cutie de mari dimensiuni prevăzută cu un mâner de piele împletită, Bond zâmbi larg și fu gata să îl salute călduros. Mathis se încruntă însă și arătă în sus, apoi închise ușa cu grijă.

— Tocmai am sosit de la Paris, domnule, și v-am adus aparatul radio pe care l-ați comandat. Este un aparat de performanță și, de aici, de la Royale, veți putea recepționa cu ajutorul său emisiunile posturilor de radio din aproape toate capitalele Europei. Din fericire, pe o rază de optzeci de kilometri în jurul locului în care ne aflăm nu există niciun lanț muntos care să dăuneze calității recepției.

— Mă bucur să aud asta, spuse Bond, ridicând din sprâncene, uimit de comedia pe care o juca Mathis.

Acesta îi ignoră întrebarea nerostită. Despachetă aparatul și îl așeză pe pardoseală, în dreptul radiatorului electric care nu era pus în funcțiune.

— E abia trecut de unsprezece, rosti Mathis, iar la această oră ar trebui să recepționăm, de la Roma, concertul grupului Les Compagnons de la Chanson, care se află într-un turneu prin întreaga Europă. Să vedem cum merge aparatul… Să facem un mic test.

Îi făcu cu ochiul. Bond observă că Mathis reglase volumul la maximum și se aprinsese luminița roșie de frecvență, dar nu se auzi niciun sunet.

Mathis meșteri ceva la partea din spate a aparatului. Un bâzâit electrostatic puternic umplu încăperea. Mathis privi îngăduitor aparatul vreme de câteva secunde, apoi îl închise și spuse, cu o voce care simula dezamăgirea:

— Vă rog să mă scuzați, iubite domn, am uitat să reglez frecvența.

Se aplecă din nou asupra aparatului și, după câteva clipe, armonia plăcută a unei șansonete invadă încăperea. Mathis se apropie de Bond și îl îmbrățișă, strângându-i mâna cu putere, de parcă ar fi vrut să-i frângă degetele.

Bond îi zâmbi.

— Ce naiba se întâmplă? întrebă el.

— Iubitul meu prieten, te-ai ars! răspunse Mathis, ironic, arătând din nou spre tavan. Acolo sus, chiar în aceste clipe, Monsieur Muntz sau pseudo-soția acestuia, care zace la pat, doborâtă de o pseudo-gripă, se tăvălește pe jos, asurzit de tot.

Rânji, văzând cum Bond se încrunta neîncrezător.

Mathis se așeză pe pat și își aprinse o țigară Caporal. Era vădit satisfăcut de efectul pe care îl produseseră spusele sale. Redeveni serios.

— Nu știu cum s-a întâmplat una ca asta. Te urmăresc, se pare, încă din ziua sosirii. Inamicii noștri comuni și-au trimis aici artileria grea: familia Muntz. El e neamț, iar ea e de undeva din Europa Centrală, probabil din Cehia. Hotelul acesta e vechi. În spatele radiatoarelor electrice se află hornurile dezafectate ale sobelor care îl încălzeau pe vremuri. Chiar aici – și arătă un punct de pe perete situat la vreo zece centimetri deasupra radiatorului – atârnă un microfon foarte puternic. Firul său urcă prin horn până în camera familiei

Muntz unde, în spatele radiatorului, a fost instalat un amplificator. Înăuntru, în încăpere, se află un magnetofon și o pereche de căști, la care cei doi Muntz ascultă cu schimbul. Iată de ce doamna Muntz a fost doborâtă de gripă și își ia toate mesele în cameră, în vreme ce Monsieur Muntz, ca un soț devotat, își petrece mai tot timpul la căpătâiul soției sale, în loc să se bucure de soarele și priveliștile acestui loc binecuvântat, ori de plăcerea jocului, la cazino. Știm o parte din aceste lucruri deoarece noi, francezii, suntem băieți deștepți. Restul ni s-a confirmat cu câteva ore înaintea sosirii tale, când am demontat radiatorul.

Suspicios, Bond se apropie de radiator și examină șuruburile cu care acesta era fixat pe perete. Într-adevăr, la o examinare atentă, acestea prezentau o serie de zgârieturi, care confirmau spusele lui Mathis.

— Și-acum, cred că ar fi timpul să mai jucăm o scenă din mica noastră comedie, spuse Mathis.

Se apropie de aparatul de radio, care continua să-și deverseze acordurile în auzul celor trei ascultători ai săi, și îl închise.

— Sunteți mulțumit, domnule? întrebă el. Ați observat, cu siguranță, claritatea recepției. Nu-i așa că e un grup minunat?

Gesticulă larg și se strâmbă.

— Sunt, într-adevăr, atât de buni, încât cred că voi asculta până la capăt acest concert, răspunse Bond.

Rânji, gândindu-se la privirile furioase pe care, cu siguranță, cei doi Muntz le schimbau acum, auzindu-l.

— Aparatul îmi pare a fi extraordinar. E exact ceea ce căutam, pentru acasă, în Jamaica.

Mathis afișă o grimasă sarcastică și porni din nou aparatul, pe aceeași frecvență, a postului de la Roma.

— Tu și Jamaica ta, pufni el, și se așeză din nou pe pat.

Bond își încruntă sprâncenele, înciudat.

— N-are niciun rost să-mi plâng de milă, spuse. Nu mă așteptam ca acoperirea mea să reziste o veșnicie, dar mă îngrijorează faptul că am fost dat de gol atât de repede.

Își răscoli zadarnic memoria în căutarea vreunui indiciu.

Reușiseră oare rușii să străpungă vreun cifru secret? Dacă s-a întâmplat așa ceva, nu-i mai rămânea decât să își facă bagajele și să se întoarcă acasă. Ar fi însemnat că misiunea sa eșuase înainte măcar de-a fi început.

Mathis păru a-i fi citit gândurile.

— Nu cred că au reușit să spargă vreun cod. Pentru orice eventualitate, i-am anunțat pe cei de la Londra, iar ei au zis că vor schimba toate cifrurile. Nu se poate spune că nu le-am dat de lucru, zâmbi el, cu satisfacția unui rival prietenos. Iar acum, să trecem la chestiunile care ne privesc, înainte ca bravii noștri „Compagnons" să obosească de prea mult cântat…

Trase în piept fumul aspru al țigărilor Caporal.

— În primul rând, te-anunț că vei fi încântat să îți cunoști partenera. E foarte frumoasă, pe onoarea mea!

Bond se încruntă. Amuzat de reacția prietenului său, Mathis urmă:

— Are părul negru, ochi albaștri și niște… protuberanțe splendide, atât din față, cât și din spate. Pe deasupra, e expertă în transmisiuni, ceea ce, deși nu adaugă nimic farmecului ei, o transformă într-o perfectă funcționară a companiei Radio Stentor. Ea va fi deci asistenta mea, în calitate de reprezentant al companiei în această superbă stațiune de vară.

Rânji.

— Am tras amândoi la acest hotel, astfel încât proaspăta mea asistentă va fi oricând la dispoziția ta, în cazul în care aparatul tău ar suferi vreo defecțiune. Toate mașinăriile, chiar și cele franțuzești, necesită anumite reglări în primele zile după livrare. Uneori, chiar noaptea… adăugă el, clipind din ochi foarte sugestiv.

Bond nu era însă deloc amuzat.

— De ce naiba mi-au trimis o femeie? mormăi el, amărât. Cred c-am venit aici pentru vreun blestemat de picnic?

Mathis îl întrerupse.

— Calmează-te, dragul meu James. E îndeajuns de serioasă pentru a fi pe gustul tău, și e rece ca un aisberg. Vorbește

franceza ca o localnică și își cunoaște meseria. Acoperirea ei este perfectă și voi aranja lucrurile în așa fel încât voi doi să vă cuplați frumușel, fără a bate la ochi. E normal ca tu să-ți găsești o fată frumoasă prin partea locului. În calitatea ta de milionar jamaican, cu sânge fierbinte, ai părea despuiat fără o însoțitoare pe măsură!

Bond emise un mormăit neîncrezător.

— Mai ai și alte surprize?

— Nimic deosebit, răspunse Mathis. Le Chiffre s-a instalat în vila lui, la optsprezece mile depărtare, de-a lungul coastei. Cei doi paznici sunt mereu în preajma lui. Par niște băieți capabili. Unul dintre ei a fost văzut intrând într-o mică pensiune din oraș, unde trei personaje misterioase și deloc respectabile s-au cazat în urmă cu două zile. S-ar putea să fie membri ai echipei inamice. Actele le sunt în regulă – sunt, cică, trei cehi expatriați – dar unul din oamenii noștri i-a auzit vorbind între ei bulgărește. Nu prea avem de-a face cu indivizi de teapa lor, pe-aici. Rușii îi folosesc îndeosebi în Turcia și în Iugoslavia. Sunt proști, dar ascultători. În general, se ocupă de crime mărunte, ori slujesc drept pioni de sacrificiu în cazurile mai complicate.

— Mersi! Eu cărei categorii îi aparțin? întrebă Bond. Mai e ceva?

— Nu. Vino la amiază la barul de la Hermitage. Ți-o voi prezenta pe asistenta mea. Invit-o deseară la cină. Astfel, nu va fi nimic nefiresc în faptul că veți ajunge împreună la cazino. Voi fi și eu pe-acolo, dar n-am să mă arăt. Împreună cu doi dintre oamenii mei, vă vom supraveghea discret. A, era să uit! Aici, în hotel, mai locuiește și un american, pe nume Leiter. Felix Leiter. E omul CIA, venit de la Fontainebleau. Cei de la Londra m-au rugat să te informez despre prezența lui aici. Pare un tip de treabă, s-ar putea să ne fie de folos.

Aparatul de radio de pe podea emise un torent de vorbe italienești. Mathis îl închise. Mai schimbară câteva cuvinte despre funcționarea aparatului și modul în care Bond avea să îl plătească. Apoi, cu o politețe exagerată, Mathis se înclină și își luă rămas bun, făcându-i încă o dată cu ochiul.

Bond se așeză la fereastră și încercă să-și limpezească gândurile. Nimic din ceea ce-i dezvăluise Mathis nu era de natură să îl liniștească. Acoperirea sa fusese deconspirată, și era supravegheat de niște profesioniști. Aceștia aveau să încerce, poate, să atenteze la viața lui, înainte ca el să poată ajunge față în față cu Le Chiffre, la masa de joc. Rușii nu aveau niciun fel de prejudecăți în privința crimei. Și mai era și năpasta aceea de fată! Oftă. Femeile erau menite să îi distreze pe bărbați. Când se amestecau în treburile serioase, nu făceau decât să stea în drum și să încurce totul, cu sentimentalismul lor și cu tot bagajul lor de emoții. Așadar, erau doar o grijă în plus.

— La naiba! înjură Bond, printre dinți.

Apoi, amintindu-și de simpatica familie Muntz, mai înjură odată, mai tare, și părăsi încăperea.

• Capitolul 5: O PARTENERĂ PENTRU BOND

Era ora douăsprezece când Bond părăsi hotelul Splendide. Clopotul de la primărie bătea, cu dangătu-i cristalin, amiaza. În aer plutea o aromă puternică de pin și mimoze, iar grădinile proaspăt stropite ale cazinoului de vizavi, străbătute de alei cu pietriș alb, împrumutau scenei un decor potrivit mai curând unui spectacol de balet, decât unei melodrame.

Soarele strălucea, dând străzii o poleială veselă, de bun augur pentru noua epocă de fast și prosperitate pe care, după atâția ani de vicisitudini, micul orășel marin se pregătea să o inaugureze.

Orășelul Royale-les-Eaux, așezat la gura râului Somme, acolo unde plajele netezi ale sudului Picardiei cedează locul falezelor abrupte ale Bretaniei, ce se prelungesc, de-a lungul coastei, până la Le Havre, avusese o evoluție similară mai cunoscutului Trouville.

Royale (fără „Eaux", cum se numise la origini orășelul), ca și Trouville, fusese doar un sat de pescari, iar scurta sa perioadă de glorie din vremea celui de-al Doilea Imperiu fusese la fel de efemeră. Așa cum faima celebrei stațiuni Deauville ruinase Trouville-ul, așa și Le Touquet ruinase, după un declin îndelungat, Royale.

La cumpăna veacului, când lucrurile mergeau din ce în ce mai prost pentru micul orășel, iar la modă era îmbinarea vilegiaturii cu o „cură", printre dealurile învecinate fu descoperit un izvor ce conținea îndeajuns de mult sulf pentru a avea un efect binefăcător asupra ficatului uman. Și cum bolile de ficat sunt foarte răspândite în rândul francezilor, Royale se transformă în scurtă vreme în „Royale-les-Eaux"{5}, iar „Eau Royale", îmbuteliată în sticle având forma unor torpile, se adăugă la rândul său în coada listei de băuturi răcoritoare din hoteluri și restaurante.

Faima apelor minerale din Royale nu rezistă însă intrigilor marilor firme, care produceau clasicele ape minerale Vichy,

Perrier și Vittel. După o serie de procese interminabile, investitorii pierdură o grămadă de bani, iar apa minerală ajunse să se vândă numai pe plan local. Royale ajunse să câștige, vara, doar de pe urma familiilor de turiști de condiție medie din Franța și Anglia, iarna, din prada slăbuță a flotei de pescuit și, câte ceva, din firimiturile pe care noul cazino din Le Touquet le lăsa elegantului cazino din localitate.

Barocul Negresco al cazinoului din Royale avea însă un farmec aparte, ceva din eleganța și luxul epocii victoriene și, în 1950, trezi interesul unui grup de colaboratori expatriați ai guvernului de la Vichy.

După război, Brighton-ul își recăpătase fastul de odinioară. La fel și Nisa. Nostalgia vremurilor de aur, demult apuse, se dovedea a fi o sursă de venituri apreciabile.

Cazinoul fu renovat, zugrăvit în albul imaculat de odinioară, iar încăperile sale fură decorate în tonalități palide de gri, cu draperii și covoare roșii. Candelabre imense fură suspendate în tavan. Parcul fu deștelenit, artezienele desfundate, și două hoteluri, Hermitage și Splendide își regăsiră ambianța din vremurile bune.

Chiar și locuitorii orășelului și pescarii din vechiul port afișară zâmbete de bun-venit pe chipurile lor brăzdate de vremurile grele, iar strada principală se umplu de animație și de strălucirea vitrinelor marilor bijutieri parizieni, atrași aici de chiriile mici și de promisiunea unor câștiguri mari, fie ele chiar și efemere.

Apoi sindicatul Mahomet Ali mușcă momeala și cumpără licența pentru jocurile cu mize mari la Casino Royale. Administratorii până de curând falimentarei Société des Bains de Mer de Royale simțiră că Le Touquet avea să fie, în sfârșit, nevoit să cedeze măcar o parte din comoara pe care, de-a lungul anilor, o acumulase, în dauna celor de pe plaja vecină.

Având în spate aceste decoruri fastuoase, scăldat în arșița soarelui, Bond se simți anacronic, iar misiunea și însăși profesiunea sa îi apărură ca un afront adus colegilor săi, actori, asemeni lui, pe aceeași scenă.

Ridică din umeri, dezmeticindu-se după acel scurt moment

de nesiguranță. Ocoli hotelul și coborî rampa garajului. Se hotărâse ca, înainte de a se prezenta la întâlnirea de la Hermitage, să coboare cu mașina de-a lungul șoselei de pe coastă, să arunce o scurtă privire la vila lui Le Chiffre, și să se întoarcă pe drumul de țară, până la intersecția cu șoseaua națională către Paris.

Mașina sa era unica pasiune a lui Bond. Cumpărase acest ultim dintre Bentley-urile echipate cu motor Amherst-Villiers în 1933, și îl păstrase în loc sigur pe toată durata războiului. Verificările tehnice erau făcute cu o minuție de-a dreptul maniacală, la Londra, de către un fost angajat al firmei Bentley, care lucra într-un atelier mecanic din vecinătatea apartamentului lui Bond din Chelsea. Bond conducea repede și cu pricepere, simțind o plăcere aproape senzuală ori de câte ori se urca la volan. Era un *coupé* decapotabil cenușiu, care urca în numai câteva clipe la o viteză de croazieră de nouăzeci de mile pe oră și putea să atingă chiar și o sută douăzeci de mile pe oră.

Bond porni motorul, ieși din garaj și urcă rampa. Foarte curând, duduitul eșapamentului stârni ecouri de-a lungul bulevardului străjuit de copaci, apoi pe strada principală, pierzându-se în cele din urmă printre dunele de nisip dinspre sud.

O oră mai târziu, Bond intra în barul hotelului Hermitage. Își alese o masă lângă peretele de sticlă.

Încăperea era somptuoasă, decorată în acel stil masculin care, laolaltă cu pipele din spumă de mare și terrierii cu păr sârmos, alcătuiește definiția franceză a luxului. Mobilierul era din lemn de mahon, iar tapițeria din piele veritabilă, cu ținte de aramă. Draperiile și covoarele erau de un albastru regal, iar chelnerii purtau fracuri verzi. Bond comandă un cocktail Americano și se apucă să studieze chipurile clienților îmbrăcați elegant, în marea lor majoritate parizieni, care își vedeau, preocupați, de conversațiile lor, într-o atmosferă teatrală, de club select la ora aperitivului.

Bărbații beau șampanie, iar femeile martini.

— *Moi, j'adore le,* „*dry*”[{6}], rosti tânăra femeie cu ten

strălucitor așezată la masa vecină, în compania unui tânăr exagerat de pedant îmbrăcat, care o privea pierdut, cu ochi umezi, pe deasupra unui pahar umplut cu o băutură costisitoare.

— *D'accord, Daisy. Mais, tu sais, un zeste de citron…*[{7}]

Privirea lui Bond surprinse cu coada ochiului figura lui Mathis, care se ivise pe terasă, și conversa aprins cu o tânără cu părul negru îmbrăcată într-o rochie gri. Tânăra îl ținea de braț, însă această atingere era întru totul lipsită de intimitate, iar lucirea ironică din ochii fetei dezmințea, categoric, faptul că cei doi ar fi putut fi considerați un cuplu. Cei doi intrară în bar, însă, pentru a nu atrage atenția, Bond continuă să privească în afară, la trecătorii de pe alee.

— Ia te uită, dar e chiar domnul Bond! auzi el vocea lui Mathis, undeva în spatele său, marcată de o intonație ce trăda o surpriză plăcută.

Bond, mimând o uimire la fel de încântată, se ridică în picioare.

— Nu se poate, sunteți singur? Sau așteptați pe cineva? Dați-mi voie să v-o prezint pe colega mea, Mademoiselle Lynd. Draga mea, domnia sa este gentlemanul din Jamaica, cu care am avut onoarea și plăcerea de a face afaceri în această dimineață.

Bond se înclină, rezervat, dar prietenos.

— E o plăcere deosebită să vă cunosc, se adresă el fetei. Într-adevăr, sunt singur. Aș fi încântat însă dacă mi-ați ține companie!

Oferi un scaun domnișoarei Lynd și, în vreme ce se așezau cu toții, făcu semn chelnerului să se apropie și, în ciuda protestelor lui Mathis, insistă să facă el cinste. Mathis comandă o *fine à l'eau*, iar tânăra sa însoțitoare preferă un Bacardi.

Mathis și Bond schimbară, plini de voie bună, o serie de politeți convenționale despre vreme și despre perspectivele de revigorare a vremurilor bune de la Royale-les-Eaux. Fata nu scoase niciun cuvânt. Acceptă o țigară oferită de Bond, o examină și apoi începu să fumeze, fără afectare în gesturi,

trăgând adânc în piept fumul aromat și expirând, de parcă ar fi oftat de plăcere. Mișcările ei erau precise, fără însă a trăda vreo intenție în acest sens.

În ciuda tăcerii ei, Bond îi percepea acut prezența. În vreme ce discuta cu Mathis, se întorcea din când în când spre ea, incluzând-o în conversație și colecționând, la fiecare privire aruncată ei, impresiile.

Avea părul de un negru strălucitor și îl purta scurt, până la baza gâtului. Fața ei era astfel încadrată, ceea ce îi sublinia linia fin trasată a bărbiei. Avea ochii mari, de un albastru profund. Îi întorcea privirile lui Bond cu o falsă candoare care dezvăluia lucirile unei lipse ironice de interes pentru spusele lui, ceea ce, descoperi el cu neplăcere, îl deranja mai mult decât ar fi vrut. Pielea ei ușor bronzată nu purta nicio urmă de machiaj, cu excepția rujului care îi sublinia gura senzuală. Brațele goale se mișcau cu gesturi firești, relaxate, dar reținerea ei se vădea până în vârful unghiilor tăiate scurt și nelăcuite. Purta la gât un lanț de aur cu verigi mari, plate, iar pe inelarul mâinii drepte un inel cu topaz. Rochia ei gri de mătase avea un decolteu pătrat ce îi scotea în evidență sânii frumoși. O curea lată din piele neagră, împletită artizanal, îi punea în valoare talia subțire. Poșeta-plic, din același material, se odihnea pe scaunul de alături, împreună cu o pălărie de paie a cărei panglică de catifea neagră era legată cu o fundiță cochetă. Pantofii erau simpli, din piele neagră.

Frumusețea ei îl excita pe Bond, în vreme ce atitudinea ei reținută îl intriga. Perspectiva de a lucra împreună cu ea i se părea stimulatoare și neliniștitoare, totodată. Simți nevoia irepresibilă de a bate în lemn, mânat de o superstiție absurdă.

Mathis observase faptul că Bond era preocupat. După câteva minute de conversație, se ridică.

— Am să te rog să mă scuzi, trebuie să telefonez la Dubernes, i se adresă el fetei. Trebuie să-mi stabilesc întâlnirile pentru deseară. Ești sigură că nu te deranjează faptul că în seara aceasta n-am să-ți țin companie?

Ea clătină din cap.

Bond preluă din mers ideea și, în vreme ce Mathis traversa

barul îndreptându-se spre telefonul de pe tejghea, rosti:

— Dacă tot sunteți singură astă-seară, îmi veți permite oare să vă invit la cină?

Ea zâmbi și o lucire de amuzament conspirativ, cea dintâi, i se arătă în priviri.

— Mi-ar face o deosebită plăcere, spuse ea. Iar după cină, veți avea poate amabilitatea de a mă însoți la cazino. Domnul Mathis mi-a spus că vă simțiți acolo ca acasă. Cine știe, poate c-am să vă aduc noroc.

Acum, după plecarea lui Mathis, atitudinea ei față de Bond se schimbase radical, devenind de-a dreptul călduroasă. Părea a-și fi dat seama, abia acum, că ei doi trebuiau să formeze o echipă, în vreme ce discutau amănuntele privind locul și ora la care aveau să se întâlnească, Bond realiză, la rândul său, că avea să se înțeleagă de minune cu ea, în privința misiunii. Fata părea interesată și nerăbdătoare să-și joace rolul și dornică de cooperare. Deși se așteptase la o serie de piedici în stabilirea raporturilor cu fata, Bond era convins, de-acum, că putea să discute cu ea detaliile profesionale. Recunoscu, în sinea sa, că se lăsase condus, până în clipa în care o întâlnise, de prejudecățile sale tipic masculine. Da, ar fi dat orice să se culce cu ea, dar nu avea să o facă, în niciun caz, înainte de a-și fi îndeplinit misiunea.

Când Mathis li se alătură din nou, Bond îi făcu semn chelnerului și ceru nota de plată. Le explică celor doi că era așteptat la hotelul său, pentru a lua masa împreună cu niște prieteni. Atunci când, pentru o clipă, atinse mâna fetei, avu sentimentul unei călduri afectuoase și al unei înțelegeri care, cu o jumătate de oră mai devreme, nu i s-ar fi părut cu putință.

Privirea fetei îl urmări, până când ajunse afară, pe bulevard.

Mathis își mută scaunul mai aproape de ea, și-i spuse, cu glas scăzut:

— Bond mi-este bun prieten. Mă bucur că v-am dat ocazia de a vă cunoaște. Observ că, deja, gheața s-a spart între voi…

Zâmbi.

— Nu cred că Bond a avut vreodată ocazia să se „topească”. Va fi, sunt sigur, o experiență interesantă pentru el. Și pentru tine, în egală măsură.

Ea nu-i răspunse direct.

— E foarte chipeș, asta-i sigur. Seamănă întrucâtva cu Hoagy Carmichael, dar există ceva rece, nemilos în…

Nu mai apucă să-și termine fraza începută. Deodată, la numai câțiva pași de masa celor doi, geamul se prefăcu în țăndări. Suflul unei explozii asurzitoare, undeva pe-aproape, îi lipi de spătarele scaunelor. Urmă o clipă de liniște absolută. De-afară se auziră apoi zgomotele unor obiecte ce se izbeau de pământ. Sticlele cu băutură de pe rafturile de dincolo de tejghea se rostogoliră, ca într-o peliculă redată cu încetinitorul, și se prăbușiră pe podea. În încăpere se stârni panica, și clienții barului se înghesuiră, țipând, la ieșire.

— Rămâi aici, șuieră Mathis.

Își azvârli deoparte scaunul, răsturnându-l, și, fără să-i pese de cioburi, trecu prin rama geamului și ieși pe terasă.

• Capitolul 6: DOI BĂRBAȚI CU PĂLĂRII DE PAIE

Ieșind din bar, Bond porni cu pași apăsați pe aleea străjuită de copaci ce ducea spre hotelul său, aflat la câteva sute de metri distanță. Îi era foame.

Cerul era la fel de senin, iar arșița soarelui începuse să se facă simțită, astfel încât umbra platanilor alcătuia, din douăzeci în douăzeci de metri, adevărate oaze de umbră binefăcătoare.

Strada era destul de pustie, acum, la ora prânzului, iar cei doi bărbați ce încremeniseră parcă la umbra unui copac, de partea cealaltă a bulevardului, atrăgeau imediat atenția.

Bond îi observase de la vreo sută de metri distanță; cam tot atâta îi despărțea pe cei doi de intrarea secundară a Hotelului Splendide.

Înfățișarea lor avea ceva neliniștitor. Erau amândoi scunzi și îmbrăcați la fel, în negru, în niște costume care, își spuse Bond, nu prea se potriveau cu arșița de afară. Păreau un cuplu de actori așteptând în stația de autobuz din fața vreunui teatru de revistă. Fiecare dintre ei purta câte o pălărie de paie cu panglica lată, neagră, ca o concesie făcută atmosferei estivale. Borurile pălăriei și umbra copacului sub care stăteau le întunecau fețele. Într-un contrast izbitor, ambele personaje mărunțele și negre purtau câte o pată de culoare strălucitoare: câte o geantă pătrată, de fotograf, le atârna pe umăr.

Una dintre genți era roșu aprins, iar cealaltă de un albastru, ultramarin.

Notând în minte aceste detalii, Bond ajunsese la nici cincizeci de metri de cei doi. Cântărea posibilitatea ca în acele genți să fie ascunsă vreo armă și încerca să repereze un potențial ascunziș, când o scenă ieșită din comun începu a se desfășura.

Bărbatul cu geanta roșie păru a da din cap, aproape

imperceptibil, către tovarășul său. Cu un gest grăbit, celălalt își coborî de pe umeri geanta albastră și, aplecându-se asupra ei, meșteri ceva înăuntru; Bond nu reuși să-și dea seama ce anume, căci trunchiul unui copac îl ascunse tocmai atunci vederii sale. Urmă apoi un fulger de lumină albă și tunetul nemaipomenit al unei explozii monstruoase. Deși trunchiul platanului îi oferea o oarecare protecție, Bond fu aruncat la pământ de suflul fierbinte, care îi pârjoli obrajii. Rămase întins pe alee, privind prostit spre cer, în vreme ce aerul continua să vibreze, de parcă un muzician nebun ar fi izbit cu un baros clapele din registrul grav al unui pian.

Când, amețit și doar pe jumătate conștient, se ridică într-un genunchi, asupra lui începu să cadă o ploaie grețoasă de bucăți de carne și fâșii însângerate de stofă, amestecată cu pietriș și așchii de lemn, urmate, după câteva secunde, de fuioare de cenușă și frunze zdrențuite. Pretutindeni în jur, geamurile se prefăcuseră în țăndări. Privi, de parcă ar fi fost beat, cum o ciupercă de fum negru se lățea deasupra bulevardului, risipindu-se în înaltul cerului. Mirosea puternic a exploziv, a lemn ars și… da, chiar asta era, a carne prăjită. Pe o rază de cincizeci de metri de jur împrejurul epicentrului exploziei, copacii fuseseră despuiați de frunze. Pe celălalt trotuar, doi copaci fuseseră retezați aproape din rădăcină, și zăceau de-a curmezișul șoselei. Între aceștia se deschidea un crater întunecat. Din cei doi bărbați cu pălării de paie nu mai rămăsese nimic. Șoseaua și ambele trotuare erau însă stropite cu sânge, iar din copaci atârnau fâșii sângerânde care sclipeau în lumina soarelui.

Bond simți că-i vine să vomite.

Când Mathis ajunse lângă el, Bond se ridicase în picioare și stătea sprijinit de trunchiul copacului care îi salvase viața.

Șocat dar teafăr, se lăsă condus de Mathis către hotelul Splendide, în fața căruia se adunase deja un grup compact de oaspeți și angajați, care comentau înspăimântați incidentul. Sirenele vestiră sosirea ambulanțelor și a pompierilor. Cei doi străbătură mulțimea, urcară scările și străbătură coridorul către camera lui Bond.

Mathis dădu drumul radioului așezat în fața radiatorului, apoi, în vreme ce Bond se descotorosea de veșmintele sale pline de sânge, începu să-l bombardeze cu întrebări.

Când Bond îi descrise pe cei doi bărbați cu pălării de paie, Mathis se repezi la telefonul de pe noptieră.

— … Și spuneți poliției că englezul din Jamaica care a fost doborât de explozie se află în grija mea, încheie el, câteva minute mai târziu. E teafăr și ei nu trebuie să-și bată capul cu el. Le voi explica eu totul, peste o jumătate de oră. Să informeze presa că incidentul a fost, se pare, cauzat de o răzbunare între doi comuniști bulgari, și că unul dintre aceștia plănuise să-l ucidă pe cel de-al doilea cu o bombă. Despre cel de-al treilea bulgar, care se afla și el prin preajmă, să nu sufle o vorbă, dar să pună mâna pe el, cu orice preț. Se va îndrepta, în mod sigur, spre Paris. Să instituie baraje, pe toate drumurile. S-a-nțeles? *Alors, bonne chance*!

Mathis puse receptorul în furcă și se întoarse din nou spre Bond, spre a asculta până la capăt povestea acestuia.

— *Merde*, dar știu c-ai avut noroc, nu glumă! spuse el, atunci când Bond sfârși de povestit. E limpede, bomba îți era destinată ție. Aveau de gând s-o azvârle spre tine, iar apoi să se ascundă în spatele copacilor. S-a întâmplat însă exact pe dos. N-are importanță, până la urmă vom ști exact ce-a fost.

Se opri o clipă.

— Cert este că întreaga afacere e cel puțin bizară. Inamicul te ia în serios, asta-i sigur. Dar cum naiba își închipuiau că aveau să scape neprinși? se miră el. Și ce se afla în cealaltă geantă? Trebuie neapărat să examinăm fragmentele rămase din geanta roșie!

Mathis își mușca unghiile. Era agitat, ochii îi sclipeau. O afacere de rutină începuse să capete aspecte dramatice, iar ideea de a fi implicat direct îi surâdea. Cu siguranță, rolul său avea să fie mai mult decât acela de purtător al mantiei lui Bond, în vreme ce acesta și-ar fi purtat bătălia împotriva lui Le Chiffre, în arena cazinoului. Mathis sări în picioare.

— Te-aș sfătui să mănânci ceva, să bei un pahar de tărie și-apoi să te culci, spuse el, dar tonul îi era de-a dreptul

poruncitor. În ceea ce mă privește, ar trebui să mă grăbesc, dacă vreau să mai adulmec vreo urmă înainte ca poliția să le șteargă pe toate.

Mathis închise radioul și își luă la revedere prin gesturi ample, înainte de a ieși, trântind ușa. Liniștea se înstăpâni în încăpere. Bond rămase o vreme nemișcat, lângă fereastră, inspirând aerul proaspăt și bucurându-se că scăpase cu viață.

Mai târziu, în vreme ce Bond tocmai sfârșea de băut un prim whisky *on the rocks,* contemplând pateul de gâscă și langustele reci ce-i fuseseră servite cu câteva clipe mai devreme de un chelner foarte amabil, se auzi soneria telefonului.

— Aici *Mademoiselle* Lynd.

Vocea ei era scăzută și trăda neliniștea.

— Sunteți teafăr?

— Da, n-am pățit absolut nimic.

— Mă bucur. Aveți grijă de dumneavoastră, vă rog, mai adăugă ea, înainte de a închide.

Bond scutură din cap, încercând să-și limpezească gândurile, apoi luă cuțitul și alese cea mai groasă dintre feliile fierbinți de pâine prăjită de pe masă.

Un gând fugar îi trecu prin minte: doi dușmani pieriseră, iar el reușise să o câștige pe fată de partea sa.

Cufundă cuțitul în bolul cu apă caldă așezat lângă farfuria din porțelan de Strasbourg pe care se afla pateul și hotărî să-i dea un bacșiș chelnerului care îi servise masa cu o asemenea grijă pentru detalii.

• Capitolul 7: ROUGE ET NOIR{8}

Bond era hotărât să își revină în formă și să fie pe deplin relaxat pentru ședința de joc de la cazino care avea să se prelungească, în mod sigur, până la ora trei noaptea. Ceru să-i fie trimis maseurul, la ora trei după-amiaza. După ce chelnerul luă rămășițele prânzului său, se așeză la fereastră și privi marea, până când niște bătăi în ușă îl anunțară că maseurul, un suedez; se prezentase la datorie.

Fără vreun cuvânt, trecu la treabă, frământând trupul lui Bond de la ceafă și până la călcâie, topind încordarea mușchilor și cea a nervilor care încă îi zvâcneau, după explozie. Chiar și vânătăile prelungi de pe umărul stâng încetară să-l mai doară, astfel încât, imediat după plecarea suedezului, Bond căzu într-un somn adânc, fără vise.

Se trezi, complet refăcut, abia spre seară.

Făcu un duș rece, se îmbrăcă și porni spre cazino. Evenimentele de peste zi îi rătăciseră gândurile departe de mesele de joc. Era nevoit să își recapete concentrarea semi-matematică, semi-intuitivă, care, împreună cu chibzuința și temperamentul năvalnic, alcătuiau virtuțile necesare oricărui jucător hotărât să câștige.

Bond fusese dintotdeauna un jucător pătimaș. Iubea fâșâitul sec al cărților de joc și imobilismul fețelor tăcute adunate în jurul mesei de joc. Îi plăcea confortul studiat, al tripourilor și cazinourilor, tapițeria impecabilă a fotoliilor, șampania ori whisky-ul aflat mereu la îndemână și serviabilitatea discretă a chelnerilor mereu atenți. Îl amuza imparțialitatea bilei de ruletă și a sorților la cărți și veșnica provocare pe care o lansau acestea. Îi plăcea să se simtă, din fotoliul său, actor și spectator totodată, într-o dramă profund umană a luării deciziilor, până în momentul în care, șansele pro și contra fiind egale, îi venea și lui rândul să spună „da” sau „nu”.

Mai presus de toate, adora faptul că, la masa de joc, fiecare acționa pe propria-i răspundere. Nimeni nu putea să dea vina

pe altcineva. Norocul era aici slujitor, iar nu stăpân. Sorții potrivnici trebuiau acceptați cu o ridicare din umeri, iar cei favorabili, salutați ca o acțiune reușită. Orice jucător trebuia să recunoască norocul drept ceea ce era, și să nu îl confunde cu o apreciere greșită a sorților de câștig. Căci, în jocul de cărți, păcatul capital este să confunzi un joc greșit cu ghinionul. Norocul, oricare i-ar fi toanele, trebuie iubit, nu temut. Bond privea norocul ca pe o femeie capricioasă, ce trebuie mângâiată ori brutalizată, dar niciodată sâcâită. Era nevoit să recunoască însă cinstit că, până în ziua aceea, nici femeile și nici norocul nu îl făcuseră să sufere. Într-o bună zi, fie iubirea, fie norocul aveau să îl oblige să îngenuncheze. Când una ca asta avea să se întâmple, știa că avea să trăiască el însuși aceeași dilemă cumplită pe care o diagnosticase la atâția alții, cea a promisiunii de a plăti, înainte de a fi pierdut: acceptarea failibilității.

Însă, în seara aceea de iunie, în vreme ce Bond își făcea intrarea în *la salle privée*, sentimentul care îl stăpânea era cel al unei nerăbdări vesele, pline de încredere. Schimbă un milion de franci în jetoane de câte cincizeci de mii și se așeză lângă conducătorul de joc de la masa de ruletă numărul unu.

Bond împrumută notițele conducătorului de joc și studie atent mersul jocului începând cu ora trei după-amiaza. Făcea întotdeauna acest lucru, deși era conștient de faptul că niciuna dintre opririle bilei într-o căsuță sau alta nu avea nimic de-a face cu cea dinaintea ei. Era convins că jocul se relua de la capăt de fiecare dată când crupierul, apucând bila de fildeș cu mâna dreaptă, dădea un impuls controlat roții, în sensul acelor de ceasornic, lansând apoi bila în sens invers, de-a lungul limitei exterioare a roții.

Era evident că întreg acest ritual, ca și mecanismul roții și numerele înscrise în căsuțe, fusese pus la punct de-a lungul anilor, astfel încât nici îndemânarea vreunui crupier veros și nici vreo mică defecțiune în mecanismul roții să nu afecteze locul de cădere al bilei. Cu toate acestea, exista o convenție nescrisă între jucătorii de ruletă, pe care Bond ținea să o respecte, de a nota cu atenție fiecare etapă a unei sesiuni de

joc și de a se ghida după particularitățile modului de învârtire al roții. Spre exemplu, se cuveneau a fi notate și erau considerate semnificative secvențele în care bila se oprea de mai mult de două ori la un singur număr, sau de mai mult de patru ori consecutiv în celelalte câmpuri de joc.

Bond respecta această practică, fiind însă convins că efortul și fantezia sporeau șansele de câștig la acest joc.

După trei ore de joc, palmaresul mesei respective nu conținea nimic demn de interes, poate cu excepția faptului că ultima duzină fusese oarecum neglijată de șansă. Bond obișnuia să joace potrivindu-și mizele în conformitate cu tendința roții, inversându-și strategia inițială numai după ce bila se oprea o dată în dreptul cifrei zero. În seara aceea, decise să joace potrivit unuia dintre gambiturile sale preferate, mizând pe primele două duzini câte o sută de mii de franci, suma maximă. În felul acesta, exceptând cifra zero, acoperea două treimi din spectrul roții. Paritatea de câștig a duzinilor fiind de doi la unu, avea să câștige câte o sută de mii de franci de fiecare dată când bila se oprea în dreptul unui număr mai mic de douăzeci și cinci.

După șapte etape, câștigase de șase ori. Cea de a șaptea oară, pierdu, căci bila se opri în dreptul numărului treizeci. Profitul său net se ridica astfel la patru sute de mii de franci. La cea de-a opta aruncare, rămase afară din joc. Bila se opri pe zero. Această coincidență îl încurajă și, considerând că treizeciul care ieșise mai înainte era un semn că seria câștigătoare anterioară luase sfârșit, hotărî să-și mute miza pe prima și ultima duzină, și să o mențină până când avea să piardă de două ori la rând. Zece etape mai târziu, duzina mediană ieși câștigătoare la două aruncări consecutive, costându-l patru sute de mii de franci. Se ridică însă de la masă mai bogat cu un milion de franci.

Deoarece Bond începuse să joace direct cu mizele maxime, jocul său deveni foarte curând centrul de maxim interes al mesei de joc. Cum părea a fi favoritul soartei în acea seară, câțiva jucători începură să-l imite, însoțindu-i mizele, așa cum peștii-piloți urmăresc rechinul-rege. Unul dintre jucători,

așezat exact față în față cu Bond, era un american a cărui atitudine trăda mai mult decât simpla recunoștință pentru norocul împărtășit. Îi zâmbi lui Bond în vreo două rânduri, peste masă, iar felul în care își plasa modestele sale jetoane de zece mii lângă plăcuțele de o sută de mii ale celui al cărui exemplu îl urma dovedea că americanul voia neapărat să intre în vorbă. Când Bond se ridică, americanul își dădu și el deoparte scaunul și îi strigă vesel lui Bond:

— Mulțumesc pentru indicații. Se pare că ar trebui să vă fac cinste. Veniți?

Bond avea presimțirea că americanul era omul de la CIA. Se convinse de acest lucru de îndată ce se îndreptară împreună spre bar, după ce Bond îi aruncase un jeton de zece mii crupierului.

— Numele meu e Felix Leiter, spuse americanul. Mă bucur să vă cunosc.

— Eu sunt Bond. James Bond.

— Ah, da… Ia să vedem, ce-avem de sărbătorit? spuse vesel însoțitorul său.

Bond insistă să comande el whisky-ul lui Leiter, apoi îl studie atent pe barman.

— Aș vrea un cocktail sec, rosti el. Într-un pahar mare, de șampanie.

— *Oui, monsieur.*

— Ai răbdare… Iei trei măsuri de Gordon's, una de vodcă și o jumătate de măsură de Kina Lillet. Amesteci foarte bine, până când se răcește, apoi adaugi o bucată mare de coajă de lămâie. Ai priceput?

— Desigur, domnule, răspunse barmanul, vădit încântat.

— Asta da, băutură… făcu Leiter.

Bond izbucni în râs.

— Atunci când mă… concentrez, nu beau niciodată mai mult de un pahar înainte de cină, explică el. Îmi place însă ca respectivul pahar să fie mare, plin, foarte rece și foarte tare. Urăsc porțiile mici, parcă nimic nu are gust în cantități infime! Băutura asta e propria mea invenție. M-am și gândit să o patentez, atunci când îi voi fi găsit un nume potrivit.

Barmanul turnă băutura de un auriu palid în pahar, care se aburi imediat. Bule mici de aer se formară pe pereții paharului. Bond îl luă și sorbi o înghițitură zdravănă.

— Excelent, îi spuse el barmanului. Ar fi însă și mai bun dacă ai folosi vodcă din secară, nu din cartofi. *Mais n'enculons pas des mouches*, adăugă apoi, pe un ton ceva mai scăzut.

Barmanul râânji.

— E o variantă ceva mai vulgară pentru „să nu despicăm firul în patru", explică Bond.

Leiter era însă interesat în continuare de băutura lui Bond. În vreme ce se îndreptau spre un colț mai retras, cu paharele în mâini, spuse amuzat, coborând tonul:

— Nu cred că îți va fi greu să-i găsești un nume. Ai putea să o numești „cocktail Molotov", având în vedere că tocmai în această după-amiază era să guști așa ceva.

Se așezară, iar Bond râse:

— Din câte-am observat, locul cu pricina a fost înconjurat cu frânghii, iar mașinile sunt nevoite să ocolească pe trotuar. Sper că niciunul dintre bogătanii de pe-aici nu se va speria din cauza celor întâmplate.

— Cei din partea locului au acceptat povestea cu comuniștii, iar cei nou-veniți își închipuie că a explodat vreo conductă de gaze. Toți copacii pârjoliți vor fi tăiați la noapte, iar dacă localnicii sunt la fel de îndemânatici precum cei din Monte Carlo, până mâine dimineață nu va mai rămâne nicio urmă a dezastrului.

Leiter își aprinse un Chesterfield.

— Mă bucură faptul că vom lucra împreună în această afacere, spuse el, examinându-și distrat paharul. Sunt, deci, cu atât mai bucuros că incidentul de azi-după-masă nu te-a expediat înspre ținuturile veșnicei glorii. Ai noștri sunt foarte interesați de misiunea ta și, la fel ca și ai tăi, nu cred că e o idee chiar atât de nebunească precum ar putea părea la prima vedere. De fapt, cei de la Washington sunt bolnavi de ciudă că nu le-a venit lor ideea mai întâi. Dar cred că știi și tu cum sunt ștabii cei mari; mă îndoiesc că șefii tăi de la Londra se deosebesc prea mult de ai mei.

Bond încuviință.

— Invidia e un lucru frecvent în meseria noastră, recunoscu el.

— Lăsând la o parte aceste lucruri, mă aflu aici în subordinea ta și mi s-a ordonat să-ți acord tot sprijinul de care vei avea nevoie. Mă îndoiesc că Mathis și ai lui au scăpat vreun amănunt din vedere. Sunt însă pe deplin la dispoziția ta.

— Sunt încântat să te am alături, răspunse Bond. Inamicul m-a descoperit, așa cum probabil te-a luat și pe tine în vizor și, mai mult ca sigur, și pe Mathis. Se pare însă că nu are de gând să facă economie de mijloace pentru a ne pune bețe în roate. Mă bucur că Le Chiffre e disperat. Mi-e teamă că nu-ți voi putea oferi nimic concret de făcut, deocamdată, dar ți-aș fi recunoscător dacă ai rămâne la cazino în seara asta. Am o parteneră pe nume Miss Lynd, și aș vrea să ai grijă de ea din momentul în care voi începe să joc. Îți garantez că nu-ți va fi deloc rușine cu ea, e foarte frumoasă, zâmbi Bond. Ai putea, de asemenea, să-i ții sub observație pe cei doi pistolari ai lui Le Chiffre. Mă îndoiesc că va îndrăzni să întreprindă ceva, dar e preferabil să fim prevăzători.

— În această privință, cred că ți-aș putea fi de folos, spuse Leiter. Am fost angajat în detașamentele de pușcași marini, înainte de a mă transfera la actualul meu post. Nu știu dacă asta îți spune ceva…

— Da, cum să nu, îi răspunse Bond.

Leiter era din Texas. În vreme ce americanul îi vorbea despre slujba sa de la Comandamentul Reunit pentru Contraspionaj din cadrul NATO și despre dificultatea menținerii securității în cadrul unei organizații ce număra atâția membri, Bond ajunse la concluzia că mai toți americanii de treabă pe care-i cunoștea erau originari din Texas.

Felix Leiter avea treizeci și cinci de ani. Era înalt și uscățiv, iar sacoul subțire, de vară, îi atârna pe umeri, făcându-l să semene întrucâtva cu Frank Sinatra. Mișcările și gesturile îi erau lente, cumpătate, dar era limpede că, în anumite circumstanțe, Leiter s-ar fi dovedit un luptător de temut, rapid

și puternic. Cum stătea așa, aplecat peste masă, chipul său căpăta trăsăturile unei păsări de pradă. Bărbia ascuțită, pomeții osoși și proeminenți și gura sa largă întăreau această impresie. Lucirile feline din ochii cenușii erau scoase în evidență de obiceiul său de a-și mijи pleoapele ori de câte ori fumul țigărilor pe care le fuma una după alta părea să îl deranjeze. Ridurile adânci pe care acest obicei le săpase în colțul ochilor ar fi dat unui observator senzația că zâmbea mai ales din priviri decât cu gura. Șuvița rebelă de păr blond-auriu care îi cădea pe frunte îi dădea un aspect copilăresc, pe care o observare mai atentă îl contrazicea însă. Deși vorbea deschis despre sarcinile pe care le avea la Paris, Bond băgă de seamă foarte curând că Leiter nu scosese o vorbă despre colegii săi americani din Europa sau de la Washington. Deduse că noul său prieten așeza interesele propriei sale organizații cu mult deasupra cooperării cu aliații din cadrul NATO, ceea ce, gândi Bond, era perfect normal.

Leiter bău încă un pahar de whisky și Bond îi povesti despre familia Muntz și despre scurta incursiune de recunoaștere pe care o întreprinsese de-a lungul coastei în acea dimineață. Se făcuse șapte și jumătate, așa că se hotărâră să se întoarcă împreună la hotel. Înainte de a părăsi cazinoul, Bond își depuse întregul său capital de douăzeci și patru de milioane la casă, păstrându-și doar câteva bancnote, drept bani de buzunar.

În drum spre hotelul Splendide, văzură că o echipă de muncitori se apucase deja de lucru la locul exploziei. Mai mulți copaci fuseseră scoși din rădăcini, iar mașinile municipalității curățau acum șoseaua de ultimele resturi. Craterul săpat de bombă dispăruse, și doar vreo doi-trei trecători se opriseră să caște gura. Bond presupunea că, până a doua zi dimineața, vitrinele distruse ale magazinelor și geamurile sparte de la Hermitage aveau să fie înlocuite.

În lumina albăstrie a înserării, peste Royale-les-Eaux se pogorâse din nou pacea și liniștea.

— Pentru cine lucrează recepționerul? întrebă Leiter, pe când se pregăteau să intre în hotel.

Bond nu știa sigur, și îi răspunse ca atare.

Nici Mathis nu fusese în stare să-i dea un răspuns exact și îl avertizase: „Dacă nu cumva l-ai mituit tu însuți, trebuie să presupui că inamicul a făcut-o deja. Toți recepționerii primesc mită. Nu e vina lor. Sunt învățați să își privească toți clienții, cu excepția poate a maharajahilor, drept potențiali hoți și escroci. Le pasă tot atât de mult de confortul și bunăstarea ta precum le-ar păsa unor crocodili înfometați.

Bond își aminti de spusele lui Mathis atunci când recepționerul se grăbi să se intereseze dacă Bond reușise să își revină pe deplin după nefericita întâmplare din acea după-amiază. Bond socoti de cuviință să-i răspundă că se simțea încă puțin tulburat. Spera că, dacă recepționerul avea să transmită mai departe spusele sale, Le Chiffre avea să se așeze la masa de joc evaluând greșit, din start, forța adversarului său. Recepționerul se grăbi să-i ureze, pe un ton dulceag, o grabnică restabilire.

Leiter locuia la unul din etajele superioare, astfel încât se despărțiră în fața ascensorului, căzând de acord să se întâlnească la cazino între nouă și jumătate și zece, ora la care, potrivit obiceiurilor locului, începeau jocurile la mize cu adevărat serioase.

• Capitolul 8: ȘAMPANIE ȘI LUMINI ROZ

Bond urcă în camera sa și, încă o dată, nu descoperi nicio urmă de pătrundere frauduloasă. Se dezbrăcă și făcu o baie fierbinte, apoi un duș rece. Se întinse pe pat. Îi rămânea o oră pentru a se odihni și a-și aduna gândurile, înainte de a se întâlni cu tânăra sa parteneră în barul de la Splendide. O oră care avea să-i permită să examineze punct cu punct detaliile planurilor sale pentru jocul din acea seară, și pentru ceea ce avea să urmeze, atât în varianta victoriei, cât și în cea a înfrângerii. Avea să traseze în minte planurile acțiunilor auxiliare ale fetei, ale lui Leiter și Mathis, vizualizând acțiunile posibile în fiecare eventualitate. Închise ochii și imaginația îi purtă gândurile prin labirintul unor scene construite cu grijă, de parcă ar fi urmărit dansul aleator al bucățelelor de sticlă colorată dintr-un caleidoscop.

La nouă fără douăzeci epuizase toate variantele posibile care ar fi putut rezulta din înfruntarea cu Le Chiffre. Se ridică și se îmbrăcă, alungând din minte orice gând cu privire la viitor.

În vreme ce își lega cravata neagră și subțire de mătase, se opri o clipă pentru a se privi în oglindă. Ochii săi albastru-cenușii reflectară, pentru o clipă, o lucire calmă și ironică. O șuviță neagră, rebelă, forma o virgulă deasupra sprâncenei drepte. Laolaltă cu cicatricea verticală care îi brăzda obrazul drept, aspectul general era cel al unui corsar. Nu prea arăt eu a Hoagy Carmichael, își spuse el, în timp ce își umplea tabachera de metal cu cincizeci de țigarete Morland purtând cele trei inele aurii. Mathis îi relatase comentariile fetei.

Puse tabachera în buzunarul de la piept și scăpără bricheta Ronson, pentru a se convinge că nu avea nevoie să fie umplută. Luă teancul subțire de bancnote de zece mii, apoi deschise un sertar și scoase o teacă din piele de căprioară. Și-o trecu peste umărul stâng, astfel încât să atârne la șapte centimetri și jumătate de subțioară. De sub cămășile așezate

ordonat într-un alt sertar, scoase un revolver extra-plat Beretta calibrul 25 cu mâner demontabil, îi goli încărcătorul și apăsă pe trăgaci în gol, de câteva ori, verificându-l. Apoi blocă siguranța armei și o încărcă la loc, punând-o în teacă. Privi în jur, spre a se convinge că nu uitase nimic, și își îmbrăcă sacoul subțire ce se asorta de minune cu cămașa de mătase, răcoroasă și confortabilă. Se privi din nou în oglindă, convingându-se că arma nu era deloc vizibilă, își aranjă pentru ultima oară nodul cravatei și ieși, închizând ușa.

Tocmai când făcea colțul, la picioarele scărilor care dădeau în barul hotelului, auzi ușa ascensorului deschizându-se și o voce reținută care i se adresa:

— Bună seara.

Fata se opri, așteptând ca el să i se alăture.

Era, într-adevăr, la fel de frumoasă precum și-o amintea. Privind-o, un fior de plăcere îi străbătu șira spinării.

Purta o rochie de catifea neagră, croită simplu, dar având acea eleganță aparte pe care numai câțiva dintre creatorii de modă din lume reușesc să o creeze. Un colier subțire cu briliante îi atârna la gât, iar în V-ul decolteului îngust o broșă cu diamante strălucea promițător între curbele ademenitoare ale sânilor ei. Purta o poșetă plic simplă, din piele neagră. Părul negru îi era pieptănat astfel încât să formeze o buclă sub bărbie.

Arăta superb, și Bond simți o tresărire în piept.

— Sunteți pur și simplu încântătoare. Nu mă mir că afacerile în domeniul vânzărilor de radiouri merg atât de bine!

Ea îl luă de braț.

— Vă deranjează dacă am să vă rog să mergem direct la cină? îl întrebă ea. Vreau să arăt bine la masă, și adevărul este că există un secret înfiorător al catifelei negre: se șifonează teribil atunci când te așezi. Și, apropó, dacă mă veți auzi țipând în seara aceasta, veți ști că e din cauză că m-am așezat într-un fotoliu de răchită…

Bond râse.

— Să mergem așadar la cină! Vom bea o vodcă, înainte de

a comanda.

Ea îi aruncă o privire amuzată, iar el se corectă imediat:

— Desigur, s-ar putea să preferați un cocktail… Restaurantul nostru e cel mai bun din Royale.

Pentru o clipă, Bond se mustră în sinea lui pentru nerăbdarea de care dăduse dovadă, prilejuindu-i fetei o ocheadă ironică.

Își uită însă foarte repede motivul încruntării, atunci când politicosul *maître d'hôtel* îi conduse la masa ce le fusese rezervată, și toate capetele bărbaților aflați în restaurantul îndeajuns de aglomerat se întoarseră spre a o admira pe frumoasa sa însoțitoare.

Clienții restaurantului preferau, în general, mesele aflate în fața peretelui de sticlă ce domina parcul, precum prova unei nave, dar Bond alesese o masă într-unul din separeurile din fundul sălii celei mari. Acestea fuseseră decorate în vechiul stil imperial, în culori vesele, luminoase. Fața de masă de mătase era roșie, iar aplicele răspândeau o lumină caldă, intimă.

În timp ce încercau să descifreze labirintul de cerneală purpurie al inscripțiilor din meniu, Bond făcu semn unui chelner să se apropie. Se întoarse către tovarășa sa:

— Ei, ce-ați hotărât?

— Aș prefera un pahar de vodcă, rosti ea, simplu, înainte de a se întoarce la studierea meniului.

— O carafă mică de vodcă, foarte rece, comandă Bond; apoi, din nou către însoțitoarea sa: Nu pot să beau în cinstea rochiei dumneavoastră noi, dacă nu ne tutuim.

— Mă cheamă Vesper. Vesper Lynd.

Bond îi aruncă o privire surprinsă.

— Sunt mereu nevoită să explic originea acestui nume ciudat; uneori, e de-a dreptul enervant… M-am născut seara, în timpul unei furtuni foarte puternice, dacă ar fi să dau crezare spuselor părinților mei. Se pare că au vrut să-și amintească mereu de acea seară. Unora le place, altora nu, zâmbi ea. Eu m-am obișnuit.

— Cred că e un nume frumos, fu de părere Bond; apoi îi

veni o idee: îmi dai voie să-l împrumut?

Îi povesti despre cocktailul pe care-l inventase și căruia nu reușise încă să-i găsească un nume.

— Vesper! rosti el, cu glas tare. Sună bine și se potrivește de minune cu ora târzie la care cocktailul meu va fi băut, de-acum înainte, pe toate meridianele. Îmi dai voie să-l folosesc?

— Da, atâta timp cât eu voi fi prima care îl va gusta, încuviință ea. Pare a fi o băutură cu care merită să te mândrești.

— O vom gusta împreună după ce toate acestea se vor fi sfârșit, promise Bond. Indiferent de rezultat… Ei, și-acum, spune-mi, ce ai prefera să mănânci? Te rog, nu te uita la prețuri, e cazul să onorez această superbă ținută! adăugă el, simțind o ușoară ezitare din partea fetei.

— Am de ales între două variante, ambele la fel de delicioase, râse ea. Având însă în vedere că nu în fiecare zi am ocazia să cinez cu un milionar… Deci, dacă ești sigur că asta dorești, aș vrea să încep cu caviar și să continui cu *rognon de veau* cu garnitură de *pommes soufflés*. Ca desert, mi-ar place frăguțe cu multă, multă frișcă. Sunt nerușinată, cerând niște feluri atât de scumpe, nu-i așa? zâmbi ea, întrebătoare.

— Dimpotrivă, ceea ce consideri tu drept nerușinare este o virtute. De altfel, ai făcut o alegere excelentă.

Se întoarse spre chelner și adăugă:

— Să ne aduci o mulțime de pâine prăjită.

Îi explică apoi lui Vesper:

— Problema nu e să capeți destul caviar, ci îndeajuns de multă pâine prăjită. În ceea ce mă privește, se adresă el chelnerului, îi voi ține companie domnișoarei în ceea ce privește caviarul. După aceea aș prefera însă un *tournedos* mic, nu prea prăjit, cu *sauce Béarnaise* și drept garnitură *coeur d'artichaut*. Ca desert, îmi veți aduce o salată de avocado, preparată după rețeta franceză. De acord?

Chelnerul se înclină:

— Complimentele mele, domnișoară și domnule, ați făcut o alegere excelentă.

Îi făcu semn piccolo-ului să se apropie, și repetă comanda

celor doi.

— *Parfait*, încuviință acesta, oferindu-le lista vinurilor casei.

— Dacă ești și tu de acord, aș propune să bem șampanie, propuse Bond. Ne-ar bine-dispune și, sper, vom avea și câte ceva de sărbătorit în seara aceasta…

— Da, șampania s-ar potrivi, răspunse ea.

Urmărind cu degetul pe lista deschisă în fața sa, Bond se întoarse întrebător către chelner:

— Taittinger 45?

— Ați ales bine, domnule, îi răspunse chelnerul. Dar, dacă îmi permiteți, v-aș sugera un Blanc de Blanc Brut din 1943, al aceluiași producător. Nu are egal, vă garantez!

— Așa să fie, zâmbi Bond, apoi se grăbi să-i explice însoțitoarei sale: nu este o podgorie foarte cunoscută, dar produce, zic eu, cea mai bună șampanie din lume.

Deveni conștient că remarca sa l-ar fi putut încadra în categoria snobilor, și rânji:

— Iartă-mă, te rog. Știu că ar putea părea ridicol, dar acord o importanță foarte mare mâncării și băuturii. E, poate, din cauza faptului că sunt burlac, dar mai ales datorită obișnuinței de a acorda o atenție deosebită detaliilor. Poate că e un obicei de fată bătrână, însă, atunci când lucrez, mănânc în general singur, iar grija pentru detalii mă împiedică să mă plictisesc.

Vesper surâse.

— Sunt perfect de acord cu tine. Și mie îmi place să trăiesc din plin, să fac tot ce-mi stă în putință pentru a extrage seva vieții. Nu cred c-aș putea trăi altfel. Știu, ceea ce spun ar putea să pară pretențios…, se scuză ea.

Între timp, carafa de vodcă fusese adusă, cufundată într-un vas plin cu gheață.

— Sunt întru totul de aceeași părere, o aprobă Bond. Să bem pentru norocul nostru din această seară, Vesper!

— Da, rosti fata, pe un ton calm, ridicând păhărelul și privindu-l în ochi, fără nicio urmă de sfială. Să sperăm că totul va merge bine!

Bond avu impresia fugară că tinerei puțin îi păsa, de fapt.

Ea însă se aplecă spre el, conspirativă:

— Mathis îți transmite niște vești. Regreta că nu ți le poate spune el însuși. E vorba despre atentatul de la amiază. E o poveste de-a dreptul fantastică!

• Capitolul 9: BACCARA

Bond privi în jur, dar nu văzu pe nimeni dispus să le asculte conversația, iar caviarul aștepta, se pare, pâinea prăjită de la bucătărie.

— Spune! zise el, cu o lucire nerăbdătoare în ochi.

— L-au prins pe cel de-al treilea bulgar, în drum spre Paris. Conducea un Citroën și culesese de pe șosea doi autostopiști englezi, pe post de acoperire. La unul din barajele de pe autostradă, s-a descurcat atât de prost în franțuzește încât i s-au cerut actele. Drept răspuns, tipul a scos un pistol și l-a împușcat pe unul dintre polițiștii din patrulă. Celălalt a reușit însă să-l imobilizeze, nu știu cum, nu cunosc detaliile, și l-a împiedicat să se sinucidă. Apoi, individul a fost dus la Rouen și obligat să vorbească… în dulcele stil franțuzesc, presupun. Cei trei făceau parte dintr-un grup întreținut în Franța special pentru astfel de acțiuni și alcătuit din hoți, sabotori și așa mai departe. Mathis și ai lui încearcă acum să-i prindă pe ceilalți. Li s-au promis două milioane de franci pentru a te ucide, iar agentul care le-a transmis ordinul le-a spus că nu exista nicio șansă ca ei să fie prinși, dacă îi urmau întocmai instrucțiunile.

Vesper sorbi o înghițitură de vodcă, înainte de a continua:

— Aici urmează partea cea mai interesantă. Agentul le-a dat două genți de fotograf, cele pe care le-ai văzut tu. Le-a spus că, pentru a le ușura munca, era nevoie ca acestea să fie de culori atât de țipătoare. Geanta albastră conținea, le-a spus agentul, o bombă fumigenă inofensivă. Cea roșie conținea un exploziv puternic. În vreme ce unul dintre ei avea să arunce spre tine geanta roșie, celălalt avea să declanșeze, cu un întrerupător montat în exterior, bomba fumigenă, creând astfel posibilitatea ca ei doi să scape la adăpostul fumului emanat. De fapt, fumigena a fost doar o cacialma, menită să-i facă pe cei doi bulgari să creadă că aveau să poată scăpa cu fuga. Ambele genți conțineau, în realitate, explozivi la fel de puternici. Scopul lor era să te distrugă atât pe tine, cât și pe

cei doi atentatori, fără a lăsa vreo urmă. Pentru cel de-al treilea exista, probabil, o soluție de rezervă.

— Continuă, spuse Bond, plin de admirație în fața unei duplicități atât de diabolice.

— Ei bine, se pare că bulgarilor afacerea li s-a părut atrăgătoare. N-au vrut însă să rişte inutil. S-au gândit deci că ar fi fost mai bine să declanșeze mai întâi fumigena, urmând ca, la adăpostul fumului, să arunce geanta cu explozibil spre tine. Iată de ce tu ai fost martorul momentului în care cel cu geanta albastră a apăsat pe butonul care, credea el, avea să declanșeze explozia fumigenei. Bineînțeles, amândoi atentatorii au sărit în aer. Cel de-al treilea bulgar aștepta în spatele hotelului Splendide, urmând să îi culeagă din mers, în mașină, pe cei doi prieteni ai săi. Poliția i-a arătat însă câteva fragmente din bomba din geanta roșie, care dovedeau că aceasta nu explodase. Confruntat cu aceste probe, individul a realizat că amicii săi urmau să piară odată cu tine și a început să vorbească. Cred că mai turuie și acum… Nimic din toate acestea nu ne permite însă să facem legătura cu Le Chiffre. Misiunea le-a fost încredințată de vreun intermediar, poate chiar unul dintre bodyguarzii lui Le Chiffre. Numele de Le Chiffre nu-i spune nimic supraviețuitorului.

Vesper sfârși de povestit exact în momentul în care se iviră chelnerii, aducând caviarul, un morman de felii de pâine prăjită și, în farfurioare mici, grămăjoare de ceapă tăiată mărunt, albuș și gălbenuș de ou fiert tocat mărunt.

Începură să mănânce în tăcere.

După o vreme, Bond deschise din nou discuția:

— E nemaipomenit să joci rolul cadavrului care își schimbă rolul cu asasinii săi. Pentru bieții de ei, mă-ndoiesc că a fost la fel de plăcut. Sunt convins că Mathis e foarte încântat de ceea ce a reușit să facă astăzi: cinci oameni ai inamicului neutralizați într-o singură zi!

Îi povesti apoi fetei despre cei doi Muntz.

— Că veni vorba, cum de-ai ajuns să fii implicată în afacerea asta? Cărei secții îi aparții? vru el să afle.

— Sunt asistenta șefului Secției S, îi răspunse Vesper.

Potrivit planului său, șeful meu a ținut morțiș ca secția să participe activ la operațiune, și i-a cerut lui M permisiunea de a mă trimite pe mine aici. Misiunea mea părea a fi doar una de legătură, astfel încât M a încuviințat, avertizându-l însă pe șeful meu că tu te vei înfuria peste măsură aflând că partenerul tău va fi o femeie.

Vesper așteptă o clipă. Apoi, văzând că Bond nu comentează nimic, continuă:

— Mi s-a cerut să îl întâlnesc pe Mathis la Paris și să îl însoțesc încoace. Am o prietenă care este vânzătoare la Dior, iar ea a reușit să-mi facă rost de rochia aceasta și de cea pe care o purtam azi-dimineață. Altfel, mă îndoiesc că aș fi putut concura cu cei din jur…, surâse ea, făcând un gest amplu, către sală. Colegii mei m-au invidiat enorm, deși nu știau exact despre ce misiune avea să fie vorba. Aflaseră însă că voi colabora cu un „dublu zero”. Voi sunteți eroii noștri. Mărturisesc că m-am simțit flatată.

Bond se încruntă.

— Nu-i greu să capeți indicativul „dublu zero”, dacă ești în stare să ucizi, spuse el. E singura semnificație aparte a acestui indicativ, și nu-mi pare a fi un motiv de laudă. Datorez „avansarea” mea cadavrelor unui expert japonez în coduri și unui agent dublu norvegian, pe care le-am lăsat în urma mea, la New York și Stockholm. Probabil că, în felul lor, erau oameni de treabă. Au nimerit însă în mlaștina acestei lumi, precum iugoslavul acela pe care l-a lichidat Tito. E o meserie ciudată, însă, ca-n orice altă meserie, dacă o alegi, trebuie să-i urmezi legile. Ce părere ai despre combinația dintre caviar și oul fiert?

— E grozavă! exclamă ea. Cina asta e delicioasă. Mi-e însă oarecum rușine…

Se opri, avertizată de răceala ivită în ochii lui Bond.

— Dacă n-ar fi fost misiunea, nu ne-am fi aflat azi aici, spuse el.

Dintr-o dată, regretă intimitatea în care îi adusese această cină și faptul că demarase această discuție. Simți că vorbise prea mult și că relația lor devenise de-acum mai mult decât o

relație strict profesională. Asta îl deruta.

— Să trecem în revistă ceea ce avem de făcut, propuse el, pe un ton care reușea cu greu să îi ascundă stânjeneala. Cred că ar fi mai bine dacă ți-aș explica ce intenționez să fac, și cum cred că mi-ai putea fi de ajutor, deși mă tem că nu ți se va părea mare lucru. Iată care sunt elementele de bază ale strategiei noastre…

Se apucă să schițeze planurile, enumerând, pe rând, toate variantele posibile.

Cel de-al doilea fel de mâncare le fu servit curând și, în vreme ce savurau delicioasele mâncăruri, Bond își continuă expunerea.

Ea îl asculta, păstrând o tăcere reținută, dar atentă. Asprimea lui o luase prin surprindere, și se mustra în sinea ei că nu luase în seamă avertismentul dat de șeful Secției S:

„E un individ foarte hotărât”, îi spusese șeful, atunci când îi încredințase misiunea. „Să nu crezi că vei avea parte de vreo distracție. Nu se gândește decât la misiunea în curs și, cât timp se pregătește, devine un calvar să lucrezi cu el. E însă extrem de priceput, ca nimeni altul, așa că nu îți vei pierde vremea urmărindu-l. Arată bine, dar nu ți-aș recomanda să te îndrăgostești de el; nu-mi pare a fi genul care să pună suflet. Oricum, succes și ai grijă de tine!”

Luase avertismentul drept o provocare, și se simțise foarte încântată văzând că reușise să îl atragă și să se facă dorită, cum știa, intuitiv, că se va întâmpla. Dintr-o dată însă, când abia începuseră să se simtă bine împreună, la primele cuvinte ale unei fraze convenționale, el devenise brusc rece ca gheața, de parcă apropierea dintre ei doi ar fi fost otrăvitoare. Ea se simțea jignită și furioasă că se lăsase prinsă în cursă. Reuși însă să se detașeze și își concentră întreaga atenție asupra spuselor lui. Pe viitor, nu avea să mai comită astfel de greșeli.

— … Nu ne rămâne decât să sperăm că eu voi avea noroc, ori că el va avea ghinion.

Bond tocmai începuse să îi explice regulile jocului de baccara.

— E asemeni oricărui alt joc de noroc. Șansele băncii de a

câștiga sunt aproximativ egale cu cele ale jucătorilor. Doar partidele în care ambele părți au cărți nefavorabile pot fi decisive, „ruinând” fie banca, fie jucătorii. Am fost informați că, în seara asta, Le Chiffre a cumpărat dreptul de a juca de partea băncii, de a fi bancher, cum se spune, de la egiptenii care dețin licența pentru jocul de baccara la acest cazino. Asta l-a costat un milion de franci, reducându-i capitalul la aproximativ douăzeci și patru de milioane, o sumă egală cu capitalul meu. Mă aștept ca la joc să participe zece jucători, ce se vor așeza de jur-împrejurul bancherului, la o masă de forma unei boabe de fasole. În general, masa este împărțită în două părți. Bancherul joacă pe două planuri, cu cei așezați la dreapta și, respectiv, la stângă sa. De-a lungul jocului, bancherul poate câștiga asmuțind o parte împotriva celeilalte și ținând o socoteală strânsă a ceea ce s-a jucat. Dar la Casino Royale nu s-au strâns încă destui jucători de baccara, astfel încât Le Chiffre va trebui să joace singur, de partea băncii, împotriva jucătorilor. E ceva destul de neobișnuit, deoarece șansele bancherului de a câștiga sunt mai mici; cu toate acestea, balanța înclină oarecum în favoarea sa, cu atât mai mult cu cât el controlează mărimea mizelor.

Ei bine, bancherul se așază la mijlocul mesei, împreună cu un crupier care să adune cărțile și să anunțe mizele și un *chef de partie*[9], care arbitrează jocul. Voi încerca să mă așez, în măsura în care acest lucru va fi posibil, de partea opusă lui Le Chiffre. Acesta va avea în fața sa un suport de distribuire conținând șase pachete de cărți bine amestecate. Nu există absolut nicio șansă de a trișa, măsluind suportul de distribuire. Cărțile sunt amestecate bine de către crupier, tăiate de către unul din jucători și apoi așezate în distribuitor, în văzul tuturor celor prezenți la masă. Am făcut cercetări în privința personalului: toți sunt curați. Ar fi utilă marcarea cărților, dar aceasta ar necesita cel puțin complicitatea crupierului, lucru aproape imposibil de obținut. Oricum, nu vom omite eventualitatea ca inamicul să fi reușit acest lucru.

Bond sorbi din paharul de șampanie, apoi continuă:

— Iată ce se întâmplă în jocul propriu-zis: bancherul

anunță miza de deschidere, de cinci sute de mii de franci, adică în jur de cinci sute de lire sterline, la cursul actual. Scaunele pe care sunt așezați jucătorii sunt numerotate, începând de la dreapta bancherului. Jucătorul din dreapta bancherului, adică numărul 1, poate să accepte această miză, avansând jetoanele corespunzătoare, sau poate să paseze, dacă suma este prea mare sau dacă, pur și simplu, nu dorește să participe la partida respectivă. Atunci, numărul 2 poate să accepte el miza, apoi numărul 3, dacă cel dinaintea sa a refuzat, și așa mai departe. Dacă niciunul dintre jucători nu acceptă în întregime miza, ea este oferită celor de la masa de joc, în bloc, și fiecare poate contribui, inclusiv spectatorii din jur, până când se adună suma de cinci sute de mii.

Suma de cinci sute de mii este însă modică, la acest nivel, astfel încât va fi imediat acceptată. Când miza va fi însă ridicată, urcând la un milion sau două, se întâmplă adesea ca nimeni să nu o accepte ori chiar, dacă bancherul pare a fi favorizat de noroc, nici măcar o grupare să nu se încumete să o facă. În momentele respective, voi interveni eu, acceptând miza. De fapt, îl voi ataca pe Le Chiffre ori de câte ori voi avea șanse de câștig, până când fie el, fie eu, vom fi ruinați. S-ar putea să dureze destul de mult dar, în cele din urmă, unul din noi va reuși să-și înfrângă adversarul, indiferent de acțiunile celorlalți jucători, deși, pe parcursul jocului, aceștia ar putea, desigur, să contribuie la ruinarea sau îmbogățirea lui Le Chiffre.

Fiind bancher, Le Chiffre posedă un ușor avantaj. Știind însă că intenția mea este de a-l ruina și necunoscându-mi capitalul exact, va fi mai încordat, astfel încât vom porni de pe picior de egalitate.

Bond făcu o pauză, cât timp chelnerul le servi fragii și salata de avocado.

Un timp, mâncară în liniște, apoi, câtă vreme le fu servită cafeaua, fumară și discutară diverse lucruri fără importanță. Într-un târziu, Bond consimți să îi explice partenerei sale regulile jocului.

— E simplu, și vei înțelege imediat, dacă ai jucat vreodată

douăzeci-și-unu, unde obiectivul este să aduni o sumă a valorii cărților care să se apropie cât mai mult de douăzeci și unu, la concurență cu bancherul. La baccara, eu, adică jucătorul, primesc două cărți, și tot două cărți primește și bancherul și, dacă nu cumva vreunul dintre noi câștigă din start, mai avem fiecare dreptul la încă o carte. Scopul jocului este de a totaliza două sau trei cărți, a căror sumă este egală cu nouă puncte, sau cât mai aproape de nouă puncte. Figurile și decarii nu valorează nimic. Asul îți aduce un punct, iar toate celelalte cărți au valoarea nominală. Numai ultima cifră a totalului de puncte este luată în considerare. Așadar, dacă ai un nouă și un șapte, totalul de puncte nu e șaisprezece, ci șase. Câștigător este cel care are o sumă cât mai apropiată de nouă. Egalitățile se rejoacă.

Vesper îl asculta cu atenție, dar nu se putu împiedica să nu remarce lucirea pătimașă care sclipea în ochii lui Bond. Acesta explică mai departe:

— Dacă suma celor două cărți care mi-au fost date de către bancher la început este de opt sau nouă, se cheamă că am o „servită”, și eu am câștigat, dacă nu cumva el are o sumă egală sau o „servită” mai bună decât a mea. Dacă nu am o „servită”, mă pot opri la șase sau șapte, iar dacă am un cinci, pot alege dacă să cer sau nu încă o carte. Dacă am mai puțin de cinci, voi cere cu siguranță încă o carte. Cinci este valoarea cheie a jocului. Potrivit calculelor, șansele de a îți îmbunătăți sau de a-ți strica totalul, la o valoare de cinci, sunt egale.

Numai în momentul în care eu mai cer o carte, sau îmi ating cărțile în semn că mă opresc, bancherul își poate vedea, la rândul său, cărțile. Dacă are o „servită”, o întoarce cu fața în sus și câștigă. Dacă nu, se confruntă cu aceleași probleme ca și mine. Decizia mea de a mai cere sau nu încă o carte îl va ajuta să se hotărască mult mai ușor. Dacă eu m-am oprit, el va deduce că am șapte, șase sau cinci. Dacă am mai cerut o carte, el va ști că am avut mai puțin de șase, iar cartea pe care o voi primi mă va ajuta sau nu să-mi îmbunătățesc totalul. Cartea care mi se dă îmi este servită cu fața în sus. Adăugând valoarea ei la ceea ce eu aș putea avea în mână, bancherul va

ști dacă este sau nu cazul să mai ceară o carte.

El posedă așadar un ușor avantaj față de mine. Îi este mai ușor să se hotărască dacă trebuie sau nu să mai ceară o carte. Există însă o veșnică dilemă la acest joc: ce va face adversarul în cazul în care are un cinci? Va mai trage sau se va opri? Unii trag de fiecare dată. Alții se opresc. În ceea ce mă privește, acționez de fiecare dată așa cum îmi dictează inspirația de moment.

Bond își aprinse încă o țigară și-i făcu semn chelnerului să le aducă nota de plată.

— Mai presus de orice însă, cărțile care contează sunt „servitele”: optarii și nouarii. Va trebui ca eu să capăt mai multe de acest fel decât va căpăta el.

• Capitolul 10: MASA DE JOC

În vreme ce descria regulile jocului de baccara și își expunea viitoarea strategie, chipul lui Bond se lumină iar. Perspectiva de a-l înfrunta în sfârșit pe Le Chiffre îl stimula, iuțindu-i bătăile inimii. Părea a fi uitat cu desăvârșire răceala care intervenise între ei ceva mai devreme, astfel încât și Vesper se relaxă și zâmbi din nou.

Bond achită nota de plată și nu uită să dea un bacșiș frumușel chelnerului. Vesper se ridică și o luă înainte, către ieșirea din restaurant.

Bentley-ul masiv îi aștepta la scară. Bond conduse mașina cât mai aproape de intrarea cazinoului. Nu scoase niciun cuvânt, câtă vreme străbătură anti-camerele împodobite. Vesper îi scrută chipul, în căutarea unei explicații pentru mutenia lui. Nările îi fremătau, dar acesta era singurul semn de încordare ce putea fi citit pe fața sa. În rest, părea relaxat, și răspundea zâmbitor urărilor de bun venit adresate de funcționarii cazinoului. La intrarea în *salle privée*, nimeni nu le ceru legitimațiile de membri ai clubului jucătorilor. Succesul în jocurile cu mize mari din zilele precedente făcuse din acesta un client privilegiat, iar însoțitoarea sa, indiferent cine ar fi fost aceasta, avea tot dreptul să-i împărtășească gloria.

Nu apucară să pătrundă prea adânc în labirintul meselor de joc. Felix Leiter se desprinse de lângă una din mesele de ruletă și îl salută pe Bond cu dezinvoltura unui vechi prieten. După ce îi fu prezentat lui Vesper Lynd și schimbară câteva banalități de bun-simț, Leiter spuse:

— Ei bine, dragul meu Bond, de vreme ce tot te-ai hotărât ca în seara aceasta să joci baccara, sper că-mi vei îngădui să îi arăt domnișoarei Lynd cum se ruinează banca la ruletă! Cele trei numere norocoase ale mele sunt pe cale de a ieși curând, și sunt convins că și domnișoara Lynd știe unde anume să mizeze. Ne vom întoarce mai târziu, când jocul se va înfierbânta, pentru a-ți urmări performanțele la baccara.

Bond îi aruncă o privire întrebătoare lui Vesper.

— Sunt convinsă că domnul Leiter va fi o companie plăcută, încuviință ea. N-ai vrea însă să-mi șoptești care e numărul tău norocos?

— Nu există niciun fel de număr norocos, pentru mine, spuse Bond, cu seriozitate. Joc întotdeauna cu prudență, acolo unde șansele de câștig sunt mai mari. Acum însă, am să te las în grija prietenului meu Felix Leiter. Sunt convins că vă veți distra de minune.

Le zâmbi scurt, apoi se îndreptă, fără grabă, spre casă.

Leiter detectase în glasul lui Bond o ușoară nervozitate.

— Prietenul nostru devine foarte serios, atunci când e vorba de joc, spuse el. Dar cred că așa și trebuie să fie. Așadar, domnișoară Lynd, urmați-mă și veți vedea cum numărul magic 17 ascultă de percepțiile mele extra-senzoriale. Vă garantez că senzația câștigării unor grămezi mari de bani, pe degeaba, nu e câtuși de puțin dureroasă.

Bond răsuflă ușurat, văzându-se din nou singur. Era liber acum să se concentreze asupra misiunii sale. Se prezentă la casă și își ridică cele douăzeci și patru de milioane de franci, în schimbul chitanței ce-i fusese dată în acea după amiază. Împărți teancul de bancnote în două părți egale: jumătate din sumă și-o puse în buzunarul din dreapta, iar cealaltă jumătate în buzunarul stâng al sacoului. Ocoli apoi mesele aglomerate, îndreptându-se spre centrul încăperii, unde, dincolo de o balustradă de alamă, se afla masa largă rezervată jucătorilor de baccara.

Competitorii din acea seară începuseră să se adune. Cărțile erau întoarse cu fața în jos, răspândite pe suprafața mesei, iar crupierul le amesteca lent, această modalitate fiind cea mai puțin susceptibilă de a fi măsluită.

Conducătorul de joc ridică lanțul îmbrăcat în catifea care permitea intrarea în spațiul delimitat de balustrada de alamă.

— V-am păstrat numărul 6, așa cum ați cerut, domnule Bond.

Nu toate locurile din jurul mesei fuseseră ocupate. Bond ocoli masa, îndreptându-se spre locul ce-i fusese rezervat. Se

așeză, salutându-și vecinii din dreapta și din stânga printr-o înclinare a capului. Își scoase tabachera de metal și bricheta și le așeză pe postavul verde al mesei, la dreapta sa. Picolo-ul se grăbi să-i pună în față o scrumieră din sticlă groasă. Bond își aprinse o țigară și începu să-și studieze rivalii, relaxându-se.

Chiar în fața sa, locul bancherului era încă gol. Îi cunoștea din vedere pe mai toți ceilalți jucători. La dreapta sa, la numărul 7, se afla Monsieur Sixte, un belgian bogat, proprietarul unor exploatări metalifere în Congo. La numărul 9 ședea lordul Danvers, un individ distins, ale cărui fonduri erau asigurate de bogata sa soție, o americancă între două vârste cu privire de pasăre de pradă, care își ocupase și ea locul la numărul 3. O observare sumară a atitudinilor celor doi îl vesti pe Bond că aceștia aveau să practice, aproape sigur, un joc tensionat și nechibzuit, fiind printre primii candidați la ruină. La numărul 1, la dreapta locului rezervat bancherului, se afla un jucător împătimit, de origine greacă. Acesta, ca mai toți grecii pe care Bond îi cunoscuse până atunci, era proprietarul unei prospere linii maritime în Mediterana de Est. Grecul va juca tare și, probabil, avea să fie printre ultimii care se vor retrage din joc.

Bond îi ceru picolo-ului o foaie de hârtie, notă numerele locurilor rămase neocupate și i-o trimise conducătorului de joc. Acesta completă lista cu numele celor care nu sosiseră încă.

Locul cu numărul 2 fusese rezervat pentru Carmel Delane, celebra actriță americană care dispunea, drept capital, de pensiile alimentare pe care i le plăteau cei trei ex-soți ai săi. Acestor sume aveau să li se adauge, mai mult ca sigur, și fondurile puse la dispoziție de partenerul ei actual, indiferent cine era acesta. Cunoscându-i temperamentul vulcanic, Bond își spuse că actrița avea să joace în stil mare și nu era deloc exclus ca norocul să o favorizeze.

Urmau apoi, după lady Danvers de la numărul 3, domnul și doamna Du Pont, doi soți cu un aspect de oameni cu stare, înrudiți probabil cu familia celebrilor milionari Du Pont. Bond îi catalogă drept jucători de cursă lungă. Cei doi discutau

degajați, dând impresia că se simțeau la ei acasă la o masă de joc cu mize mari. Doamna Du Pont ocupa locul numărul 5, iar soțul ei numărul 4 și Bond se bucură să-i știe alături, deoarece, în eventualitatea unei mize prea mari, putea să conteze pe ei, ca și pe Monsieur Sixte, pentru a forma o grupare care să poată accepta provocarea băncii.

La numărul 8 se anunțase sosirea Maharajahului unui mic stat indian, care punea la bătaie întregul câștig, în lire sterline, pe care reușise să-l acumuleze în anii de război. Din proprie experiență, Bond știa că puțini asiatici erau jucători curajoși. Chiar și mult-lăudații chinezi aveau tendința de a ceda, dacă norocul nu-i favoriza în mod constant. Maharajahul avea să rămână în joc multă vreme, suportând destule pierderi, cu condiția ca acestea să se desfășoare gradat.

Numărul 10 avea să fie un tânăr italian cu o aparență prosperă, Signor Tomelli din Milano, care-și făcuse averea din tot soiul de afaceri mai mult sau mai puțin curate. De obicei, acesta juca irațional și, cu siguranță, avea să-și piardă cumpătul în cazul în care soarta îl va năpăstui în acea seară.

Bond abia apucase să-și sfârșească sumara trecere în revistă a jucătorilor, când Le Chiffre își făcu apariția. Cu gesturile sale reținute, se apropie de masă și, afișând un zâmbet rece de salut la adresa jucătorilor, își ocupă locul rezervat lui, ca bancher, chiar în fața lui Bond.

Cu aceeași economie de mișcări, tăie pachetul gros de cărți pe care crupierul îl așezase în centrul mesei. Apoi, în vreme ce, dintr-o singură mișcare expertă, crupierul plasa cărțile în distribuitor, Le Chiffre îi șopti acestuia ceva.

— *Messieurs, mesdames, les jeux sont faits. Un banco de cinq cent mille*{10}.

Armatorul grec de la numărul 1 ciocăni în masă în dreptul grămezii de jetoane de o sută de mii, în semn de acceptare a mizei.

— *Le banco est fait*{11}*,* vesti crupierul.

Le Chiffre întinse mâna spre distribuitor. Îi dădu un bobârnac, cu scopul de a așeza teancul de cărți, și prima dintre acestea își ivi capătul, ca o limbă rozalie, ieșind din

gura de aluminiu a distribuitorului. Cu arătătorul său gros, Le Chiffre apăsă ușor pe limba aceea roz, scoțând prima carte din pachet; o împinse apoi spre dreapta, către grec, la o distanță de vreo douăzeci de centimetri de distribuitor. Apoi făcu să mai alunece o carte, pentru sine, încă una pentru grec și, în sfârșit, o a doua carte pentru sine.

Rămase nemișcat, fără a-și atinge propriile cărți, privindu-l în ochi pe grec.

Cu spatula sa subțire de lemn, crupierul culese cele două cărți și le depuse între mâinile palide și păroase ale grecului, care așteptau inerte pe masă, ca doi crabi la pândă.

Cei doi crabi se împreunară. Grecul își adună cărțile în mâna stângă și își plecă privirea, astfel încât, în umbra mâinilor sale făcute căuș, să poată vedea valoarea înscrisă în partea inferioară a cărților de joc. Cu arătătorul mâinii drepte, glisă imperceptibil cartea de dedesubt, astfel încât valoarea din partea de sus a acesteia să devină, la rândul ei, vizibilă.

Chipul îi rămăsese cu totul impasibil. Retrăgându-și mâinile, lăsă cărțile să cadă cu fața în jos pe postavul mesei, două pete roz pe fondul verde, păstrându-și taina nepătrunsă.

Ridică privirea și și-o ațintи în ochii lui Le Chiffre.

— *Non*, rosti grecul, sec.

Având în vedere hotărârea sa de a se mulțumi cu cele două cărți primite, era limpede că grecul avea cinci, șase sau șapte puncte. Pentru a fi sigur de câștig, bancherul trebuia să aibă în mână cel puțin un opt, sau un nouă. Dacă nu poseda acest punctaj, avea dreptul să mai ceară o carte, care, eventual, avea să-i îmbunătățească suma.

Mâinile lui Le Chiffre erau încleștate pe masă. Cu dreapta, culese cele două cărți și le întoarse cu fața în sus.

Avea un patru și un cinci, adică un total de nouă, o „servită” imbatabilă.

Câștigase.

— *Neuf à la banque*, anunță calm crupierul.

Cu spatula, răsturnă cele două cărți ale grecului.

— *Et le sept*, completă el, cu aceeași voce despuiată de orice accent emoțional.

Spatula culese cele două cărți, un șeptar și o damă. Acestea fură strecurate în fanta largă ce se deschidea în masă lângă locul crupierului. Cărțile lui Le Chiffre urmară aceeași cale, căzând cu un plesnet metalic în cutia de tablă de dedesubt.

Grecul împinse către crupier cinci jetoane de câte o sută de mii, iar acesta le adăugă plăcuței de o jumătate de milion a lui Le Chiffre, care rămăsese în centrul mesei. La fiecare joc, cazinoul percepea o mică taxă, numită *cagnotte*. La jocurile cu miză mare însă, se obișnuia fie ca bancherul să subscrie în avans, printr-o înțelegere inițială cu crupierul, suma corespunzătoare câștigurilor estimative, fie ca micul comision să fie depus la sfârșitul fiecărei mâini, astfel încât miza bancherului să reprezinte o sumă rotundă. Le Chiffre alesese cea de-a doua cale.

Crupierul culese deci mărunțișul corespunzător comisionului și îl introduse în fanta practicată în masă pentru *cagnotte*, după care anunță:

— *Un banco d'un milion.*

— *Suivi*, murmură grecul, exercitându-și dreptul de a încerca să-și recupereze pierderile.

Bond își aprinse o țigară și se așeză mai comod în scaun. Jocul cel lung începuse, iar succesiunea acestor gesturi și litania asociată lor aveau să se repete, de-acum înainte, până în momentul în care, de comun acord între jucători, jocul avea să fie considerat încheiat. Apoi, cărțile rămase nefolosite aveau să fie arse sau rupte, o husă protectoare avea să acopere masa, iar postavul, câmp de bătălie verde, avea să absoarbă „sângele" victimelor, în așteptarea serii următoare.

Grecul, după ce mai ceru și o a treia carte, nu reuși să adune decât patru puncte, față de cele șapte ale băncii.

— *Un banco de deux millions*, vesti crupierul.

Jucătorii aflați la stânga lui Bond rămaseră tăcuți.

— *Banco*, spuse Bond.

• Capitolul 11: MOMENTUL ADEVĂRULUI

Le Chiffre îl privi indiferent, cu ochii săi ușor bulbucați, care îi dădeau ceva din aerul tâmp al unei păpuși.

Cu mișcări lente, își duse mâna la buzunarul sacoului. Scoase de acolo un mic cilindru de metal. Le Chiffre îi deșurubă capacul și, înfundându-și-l pe rând în nări, inhală vaporii de benzedrină, cu o nonșalanță ce friza obscenul.

Fără să se grăbească, introduse inhalatorul înapoi în buzunar. Mâna îi reveni la nivelul mesei, izbind distribuitorul cu același bobârnac iute.

În timpul acestei pantomime dezgustătoare, Bond susținu privirea bancherului, imprimându-și în memorie fiecare trăsătură a chipului lătăreț și alb, creasta abruptă a părului castaniu, gura roșie și umedă fără urmă de zâmbet și impresionanta carură a umerilor îmbrăcați în faldurile sacoului foarte larg.

De n-ar fi fost reflexele strălucitoare ale reverelor de mătase croite cu îndemânare de un croitor priceput, Bond ar fi putut să jure că avea în față bustul masiv al unui Minotaur, răsărind dintr-un câmp cu iarbă verde.

Bond scoase din buzunar un teanc de bancnote și le așeză pe masă, fără să le mai numere. Dacă avea să piardă, crupierul avea să extragă suma necesară acoperirii mizei. Gestul său relaxat era menit însă să-l avertizeze pe adversar că Bond nu se aștepta să piardă și că suma aceasta era doar o mică parte a fondurilor pe care le avea la dispoziție.

Ceilalți jucători detectară încordarea dintre cei doi adversari și liniștea coborî în jurul mesei, în vreme ce Le Chiffre scotea cele patru cărți din distribuitor.

Cu vârful spatulei, crupierul împinse spre Bond cele două cărți. Fără să-și dezlipească privirea din ochii lui Le Chiffre, Bond întinse mâna și le luă. Aruncă o privire spre acestea, apoi îl privi din nou țintă pe Le Chiffre, în vreme ce le întorcea, cu un gest plin de dispreț, cu fața în sus.

Erau un cinci și un patru, un total de nouă care nu putea fi depășit.

Cei din jurul mesei înghițiră în sec, înciudați că nu avuseseră inspirația de a susține miza de două milioane.

Cu o ușoară ridicare din umeri, Le Chiffre își întoarse și el cărțile. Avea doi valeți lipsiți de valoare.

— *Le baccarat*, intonă crupierul, împingând teancul de jetoane spre Bond.

Acesta culese jetoanele și le lăsă să cadă în buzunarul drept, alături de teancul neatins de bancnote. Chipul său nu trăda nicio emoție. Succesul obținut încă de la prima mână și clinchetul jetoanelor îi produceau însă o reală plăcere.

Femeia așezată la stânga sa, americanca pe nume Du Pont, i se adresă cu un zâmbet plin de invidie:

— N-ar fi trebuit să las să-mi scape ocazia. Cărțile acestea puteau să fie ale mele.

— Jocul e de-abia la început, îi spuse Bond. Poate că data viitoare veți fi mai inspirată.

De dincolo de soția sa, domnul Du Pont se aplecă în față, comentând, cu aere de filosof:

— Dacă am fi inspirați la fiecare mână servită, niciunul dintre noi n-am mai fi astăzi aici.

— Ba da, eu aș fi aici, râse soția sa. Doar nu crezi că joc doar din pură plăcere?

În vreme ce jocul își urma cursul, Bond aruncă o privire către spectatorii aplecați peste balustrada de alamă pentru a urmări jocul. Curând, îi depistă și pe cei doi pistolari ai lui Le Chiffre. Stăteau chiar în spatele bancherului. Înfățișarea lor era îndeajuns de respectabilă, doar lipsa de interes pentru ceea ce se întâmplă la masa de joc îi trăda.

Cel din dreapta era înalt, iar costumul negru îi dădea aspectul unui cioclu. Fața lui părea lipsită de viață, parcă dăltuită în lemn cenușiu. Ochii însă îi luceau precum cei ai unui conspirator. Părea că nu-și găsește locul, și palmele îi alunecau întruna de colo-colo, de-a lungul balustradei. Bond deduse, din atitudinea individului, că acesta ardea de dorința de a ucide, indiferent pe cine sau din ce motiv, și că

modalitatea sa preferată era strangularea. Avea ceva din Lennie, personajul din *Oameni și șoareci*[{12}], dar neomenia sa nu se datora infantilismului, ci, în mod sigur, drogurilor. Marihuana, decise Bond.

Celălalt avea mutra unui băcan corsican. Era scund și negricios, avea fruntea teșită și părul negru uns din belșug cu briantină. Era șchiop, se pare. Un baston de bambus cu vârf de cauciuc atârna, agățat de balustradă, chiar lângă el. Probabil fusese nevoit să ceară aprobarea conducerii cazinoului, pentru a-și păstra bastonul, își zise Bond, care știa că regulamentul stabilimentului nu permitea introducerea în incintă a unor obiecte contondente, ca o precauție împotriva actelor de violență. Pistolarul cel unsuros părea bine hrănit. Gura îi era deschisă, dezvăluind un șirag de dinți stricați. Purta o mustață deasă și neagră, iar mâinile încleștate pe balustradă îi erau hirsute. În mod sigur, trupul lui diform era în întregime acoperit de blană. Despuiat, ar fi oferit o privelițte de-a dreptul dezgustătoare, gândi Bond.

Jocul continua fără evenimente deosebite, cu o ușoară înclinare a balanței norocului în defavoarea băncii.

Cea de a treia mână reprezintă „bariera sunetului” la jocul de *chemin-de-fer* și baccara. Norocul de care dispui poate să te ajute la prima și la a doua mână, dar cea de-a treia aduce cu sine, mai totdeauna, dezastrul. Ajuns în acest punct, te trezești, aproape invariabil, înapoi de unde-ai plecat. Exact asta se întâmplă și acum. Nici banca, nici jucătorii nu reușeau, se pare, să se încălzească. Războiul de uzură dus de jucători împotriva băncii reușise până în prezent să-i smulgă lui Le Chiffre zece milioane de franci, după aproape două ore de joc. Bond habar nu avea la ce sumă se ridicau profiturile lui Le Chiffre din ultimele două zile. Le estimase a fi în jurul a cinci milioane, astfel încât, în acest moment, capitalul bancherului nu depășea douăzeci de milioane.

În realitate însă, Le Chiffre avusese ghinion toată după-amiaza. În acel moment, nu mai dispunea decât de zece milioane.

Pe de altă parte, la ora unu dimineața, Bond mai câștigase

patru milioane, ridicându-și astfel capitalul la douăzeci și opt de milioane.

Bond era mulțumit, dar precaut. Le Chiffre nu trăda nici măcar umbra vreunei emoții. Continua să joace ca un automat, fără să scoată niciun cuvânt, cu excepția instrucțiunilor pe care le dădea cu voce scăzută bancherului, la începutul fiecărui joc.

Dincolo de oaza de tăcere delimitată de balustradă, fondul sonor era un zumzet constant provenit de la mesele de *chemin-de-fer* și ruletă, întrerupt când și când de o explozie de râsete ori de exclamații încântate izbucnite într-un colț sau altul al uriașei *salle privée*.

Metronomul ascuns al cazinoului bătea ritmul în care, la fiecare învârtire a roții de la ruletă, la fiecare carte întoarsă cu fața în sus, comisionul de unu la sută se acumula, o mică avere ce sporea la fiecare bătaie a inimii acestui animal uriaș ce avea, în loc de inimă, un zero enorm.

Ceasul lui Bond arăta ora unu și zece în momentul în care, la masa de joc cu mize mari, cursul jocului se schimbă radical.

Grecul de la numărul 1 continua să aibă ghinion. Pierduse o primă mână de cinci sute de mii, apoi încă una. Pasă cea de-a treia oară, miza rămasă în joc fiind de două milioane. Carmel Delane, aflată la numărul 2, refuză și ea, urmată de Lady Danvers, de la numărul 3.

Soții Du Pont se consultară din priviri.

— *Banco*, spuse doamna Du Pont, pierzând imediat, învinsă de optarul „servit” al bancherului.

— *Un banco de quatre millions*[13], anunță crupierul.

— *Banco*, acceptă Bond, împingând în față un teanc de bancnote.

Își ațintă din nou privirea asupra lui Le Chiffre și, din nou, aruncă doar o privire fugară cărților ce-i fură servite.

— Nu, enunță el, sec.

Avea doar un cinci, situație aflată la limită și deosebit de periculoasă.

Le Chiffre își întoarse cărțile. Avea un patru și un valet. Mai luă o carte, dând distribuitorului bobârnacul de rigoare.

Căpătă un trei.

— *Sept à la banque,* anunță crupierul.

Apoi, întorcând cărțile lui Bond cu fața în sus, completă:

— *Et cinq.*

Extrase din teancul de bancnote din fața lui Bond patru milioane de franci, înapoindu-i apoi restul.

— *Un banco de huit millions*[14].

— *Suivi,* spuse Bond.

Pierdu din nou, în fața unui nouar „servit” de bancă.

În numai două mâini, pierduse douăsprezece milioane de franci. Îi rămăseseră, în total, șaisprezece milioane, exact suma care ar fi acoperit următoarea miză.

Bond își simți palmele umezindu-se de sudoare. Capitalul său se topise ca zăpada la soare. Cu indiferența simulată a jucătorului care câștigă, Le Chiffre bătea darabana pe masă, cu degetele mâinii drepte. Bond îl privi drept în ochii de culoarea bazaltului întunecat, citind în ei o întrebare: „Chiar ești dispus să te lași ruinat?”

— *Suivi,* rosti Bond, calm.

Culese toate jetoanele și bancnotele rămase în buzunarul stâng, adăugându-le apoi întregul teanc din buzunarul drept. Împinse grămada spre centrul mesei. Gesturile lui erau sigure, lipsite de ezitări. Nimic nu trăda faptul că aceasta era ultima sa miză.

Își simți deodată gura uscată ca iasca. Ridică privirea și-i văzu pe Vesper și Felix Leiter, stând exact în locul în care, ceva mai devreme, stătuseră pistolarii lui Le Chiffre. Habar nu avea când apăruseră. Leiter părea ușor îngrijorat, dar Vesper îi zâmbi încurajator.

Auzi un clinchet estompat în spatele său. Întoarse capul și se trezi față în față cu rânjetul pe sub mustața deasă al gurii pline de carii a pistolarului.

— *Le jeu est fait,* anunță crupierul.

Cele două cărți de joc alunecară spre el, plutind pe suprafața postavului verde, care încetase a mai fi neted, și devenise parcă blănos și palid, ca iarba de pe un mormânt proaspăt.

Lumina din încăperea imensă, ce-i păruse atât de primitoare, făcuse parcă să-i dispară tot sângele din mâini. Aruncă o privire cărților. Apoi încă una, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă.

Erau aproape cele mai nefavorabile cărți ce i-ar fi putut fi servite: un popă de cupă și un as, asul de pică. Le privi și simți un fior străbătându-l, de parcă ar fi ținut în mână un păianjen veninos.

— O carte, ceru el, reușind să-și ascundă emoțiile.

Le Chiffre își întoarse cele două cărți. Avea o damă și un cinci. Privi spre Bond și extrase o carte, cu arătătorul său gros. În jurul mesei coborâse o tăcere de mormânt. Crupierul o ridică pe spatulă și i-o întinse lui Bond, întorcând-o. Era o carte bună, un cinci de cupă. Pentru Bond, acest lucru nu însemna însă mare lucru. Avea acum șase puncte, iar Le Chiffre avea cinci. Având un cinci, bancherul trebuia să mai ia, la rândul său, o carte, încercând să-l egaleze sau să-l depășească pe Bond, cu un unu, doi, trei sau patru. Orice altă carte ar fi însemnat înfrângerea.

Probabilitățile îi acordau mai multe șanse lui Bond. Acum însă, cel care își ațintă privirea în ochii adversarului fu Le Chiffre, și tot el abia catadicsi să arunce o privire cărții pe care o scoase din distribuitor și o azvârli pe masă cu fața în sus.

Era chiar mai mult decât ar fi fost nevoie, un patru, ridicând astfel totalul bancherului la nouă puncte. Câștigase.

Bond fusese învins și ruinat.

• Capitolul 12: ȚEAVA UCIGAȘĂ

Bond rămase nemișcat. Înfrângerea îl străpungea cu colții ei înghețați. Deschise tabachera și-și scoase o țigară. Scăpără Ronson-ul, o aprinse, apoi așeză bricheta înapoi pe masă. Trase fumul în piept, apoi îl expiră printre dinți, cu un șuier prelung.

Ce avea să urmeze acum? Întoarcerea la hotel, la culcare, încercarea de a evita privirile compătimitoare ale lui Vesper, Leiter și Mathis. Un telefon la Londra, apoi, mâine dimineață, avionul spre casă, taxi-ul până în Regent's Park, treptele urcate, coridorul străbătut, chipul rece al lui M, dincolo de birou, falsa compătimire a acestuia, urarea de „Mai mult noroc data viitoare" și desigur, nicicând, niciodată, vreo altă ocazie ca aceasta…

Privi în jur, apoi ridică ochii spre spectatori. Puțini dintre aceștia catadicsiră să-i întoarcă privirea. Așteptau, în vreme ce crupierul număra banii și jetoanele, formând teancuri pe care le așeza în fața bancherului. Așteptau, curioși să vadă cine avea să cuteze să accepte provocarea unei mize de treizeci și două de milioane de franci, cine avea curajul să înfrunte norocul nemaivăzut al bancherului.

Leiter dispăruse. Cu siguranță, nu voia să dea ochii cu Bond, după ce acesta fusese ruinat. Lucru ciudat, Vesper rămăsese locului, continuând să-i surâdă încurajator. Dar ea, își zise Bond, nu știa nimic despre joc. N-avea de unde să știe cât de amar era gustul înfrângerii.

Un funcționar al cazinoului ocoli balustrada, îndreptându-se spre Bond. Se opri lângă el și se aplecă, șoptindu-i ceva despre casă. Așeză pe masă, lângă Bond, un plic gros cât un dicționar. Apoi se îndepărtă.

Inima lui Bond tresări. Luă plicul greu, fără niciun însemn și, sub nivelul mesei, îl deschise folosindu-se de unghia degetului mare. Lipiciul era încă umed.

Nevenindu-i să-și creadă ochilor, și totuși, convins că era

adevărat, pipăi teancul gros de bancnote. Îl vârî în buzunar, desprinzând foaia ruptă dintr-un carnețel care fusese prinsă cu o agrafă de prima bancnotă. O citi pe nerăsuflate, ținând-o în umbra mesei. Nu era decât un rând, mâzgălit în grabă cu stiloul:

> *„Un mic ajutor, din partea Planului Marshall. Treizeci și două de milioane de franci, cu complimentele Statelor Unite”.*

Bond înghiți în sec. Privi din nou către Vesper. Felix Leiter i se alăturase din nou și îi rânjea, binevoitor. Bond îi întoarse zâmbetul și ridică puțin mâna, în semn de binecuvântare. Apoi se concentră, pentru a șterge orice urmă a sentimentului ratării definitive care îl invadase până în urmă cu câteva clipe. I se oferise încă o șansă, o ultimă șansă. Un alt miracol nu avea să se mai ivească. De astă dată, trebuia să câștige! Asta, dacă Le Chiffre mai era dispus să continue, dacă nu cumva își adunase deja cele cincizeci de milioane…

Crupierul sfârșise de calculat comisionul cazinoului. Schimbă bancnotele pierdute de Bond în plăcuțe de câte un milion și le așeză, într-o grămadă uriașă, în centrul mesei.

Se aflau acolo treizeci și două de mii de lire sterline. Poate că Le Chiffre mai avea nevoie să câștige încă o mână, chiar și una cu miză mai mică, pentru a-și împlini suma. Atunci, cele cincizeci de milioane care îi lipseau din gestiune aveau să fie recuperate, iar bancherul avea să părăsească masa de joc. Mâine în zori, va acoperi deficitul, iar poziția sa va fi din nou sigură.

Le Chiffre nu dădu însă niciun semn că ar fi avut de gând să înceteze, iar Bond constată, ușurat, că supraestimase probabil resursele adversarului său.

Singura speranță de a câștiga era să accepte provocarea de unul singur, fără să împartă miza cu ceilalți jucători. Câștigând următoarea miză, l-ar fi ruinat pe Le Chiffre. Acesta nu se aștepta ca vreunul dintre jucători să accepte să acopere întreaga miză, de unul singur. Poate că nu era convins că îl

curățase pe Bond, dar își închipuia, cu siguranță, că acesta nu mai avea la dispoziție decât o sumă limitată. Dacă ar fi cunoscut conținutul plicului ce-i fusese adus lui Bond, ar fi renunțat la miza de treizeci și două de milioane și ar fi luat-o de la capăt, de la cinci sute de mii, reluându-și războiul de uzură.

Analiza lui Bond se dovedi corectă.

Le Chiffre mai avea nevoie de încă opt milioane.

Într-un târziu, încuviință din cap.

— *Un banco de trente-deux millions*[15], răsună glasul crupierului și un văl de tăcere coborî peste jucători.

— *Un banco de trente-deux millions*!

Cu voce tare, plin de mândrie, conducătorul de joc preluase anunțul crupierului, sperând să atragă jucători interesați de la mesele de *chemin-de-fer* învecinate. Pe de altă parte, atingerea unei asemenea mize constituia o ocazie extraordinară pentru a-și face publicitate. Suma aceasta fusese atinsă o singură dată în istoria jocului de baccara, la Deauville, în 1950. Cazinoul rival din Le Touquet nici nu se apropiase măcar vreodată de o atare miză.

Bond alese acest moment pentru a se apleca ușor în față și a rosti, calm:

— *Suivi.*

Un freamăt de uimire se stârni printre jucători. Vestea acceptării mizei se răspândi în întregul cazino. Mulțimea începu să se adune. Treizeci și două de milioane! Pentru mulți dintre cei prezenți, suma aceasta reprezenta mai mult decât reușiseră să câștige de-a lungul vieții. Însemna mai mult decât economiile unei familii numeroase. Era, pur și simplu, o mică avere!

Unul dintre funcționarii cazinoului se consultă cu conducătorul de joc. Acesta se aplecă, cerându-și parcă scuze, spre Bond:

— *Excusez-moi, monsieur. La mise*?

Încerca astfel să-i sugereze lui Bond că trebuia să dovedească faptul că se afla într-adevăr în posesia sumei necesare pentru a susține miza. Știa, desigur, că domnul Bond

era foarte bogat, dar totuși, treizeci și două milioane… Se mai văzuseră cazuri în care indivizi disperați mizaseră fără să aibă, de fapt, vreun sfanț în buzunare, dispuși să meargă la pușcărie, în cazul în care ar fi pierdut.

— *Mes excuses, Monsieur Bond,* adăugă politicos conducătorul de joc.

Bond scoase din buzunar teancul uriaș de bancnote, iar crupierul se apucă să numere bancnotele de zece mii de franci, cea mai mare valoare nominală emisă în Franța. În clipa aceea, Bond surprinse schimbul rapid de priviri dintre Le Chiffre și pistolarul care se afla în spatele său.

Imediat, simți ceva tare apăsându-l la baza șirei spinării, în spațiul dintre fese și tapițeria scaunului. O voce groasă, vorbind franceza cu un accent mediteraneean îi șopti la urechea dreaptă următoarele:

— Aceasta este o armă, domnule. E absolut silențioasă. Vă poate sfărâma șira spinării, fără cel mai mic zgomot. Lumea va crede că ați leșinat, iar eu mă voi face nevăzut. Retrageți-vă din joc, până număr la zece. Dacă îndrăzniți să cereți ajutor, voi trage.

Vocea era plină de convingere. Bond era convins că spunea adevărul. Oamenii aceștia demonstraseră deja că nu se dădeau în lături de la nimic. Avea acum explicația motivului pentru care pistolarul purta baston. Bond cunoștea acest gen de armă. De-a lungul țevii existau o serie de dopuri de cauciuc, care absorbeau zgomotul detonației, dar lăsau glonțul să treacă. Unealta ucigașă fusese inventată și folosită în timpul războiului, pentru diverse asasinate. Bond avusese și el prilejul de a o folosi.

— Unu, rosti glasul.

Bond întoarse capul. Individul stătea aplecat peste balustradă, zâmbind larg pe sub mustața-i deasă, de parcă i-ar fi urat noroc. Era în perfectă siguranță, în zgomotul mulțimii.

Dinții cariați scrâșniră, alcătuind un rânjet.

— Doi.

Bond ridică privirea. Le Chiffre îl urmărea cu atenție, cu ochii lucind. Gura îi era întredeschisă și respira sacadat.

Aștepta ca Bond să-i facă semn crupierului, ori să se prăbușească pe neașteptate, cu chipul schimonosit într-un urlet.

— Trei.

Bond îi privi pe Vesper și Felix Leiter. Zâmbeau, discutând veseli. Nebunii! Unde era Mathis? Ce făceau oamenii acestuia?

— Patru.

Dar ceilalți spectatori? O ceată de idioți flecari! Chiar nimeni nu vedea ce era pe cale să se întâmple? Nici măcar vreun funcționar, crupierul ori conducătorul de partidă?

— Cinci.

Crupierul aranja teancul de bancnote. Conducătorul de partidă se înclină, adresându-i lui Bond un zâmbet mulțumit. De îndată ce miza avea să capete un aspect ordonat, el avea să anunțe: „*Le jeu est fait*”, iar pistolarul avea să apese pe trăgaci, indiferent dacă numărătoarea avea să ajungă la zece sau nu.

— Șase.

Bond se hotărî. Mai avea o șansă. Cu băgare de seamă, își mișcă mâinile spre marginea mesei, apucând-o strâns. Își încordă mușchii fesieri, și apăsarea țevii ucigașe asupra coccisului se accentuă.

— Șapte.

Conducătorul de partidă se întoarse spre Le Chiffre cu sprâncenele ridicate, așteptând încuviințarea acestuia pentru începerea jocului.

Deodată, Bond se lăsă din toate puterile pe spate. Spătarul scaunului lovi țeava îmbrăcată în bambus, smulgând-o din mâna pistolarului, înainte ca acesta să fi apucat să apese pe trăgaci.

Bond se prăbuși pe spate, cu picioarele în sus, printre spectatori. Spătarul scaunului se rupse, cu un pârâit sonor. Se auziră strigăte surprinse, pline de îngrijorare. Spectatorii roiră în jurul său. Fu ajutat să se ridice și să-și curețe praful de pe sacou. Funcționarul cazinoului șopti grăbit ceva la urechea conducătorului de joc. Scandalul trebuia evitat cu orice preț.

Bond se sprijini de balustrada de alamă. Părea descumpănit și jenat. Își netezi părul zburlit.

— O amețeală trecătoare, explică el. N-am nimic… De vină sunt încordarea și căldura.

Spectatorii își exprimară înțelegerea. Era firesc să amețească, după un joc atât de încordat. Monsieur prefera oare să se retragă, să plece acasă, să se întindă puțin? Dorea să fie chemat un doctor?

Bond clătină din cap. Se simțea bine. Ceru scuze celorlalți jucători și bancherului.

Îi fu adus un alt scaun. Se așeză. Răsuflă ușurat: rămăsese în viață. Privindu-l pe Le Chiffre, simți pentru o clipă gustul triumfului, descoperind o umbră de spaimă pe fața grasă și palidă a acestuia.

Zarva speculațiilor se înstăpânise în jurul mesei. Vecinii din ambele părți se adresară lui Bond, făcând comentarii pline de solicitudine despre căldura care domnea în sală, despre aerul încărcat, despre fumul gros și despre ora târzie.

Bond le răspunse amabil. Se întoarse, scrutând mulțimea din spatele său. Pistolarul se făcuse nevăzut. Funcționarul îl căuta din priviri pe proprietarul bastonului de bambus, spre a i-l înapoia. Bastonul părea întreg. Mânerul însă dispăruse. Bond îi făcu semn funcționarului să se apropie.

— Dați bastonul domnului de colo, îi spuse, arătând spre Felix Leiter. Va ști cui trebuie să-l înapoieze, aparține unei cunoștințe comune.

Funcționarul se înclină.

Bond se gândi că un scurt examen avea să-i dezvăluie lui Leiter motivele care îl determinaseră să se dea în spectacol, într-un mod atât de stânjenitor.

Se întoarse din nou cu fața spre masa acoperită cu postav verde și îi dădu de înțeles crupierului că era gata să înceapă jocul.

• Capitolul 13: „O ȘOAPTĂ DE IUBIRE, O ȘOAPTĂ DE URĂ”

— *La partie continue*[16]*,* anunță pompos conducătorul de joc. *Un banco de trente-deux millions.*

Spectatorii se îngrămădiseră lângă balustradă. Le Chiffre lovi distribuitorul, producând un zgomot sec. Se răzgândi și, în loc să împartă cărțile, scoase din buzunar inhalatorul și trase adânc în piept vaporii de benzedrină.

— Brută ordinară, murmură doamna Du Pont la urechea stângă a lui Bond.

Bond își simțea din nou mintea limpede. Printr-o minune, reușise să evite o catastrofă. Își simțea și acum subțiorile ude de transpirația spaimei prin care trecuse. Succesul stratagemei cu scaunul șterse însă orice amintire a abisului înfrângerii în care, pentru câteva clipe, se cufundase.

Se făcuse de râs. Jocul fusese întrerupt pentru mai bine de zece minute, un răgaz ce nu se întâlnea în niciun cazino respectabil; acum însă, cărțile așteptau în distribuitor. Cu niciun preț, nu trebuia să dea greș de astă dată. Își simți inima bătând cu putere, în așteptarea a ceea ce avea să urmeze.

Se făcuse ora două dimineața. Dincolo de mulțimea care chibița, jocul continua în jurul a trei mese de *chemin-de-fer* și la tot atâtea mese de ruletă.

În liniștea ce domnea în jurul mesei de baccara, Bond auzi, de undeva, de departe, glasul unui crupier anunțând:

— *Neuf. Le rouge gagne, impair et manque*[17].

Era oare o prevestire de bun augur pentru el însuși, ori pentru Le Chiffre?

Cele două cărți alunecară către el pe postavul verde.

Precum o caracatiță ascunsă sub o stâncă, Le Chiffre îl privea țintă, de dincolo de masă.

Bond întinse mâna și luă cărțile. Aveau să-i aducă oare tresărirea de bucurie a unui nouar sau a unui optar?

Ridică încet cărțile, la adăpostul palmei. Mușchii maxilarului i se încordară, în vreme ce-și încleșta dinții. Întreg trupul îi deveni rigid, ca într-un reflex de auto-apărare.

Avea două dame, două dame de cupă.

Cărțile i se dezvăluiau, cu un rânjet ironic, în umbra mâinii. Erau cum nu se poate mai proaste. Nu valorau nimic. Zero. Baccara.

— O carte, ceru Bond, încercând să împiedice disperarea să-i răzbată în glas.

Simțea privirea lui Le Chiffre încercând să-i sfredelească în minte.

Cu gesturi lente, bancherul își întoarse cărțile cu fața în sus. Avea trei puncte: un popă și un trei de pică.

Bond expiră un norișor de fum. Mai avea încă o șansă. Abia acum sosise momentul adevărului. Le Chiffre izbi distribuitorul, scoase cartea lui Bond, cartea hotărâtoare, și o întoarse cu fața în sus.

Era un nouă, un superb nouar de cupă, cartea numită în magia țigănească „o șoaptă de iubire, o șoaptă de ură”, cartea care, pentru Bond, însemna, aproape sigur, victoria.

Crupierul o împinse delicat către Bond. Pentru Le Chiffre, nouăle lui Bond nu însemna, încă, nimic. Dacă Bond avusese inițial un punct, acum avea zece, adică nimic, sau baccara, potrivit terminologiei jocului. Dacă avusese un doi, un trei, un patru sau chiar un cinci, împreună cu nouăle primit, nu aduna acum decât cel mult patru puncte.

Să ai un trei în mână și să servești adversarului un nouă e una din cele mai dilematice situații care se ivesc în jocul de baccara. Posibilitatea de a te înșela, trăgând o carte, e aproape egală cu aceea de a avea dreptate. Bond îl lăsă pe bancher să asude gândindu-se ce avea de făcut. De vreme ce nouarul său nu putea fi egalat de bancher decât dacă trăgea un șase, dacă ar fi fost un joc amical, Bond și-ar fi proclamat victoria, arătându-și cărțile.

Cărțile lui Bond se odihneau pe masă în fața sa, două dreptunghiuri de un roz palid, impersonal, și un nouar de cupă așezat cu fața în sus. Pentru Le Chiffre, această din urmă

carte putea spune adevărul, sau diferite variante de minciuni.

Întregul secret se ascundea acum în cele două cărți enigmatice, cele două dame care îmbrățișau acum postavul verde.

Picături de sudoare se prelinseră pe cele două laturi ale nasului lui Le Chiffre. Limba sa groasă se ivi și linse una din picăturile ajunse în colțul gurii. Privi cărțile lui Bond, apoi se uită la ale sale, apoi din nou la ale lui Bond.

Apoi, cu o tresărire din tot trupu-i masiv, dădu un bobârnac distribuitorului și scoase o carte.

O întoarse cu fața în sus. În jurul mesei, răsunară exclamații surprinse. Era o carte excelentă, un cinci.

— *Huit à la banque*, anunță crupierul.

Cum Bond nu scotea o vorbă, Le Chiffre rânji, precum un lup ce-și arată colții. Era convins că învinsese.

Vrând parcă să-și ceară scuze, crupierul întinse spatula. Niciunul dintre spectatori n-ar fi crezut, în acele clipe, că Bond nu fusese înfrânt.

Spatula întoarse cele două dreptunghiuri roz cu fața în sus. Cele două dame zâmbiră vesel, în lumină.

— *Et le neuf.*

De jur împrejurul mesei se auziră strigăte, urmate de o avalanșă de discuții.

Bond își ațintи privirea asupra lui Le Chiffre. Uriașul căzuse pe spate în scaun, de parcă ar fi fost împuns în inimă. Gura i se deschise și se închise succesiv, încercând să îngaime un protest zadarnic, și mâna începu să îi maseze mărul lui Adam. Apoi se aplecă din nou spre masă. Buzele îi deveniseră cenușii.

În vreme ce uriașul teanc de jetoane și plăcuțe era împins înspre Bond, bancherul scoase din buzunarul interior al vestei un teanc de bancnote și îl aruncă pe masă.

Crupierul numără banii, apoi anunță:

— *Un banco de dix millions.*

Schimbă banii în zece plăcuțe de câte un milion și le îngrămădi în mijlocul mesei.

Acum e-acum, își spuse Bond. Individul a atins punctul din care nu mai poate da înapoi. Aceștia sunt ultimii săi bani. A

ajuns acolo unde mă aflam eu însumi acum o oră, și repetă gestul pe care l-am făcut și eu atunci: totul sau nimic. Dar, dacă pierde, nimeni, nici măcar o minune, nu-i mai poate fi de ajutor.

Bond își aprinse încă o țigară. O sticlă de Clicquot și un pahar își făcuseră apariția pe o măsuță, chiar lângă el. Fără să se întrebe cine era binefăcătorul, Bond își umplu paharul și-l goli apoi, din numai două înghițituri.

Apoi se lăsă pe spate, așezându-și mâinile pe marginea mesei, ca un luptător luând poziția de gardă în ju-jitsu.

Jucătorii din stânga sa nu răspunseră provocării.

— *Banco*, rosti Bond, adresându-i-se direct lui Le Chiffre.

Încă o dată, două cărți îi fură înmânate, crupierul așezându-le în deschiderea formată de mâinile sale întinse.

Bond luă cărțile în mâna dreaptă, aruncă o privire spre ele, apoi le aruncă pe masă cu fața în sus.

— *Le neuf,* vesti crupierul.

Le Chiffre se holba, neîncrezător, la cei doi popi de pică ai săi.

— *Et le baccarat*, completă crupierul, împingând plăcuțele spre Bond.

Le Chiffre le urmări cu privirea până când se amestecară cu restul milioanelor îngrămădite în umbra brațului stâng al lui Bond, apoi se ridică încet și, fără vreun cuvânt, ocoli masa îndreptându-se spre deschiderea balustradei. Desfăcu lanțul îmbrăcat în catifea și îl lăsă să cadă. Spectatorii se grăbiră să se dea la o parte, deschizându-i calea. Îl priveau curioși și parcă temători, ca și cum ar fi purtat cu sine duhoarea morții. Apoi ieși din câmpul vizual al lui Bond.

Bond se ridică. Luă o plăcuță de o sută de mii dintr-unul din teancurile așezate în ordine lângă el și îi făcu vânt de-a lungul mesei, către conducătorul de joc. Întrerupse șirul de mulțumiri entuziaste, cerându-i crupierului să-i ducă câștigurile la casă. Ceilalți jucători se ridicară și ei. După plecarea bancherului, jocul nu mai putea să continue. De altfel, era trecut de două și jumătate. Schimbă câteva cuvinte amabile cu vecinii săi din dreapta și din stânga, apoi se

aplecă, trecu pe sub balustradă și se alătură lui Vesper și Leiter, care îl așteptau nerăbdători.

Împreună, se îndreptară spre casă. Bond fu invitat în biroul directorului cazinoului. Pe o masă erau aliniate grămezile de jetoane pe care le câștigase. Își goli buzunarele de ceea ce mai rămăsese.

În total, câștigul său depășea șaptezeci de milioane de franci.

Bond încasă în bani lichizi suma datorată lui Leiter și primi un cec de la Crédit Lyonnais pentru restul de aproape patruzeci de milioane. Directorul cazinoului și asistenții acestuia îl felicitară călduros și îl invitară să revină și în seara următoare.

Bond răspunse evaziv invitației. Se duse la bar și îi înmână lui Leiter banii datorați. Vreme de câteva minute, discutară despre joc, ciocnind un pahar de șampanie. Leiter scoase din buzunar un glonte calibrul 45 și îl așeză pe masă.

— I-am dat lui Mathis țeava armei, spuse el. A luat-o cu el. A fost la fel de uimit ca și mine, văzând cum te-ai dat în spectacol. Era undeva în mulțime, împreună cu unul dintre oamenii lui, atunci când s-a întâmplat. Pistolarul a șters-o fără să pățească nimic. Îți închipui, cred, cum și-au dat Mathis și ai lui pumni în cap, văzând arma! Mathis mi-a dat glontele ăsta, ca să-ți dai seama de ce-ai scăpat. Vârful i-a fost retezat în cruce, pentru a-l face să explodeze în momentul atingerii țintei. Dacă te-ar fi atins, te făcea praf. Nu există însă nicio probă împotriva lui Le Chiffre. Ucigașul a venit singur aici. Mathis a studiat formularul completat de individ la intrare. Desigur, erau numai date false. Avea un certificat de rănit în război, astfel încât i s-a dat voie să intre cu bastonul. Un lucru e sigur: tipii ăștia sunt ai naibii de bine organizați! Mathis a cules amprentele de pe țeavă și le-a trimis la Paris, așa că vom afla probabil mai multe mâine dimineață.

Felix Leiter își aprinse o țigară.

— La urma urmei, totu-i bine când se sfârșește cu bine. L-ai terminat pe Le Chiffre, deși, la un moment dat, m-au trecut toate apele. Bănuiesc că nici ție nu ți-a fost tocmai ușor.

Bond zâmbi.

— Plicul acela a fost cel mai frumos lucru ce mi s-a întâmplat vreodată. Credeam că sunt terminat și, crede-mă, n-a fost deloc o senzație plăcută. Zicala aceea cu prietenul la nevoie e cum nu se poate mai adevărată. Într-o bună zi, sper să pot să-ți mulțumesc așa cum se cuvine.

Se ridică.

— Ar fi cazul să merg la hotel și să ascund asta, spuse el, atingându-și buzunarul. Nu-mi prea surâde să mă plimb cu condamnarea la moarte a lui Le Chiffre în buzunar. S-ar putea să-i vină tot soiul de idei. Apoi însă, aș avea chef să sărbătoresc. Ce părere aveți?

Se întoarse spre Vesper, care abia deschisese gura de la încheierea jocului.

— Ce-ai zice de un pahar de șampanie la clubul de noapte al cazinoului? Se numește *Le Roi Galant* și pare a fi foarte primitor.

— Cred că aș fi teribil de încântată, răspunse Vesper. Până când îți vei pune câștigul la adăpost, mă voi aranja și eu nițel. Apoi ne vom întâlni în holul hotelului.

— Ce părere ai, Felix? întrebă Bond, sperând însă că avea să aibă ocazia de a fi singur cu Vesper.

Leiter îl privi și îi citi gândurile.

— Aș prefera să trag un pui de somn, până la micul dejun. A fost o zi plină, și mâine va trebui să dau seama în fața celor de la Paris. Tu nu va trebui să-ți bați capul cu amănuntele, spre deosebire de mine. Am să vă însoțesc până la hotel, spre a mă convinge că micuța noastră comoară ajunge cu bine la loc sigur.

Părăsiră cazinoul, pătrunzând în întunericul pe care luna plină nu reușea să îl risipească decât în parte. Amândoi își țineau mâinile pe patul pistoalelor. Era trei dimineața, dar curtea cazinoului era încă plină de mașini.

Scurta plimbare decurse fără incidente.

La hotel, Leiter insistă să-l însoțească pe Bond până în fața camerei sale. În cameră, totul rămăsese neatins, exact așa cum fusese la plecarea lui Bond, în urmă cu șase ore.

— N-avem parte de niciun comitet de primire, remarcă Leiter. S-ar putea însă să avem parte de surprize. Crezi că ar trebui să vă țin companie, până dimineață?

— Culcă-te liniștit, îi răspunse Bond. Nu-ți face griji în privința noastră. Fără bani la mine, nu am de ce să-i interesez. Cât despre bani, cred că știu deja care va fi cea mai bună ascunzătoare. Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut astă-seară. Sper să mai lucrăm împreună și altă dată.

— De acord, încuviință Leiter, cu condiția să tragi un nouar la momentul potrivit și să o iei cu tine și pe Vesper.

Își luară rămas-bun, iar Leiter ieși, închizând ușa. Bond rămase singur, în atmosfera prietenoasă a camerei sale.

După aglomerația din sala de joc și cele trei ore de joc încordat, se bucură de cele câteva clipe de singurătate. Pijamaua îl aștepta cuminte pe pat. Intră în baie, își stropi fața cu apă rece și își clăti gura. Își pipăi vânătăile de pe umărul drept și cucuiul, gândindu-se, vesel, cât de aproape fusese de moarte, de două ori într-o singură zi. Va trebui să vegheze oare toată noaptea, așteptând riposta inamicului, sau Le Chiffre se afla chiar acum în drum spre Le Havre sau Bordeaux, în căutarea unui vapor care să-l ducă într-un colț uitat de lume, unde ochii și armele SMERȘ-ului să nu-l poată dibui?

Bond ridică din umeri. Destul cu grijile! Se privi în oglindă, întrebându-se care erau concepțiile morale ale lui Vesper. Își dorea să strângă în brațe trupul ei răcoros și mândru. Voia să vadă lacrimi de dorință în ochii ei, să-și plimbe mâinile prin părul ei negru, să-i strivească trupul sub al său. Ochii lui Bond se îngustară, și din oglindă, chipul său îi apăru flămând.

Se întoarse și scoase din buzunar cecul de patruzeci de milioane de franci. Îl împături de mai multe ori, apoi deschise ușa și cercetă atent coridorul. Lăsă ușa deschisă, pândind pașii cuiva, ori zgomotul ascensorului, apoi se puse pe treabă, folosind o șurubelniță minusculă.

Cinci minute mai târziu, își contemplă pentru ultima oară opera, își umplu tabachera cu țigări, închise ușa și o încuie, apoi străbătu coridorul, coborî scările și ieși afară, în bătaia

razelor lunii.

• Capitolul 14: „LA VIE EN ROSE?”

Ușa clubului de noapte *Le Roi Galant* era o ramă aurită de doi metri înălțime care, odinioară, încadrase probabil portretul uriaș al vreunui nobil european. Intrarea se făcea printr-un colț discret al „bucătăriei” cazinoului, sala în care se aflau mesele de ruletă pentru marele public și jocul cu bile, o mare parte dintre acestea fiind încă aglomerate. În vreme ce, la braț cu Vesper, străbăteau încăperea plină de fum, Bond simți un impuls irepresibil de a se repezi la casă, de a împrumuta niște bani și de a miza maximum posibil la una dintre mesele de ruletă. Realiză însă că ar fi fost doar un gest de bravadă ieftină, *pour épater la bourgeoisie*[18]. Fie că ar fi câștigat, fie că nu, ar fi însemnat să dea cu tifla norocului care, în acea zi, îl favorizase din plin.

Clubul de noapte era mic, cufundat în penumbră, luminat doar de lumânările aprinse așezate în sfeșnicele elegante, a căror strălucire discretă se reflecta în oglinzile cu rame aurii care umpleau pereții. Zidurile erau îmbrăcate în mătase roșu-închis, iar scaunele și banchetele într-un pluș asortat. În colțul cel mai îndepărtat, un trio alcătuit dintr-un chitarist, un pianist și un baterist îngâna în surdină ritmul melodiei *La vie en rose.* Atmosfera era încărcată de parfumul seducției. Bond avu impresia ciudată că bărbații și femeile de la mese se pipăiau de zor pe sub fețele de masă.

Li se oferi o masă în colțul de lângă intrare. Bond comandă o sticlă de Veuve Clicquot și câte o omletă cu șuncă.

Tăcură o vreme, ascultând muzică. Apoi, Bond se întoarse spre Vesper:

— E minunat să stau acum aici, alături de tine, știind că afacerea noastră s-a încheiat. E un sfârșit superb pentru o zi ca aceasta… Mă simt de parcă aș fi primit un premiu.

Se așteptase ca ea să-l răsplătească cu un zâmbet.

— Da, așa e, răspunse ea, pe un ton oarecum indiferent.

Părea absorbită de sunetul muzicii. Își sprijinise bărbia în

dosul palmei, și Bond observă că încheietura îi era palidă, ca și cum și-ar fi ținut pumnul strâns.

În mâna dreaptă, ținea una din țigaretele oferite de Bond, așa cum își ține un grafician creionul. Deși fuma oarecum distrată, scutura adesea scrumul, chiar mai des decât ar fi fost nevoie.

Bond remarcă toate aceste amănunte deoarece, sorbind-o din ochi, încerca să-i insufle starea de relaxare și căldură senzuală care-l cuprinsese pe el însuși. Îi accepta însă rezerva, punând-o pe seama dorinței de a se apăra de el. Sau, poate, cauza îmbufnării ei trebuia căutată în răceala pe care Bond o manifestase față de ea, ceva mai devreme în acea seară. Era posibil ca ea să fi considerat acea deliberată seriozitate a lui ca pe o reacție de respingere.

Bond știa să aibă răbdare. Băură șampanie și conversară despre cele întâmplate peste zi, despre Mathis și Leiter și despre posibilele consecințe ale înfrângerii lui Le Chiffre. El fu însă discret și nu pomeni nimic în plus față de aspectele cazului pe care ea avusese posibilitatea de a le studia la Londra.

Ea îi răspundea, distrată, la întrebări. Da, desigur, ea și Leiter îi observaseră pe cei doi pistolari, dar nu dăduseră prea mare atenție faptului că omul cu bastonul se mutase mai târziu în spatele lui Bond. Pur și simplu, nu le venise să creadă că ei ar fi putut fi atât de nebuni încât să încerce să facă ceva chiar în cazino. De îndată ce Bond și Leiter urcaseră în camera lui Bond, telefonase la Paris pentru a-i anunța pe oamenii lui M despre rezultatul jocului. Fusese succintă și precaută în relatarea ei, și agentul de la Paris închisese telefonul fără a face vreun comentariu. I se spusese să transmită aceste informații, indiferent care avea să fie rezultatul, căci M ceruse ca veștile despre acest caz să-i fie transmise personal, la orice oră din zi și din noapte.

Cam asta fu tot ce spuse ea. Își sorbea șampania, privind doar din când în când spre Bond. Nu zâmbi nici măcar o dată. Bond se simțea frustrat. Bău o mulțime de șampanie și apoi mai comandă o sticlă. Li se aduse omleta și o mâncară în

tăcere.

Pe la patru dimineața, când Bond tocmai se pregătea să ceară nota de plată, șeful de sală se apropie de masa lor. O căuta pe domnișoara Lynd. Îi întinse un bilețel, pe care ea îl citi în grabă.

— E de la Mathis, îl liniști ea. Mă roagă să ies până în holul cazinoului. Vrea să-ți transmită ceva. Poate că nu e îmbrăcat în haine de seară… Revin într-un minut. Iar apoi, dacă vrei și tu, ne putem întoarce la hotel.

Zâmbi stânjenită, apoi continuă:

— Mi-e teamă că n-am fost o însoțitoare prea plăcută, în seara aceasta. De vină e, cred, ziua asta păcătoasă. Iartă-mă.

Bond îi răspunse evaziv și se ridică.

— Până te-ntorci, am să cer să ni se facă nota de plată.

O urmări unduindu-se spre ieșire.

Se așeză din nou și își aprinse o țigară. Se simțea strivit. Oboseala îl copleși, iar atmosfera încărcată a clubului de noapte îl izbi, așa cum îl izbise și atmosfera cazinoului, cu o zi înainte. Ceru nota de plată și sorbi o ultimă înghițitură de șampanie. Simți un gust amar, ca întotdeauna când întrecea măsura cu băutura. I-ar fi plăcut să revadă chipul vesel al lui Mathis și să audă și el ultimele noutăți, poate chiar să primească vreo câteva cuvinte de felicitare.

Deodată, bilețelul primit de Vesper i se păru bizar. Nu se potrivea cu maniera lui Mathis de a se comporta. În mod obișnuit, acesta i-ar fi rugat pe amândoi să i se alăture la barul cazinoului, sau ar fi intrat fără să-și facă griji în privința hainelor în clubul de noapte. Ar fi râs împreună, iar Mathis și-ar fi etalat buna-dispoziție. Avea multe să-i povestească lui Bond, mult mai multe decât ar fi avut acesta din urmă să-i spună: arestarea bulgarului, care între timp mai dezvăluise poate și alte amănunte interesante; cercetările privitoare la omul cu bastonul; ce făcuse Le Chiffre după plecarea de la cazino.

Bond sări în picioare. Se grăbi să achite nota și, fără a mai aștepta restul, se îndreptă spre ieșire, ignorând urările de noapte bună ale chelnerului și ușierului.

Străbătu grăbit sala de joc, ajunse pe coridorul lung de la intrare și privi în toate direcțiile. Văzu doar vreo doi-trei angajați ai cazinoului și câțiva clienți care își luau hainele lăsate la garderobă. Nici urmă de Mathis sau de Vesper. Blestemă și grăbi pasul.

Aproape alerga. Ajunse la intrare și scrută treptele și parcarea.

Portarul se apropie de el.

— Doriți un taxi, domnule?

Bond îi făcu semn că nu și începu să coboare treptele, încercând să străpungă cu privirea întunericul. Își simți tâmplele asudate în bătaia brizei răcoroase a nopții.

Apucase să coboare doar câteva trepte, când auzi un strigăt înăbușit, urmat de zgomotul unei portiere trântite. Cu un huruit îngrozitor, învăluit într-un nor de gaze de eșapament, un Citroën-buburuză se ivi din faldurile beznei în lumina lunii, derapând pe pietrișul aleii din fața cazinoului.

Partea din spate a mașinii se legăna, de parcă în interior s-ar fi dat o luptă.

Mașina goni spre poartă, împroșcând cu pietriș. Un obiect închis la culoare țâșni pe unul din geamurile coborâte din spate și aterizează cu o bufnitură surdă într-un strat de flori. Mașina coti la stânga, cu un scârțâit amarnic de pneuri torturate. Eșapamentul bubui asurzitor, motorul vui, ambalat la maximum în viteza a doua. Apoi vuietul scăzu în intensitate, pe măsură ce Citroën-ul se îndepărta, printre prăvăliile de pe strada principală, îndreptându-se către drumul de coastă.

Bond găsi poșeta lui Vesper căzută printre flori. Se întoarse în fugă lângă treptele puternic luminate ale cazinoului și o scotoci, în vreme ce portarul se învârtea în jurul său, descumpănit.

Găsi bilețelul, pierdut printre obișnuitele mărunțișuri nelipsite din poșeta oricărei femei.

Poți veni la intrare pentru o clipă? Am niște vești pentru însoțitorul tău.

RENÉ MATHIS

• Capitolul 15: VÂNĂTOR ȘI VÂNAT

Era o mistificare de cea mai joasă speță.

Dintr-un salt, Bond urcă în Bentley-ul său, binecuvântând inspirația care îl determinase să vină la cină cu mașina. Cu accelerația apăsată la maximum, automobilul ambală imediat, și zgomotul motorului acoperi ultimele cuvinte ale portarului cazinoului, care sări în lături pentru a se feri de ploaia de pietre împroșcate de roți.

În vreme ce mașina cotea la stânga, scrâșnind din frâne, Bond căută din priviri silueta scundă a Citroën-ului. Parcurse rapid toate treptele de viteză, atingând aproape instantaneu viteza de croazieră. Bond savură, vreme de o clipă, ecoul bubuitor pe care gazele scuipate prin uriașa țeavă de eșapament îl stârneau între zidurile străzii principale.

Curând, ajunse pe drumul de coastă, o șosea largă ce străbătea dunele de nisip. Știa, din recunoașterea făcută în acea dimineață, că asfaltul era ireproșabil, iar marcajele perfect vizibile. Crescu viteza de la optzeci la nouăzeci de mile pe oră. Farurile puternice decupau în zidul nopții un tunel de lumină albă lung de aproape o jumătate de milă.

Era convins că Citroën-ul urmase această direcție. Auzise zgomotul motorului pierzându-se la ieșirea din oraș, și praful ridicat de fugari nu apucase încă să se așeze. Spera să îi ajungă din urmă cât mai repede. Noaptea era liniștită și limpede. Pe mare plutea însă o ceață obișnuită la vreme de vară; auzea din când în când sirenele de ceață mugind de-a lungul coastei, precum vitele răzlețite de turmă.

Conducând din ce în ce mai repede, o blestemă pe Vesper, pentru naivitatea ei, și pe M, care avusese nesăbuința de a-i încredința această misiune.

Se întâmplase exact așa cum se temuse el că avea să se întâmple. Ah, femeile acestea care erau convinse că pot duce la îndeplinire munca bărbaților! De ce naiba nu rămâneau acasă, să-și vadă de cratițe, de rochii și de bârfe, lăsându-i pe

bărbați să-și facă treaba?! Iar acum, tocmai lui să i se întâmple una ca asta, acum, când reușise să-și îndeplinească misiunea cu succes! Vesper se lăsase prinsă într-o capcană copilărească și fusese răpită, urmând ca atacatorii ei să o ofere în schimbul unei răscumpărări, ca într-o bandă desenată ieftină. Ce nebunie!

Bond fierbea de nervi, la gândul încurcăturii în care fusese vârât.

Desigur, ideea nu era rea. Fata, în schimbul cecului de patruzeci de milioane. Ei bine, el n-avea să joace așa cum voiau ei! Nici nu se gândea să le dea satisfacție. Vesper făcea parte din Serviciul Secret și cunoștea riscurile la care se expusese. Nici măcar nu avea să ceară părerea lui M. Misiunea era mai importantă decât ea. Păcat, dar asta era situația. Era o fată de treabă, dar el nu avea de gând să cedeze unui șantaj ordinar. Nicidecum! Va ajunge din urmă Citroën-ul, va încerca să îl împuște pe șofer, și dacă, în focul evenimentelor, ea va fi ucisă, cu atât mai rău. Da, va încerca să o salveze, înainte ca ei să o ascundă cine știe unde. Dacă nu reușea însă să-i ajungă din urmă, se va întoarce la hotel și se va culca, fără să se mai gândească la asta. A doua zi, dacă Mathis îl va întreba unde este fata, îi va arăta biletul. Dacă Le Chiffre avea să-l contacteze, cerându-i banii în schimbul fetei, Bond nu va întreprinde nimic. Fata nu avea decât să se descurce singură. Dacă portarul de la cazino va povesti ce văzuse, Bond va contracara, afirmând sus și tare că se cam îmbătaseră și se certaseră.

În timp ce mașina înghițea milele pe drumul de coastă, Bond pilota ca un automat, întorcând în minte problema pe toate părțile. Pe porțiunile drepte, accelerația biciuia cei douăzeci și cinci de cai putere ai Bentley-ului, iar motorul icnea, zvâcnind înainte. Vitezometrul arăta atunci 110, chiar 120 de mile pe oră.

Bond știa că, încet-încet, câștiga teren. Încărcat, Citroën-ul nu putea atinge mai mult de optzeci de mile pe oră. Condus de o inspirație de moment, Bond încetini la șaptezeci de mile pe oră și stinse farurile puternice. Nemaifiind orbit de

strălucirea propriei lumini, Bond distinse, la o milă sau două în fața sa, luminile de poziție ale unei alte mașini.

Pipăi bordul mașinii și, dintr-o teacă ascunsă, scoase un revolver militar Colt 45, pe care-l așeză pe scaunul de lângă el. Dacă starea drumului avea să îi permită, spera să poată atinge pneurile sau rezervorul celor pe care îi urmărea, de la o sută de metri distanță.

Aprinse din nou faza lungă și apăsă pe accelerație, până la fund. Se simțea calm și relaxat. Viața lui Vesper încetase a mai fi o problemă. În lumina slabă a becurilor din bord, chipul său era încordat, dar calm.

•

În Citroën-ul urmărit, în afară de fată, se mai aflau trei bărbați.

Le Chiffre conducea, cu trupul său masiv aplecat în față, mânuind cu delicatețe volanul. Alături stătea individul scund cu bastonul, de la cazino. Acesta avea mâna stângă încleștată pe mânerul unei pârghii ce părea a fi levierul de fixare a scaunului șoferului.

Pe bancheta din spate ședea pistolarul cel înalt și uscățiv. Se lăsase pe spate, relaxat, cu privirile în tavan, fără a da atenție vitezei nebunești cu care înainta mașina. Mâna dreaptă i se odihnea pe șoldul dezgolit al fetei, care zăcea lângă el pe banchetă.

Cu excepția picioarelor dezgolite până la brâu, Vesper nu se vedea. Rochia ei lungă de catifea neagră îi fusese ridicată peste cap și legată, ca un sac, deasupra capului. În dreptul feței, un orificiu minuscul fusese tăiat în catifea, pentru a-i permite să respire. Zăcea tăcută, lăsându-se legănată de tresăririle mașinii.

Le Chiffre își divizase atenția între drumul ce se întindea înainte și urmărirea în oglinda retrovizoare a luminii farurilor mașinii lui Bond, care se apropia tot mai mult. Nu părea deloc tulburat, deși distanța dintre vânat și vânător se redusese la mai puțin de o milă. Ba chiar încetini, de la optzeci la șaizeci de mile pe oră. Schimbă banda de circulație, înscriindu-se pe cea marginală. La câteva sute de metri în fată, un indicator

semnala intersecția cu un drum de țară.

— *Attention,* șuieră el către cel așezat alături.

Mâna acestuia se crispă pe mânerul pârghiei.

La o sută de metri de intersecție, încetini la treizeci de mile pe oră. În oglinda retrovizoare, farurile lui Bond luminau acum aceeași bandă laterală.

Le Chiffre se hotărî.

— *Allez*{19}!

Individul de alături trase puternic de levier. Micul portbagaj al mașinii se deschise, precum gura unei balene. Se auzi un zornăit de lanțuri târâte pe șosea.

— *Coupez*{20}!

Levierul fu coborât brusc, iar zornăitul încetă.

Le Chiffre aruncă din nou o privire în retrovizor. Bond cotea acum și el pe banda laterală. Le Chiffre coti brusc la dreapta pe drumul îngust de țară, stingând imediat farurile.

Mașina se opri, într-un scrâșnet de frâne. Cei trei coborâră grăbiți, adăpostindu-se după un val de pământ care domina intersecția, puternic luminată acum de farurile mașinii lui Bond. Fiecare dintre ei avea în mână câte un revolver. În plus, cel înalt și uscățiv luase cu sine și o grenadă.

Bentley-ul năvăli în intersecție cu viteza unui tren expres.

• Capitolul 16: FIORI DE GHEAȚĂ

Mișcând volanul cu un gest grațios, Bond înscrise mașina pe banda laterală, alcătuindu-și în minte planul pe care avea să-l pună în aplicare atunci când distanța dintre cele două mașini avea să se micșoreze îndeajuns. Se aștepta ca șoferul mașinii urmărite să încerce la un moment dat să se strecoare pe un drum lăturalnic. Atunci când, odată ajuns pe banda laterală, văzu luminile de poziție ale celor pe care-i urmărea dispărând brusc, ridică piciorul de pe accelerație și se pregăti să frâneze.

Cu o viteză de cel mult șaizeci de mile pe oră, se apropie de peticul întunecat ce se zărea pe partea dreaptă a șoselei, și pe care îl consideră a fi umbra vreunui copac. Oricum, n-ar fi reușit să îl evite. Auzi clinchetul unui covor de țepușe în aripa dreaptă, apoi sub întreaga mașină.

Călcă instinctiv frâna și își încordă mușchii încercând să mențină direcția. Nu reuși să păstreze controlul decât o fracțiune de secundă, căci mașina derapă, mai întâi spre stânga. Cauciucul pneurilor fiind sfâșiat, automobilul valsă scrâșnind pe asfalt și izbi flancul șoselei, răsturnându-se și azvârlindu-l pe Bond din scaun. Apoi, devenită o epavă, mașina se roti încet, ațintindu-și farurile spre cer. Roțile din față se învârtiră în gol. Sprijinită în umflătura rezervorului de benzină, epava oscilă câteva secunde și se prăbuși, într-un vacarm de metal contorsionat și parbrize sfărâmate.

În tăcerea apăsătoare ce se lăsă, se mai auzi doar șuierul stins al unei roți ce se dezumfla.

Le Chiffre și cei doi acoliți ai săi nu aveau de parcurs decât vreo câțiva metri, din locul în care erau ascunși, pentru a ajunge la mașină.

— Lăsați jos armele și scoateți-l de acolo, ordonă Le Chiffre. Am să vă acopăr eu. Aveți însă grijă: îl vreau viu! Și grăbiți-vă, căci începe să se lumineze.

Cei doi se lăsară în genunchi, lângă epava Bentley-ului răsturnat. Unul dintre ei scoase un cuțit și decupă un

dreptunghi în prelata impermeabilă a mașinii. Îl apucă de umeri pe Bond. Acesta era însă inconștient, astfel încât nu izbuti să îl urnească din loc. Celălalt se strecură între parapetul șoselei și mașina răsturnată și își făcu loc prin rama îndoită a geamului portierei. Eliberă picioarele lui Bond, prinse între volan și capota mașinii. Apoi îl scoaseră afară, icnind, prin gaura tăiată în capotă.

Asudați, plini de praf și ulei, îl întinseră pe șosea.

Uscătivul îi ascultă bătăile inimii, apoi îl pălmui pe ambii obraji. Bond gemu și își mișcă mâna. Uscătivul îl pălmui din nou.

— Ajunge! spuse Le Chiffre. Leagă-i mâinile și pune-l în mașină. Ține! făcu el, și-i aruncă uscătivului un sul de frânghie. Mai întâi însă, golește-i buzunarele și dă-mi pistolul lui. S-ar putea să mai aibă și alte arme, ascunse, dar pe acelea le vom putea căuta mai târziu.

Luă obiectele pe care i le întinse uscătivul și le băgă în buzunar, fără să-și dea osteneala să le cerceteze. Procedă la fel cu revolverul Beretta. Apoi se îndreptă spre Citroën, lăsându-și oamenii să termine ce aveau de făcut. Pe chip nu i se putea citi nici plăcere, nici bucurie.

Apăsarea tăioasă a legăturii strânse de la încheieturi îl readuse pe Bond în simțiri. Îl durea întreg corpul, de parcă ar fi fost bătut cu bâta. În vreme ce era ridicat în picioare și împins către Citroën-ul al cărui motor pornit bâzâia înfundat, constată cu ușurare că nu-și rupsese nimic. Nu se simțea însă în stare să pună în aplicare o tentativă disperată de evadare, așa că se lăsă, docil, târât și aruncat pe bancheta din spate a mașinii, fără să opună rezistență.

Se simțea slăbit și derutat. Avusese prea multe de încasat în ultimele douăzeci și patru de ore, așa încât această ultimă încercare îl dăduse gata. De astă dată, nicio minune nu mai putea să îl salveze. Nimeni nu știa unde se afla, și nimeni nu avea să îi simtă lipsa, până dimineață. Epava mașinii sale va fi găsită, dar aveau să treacă vreo câteva ore bune până când cineva să își dea seama cine era proprietarul acesteia.

Vesper! Privi spre dreapta, dincolo de uscătiv, care se lăsase

pe spate, cu ochii închiși. Prima sa reacție fu una de furie. Idioata de Vesper se lăsase prinsă ca o gâscă și îi trăseseră rochia peste cap, de parcă întreaga afacere ar fi fost o intrigă de alcov. Apoi i se făcu milă de ea. Picioarele ei dezgolite păreau cele ale unei copile lipsite cu totul de apărare.

— Vesper, șopti el.

Nu primi niciun răspuns, și un fior înghețat îl străbătu. Apoi însă, fata se mișcă.

În aceeași clipă, uscățivul îl izbi cu cotul în piept.

— Gura!

Bond se chirci de durere, încercând să evite o altă lovitură. Căpătă însă un pumn la baza gâtului, care îl făcu să se arcuiască din nou, șuierând și încercând să-și recapete suflarea.

Uscățivul, după ce îl lovise cu o precizie de profesionist, la locul potrivit și cu un minim de efort, se lăsase din nou pe spate, relaxat, cu ochii închiși. Bond își dori din adâncul inimii ca, odată și-odată, să i se ofere șansa de a-l ucide.

Portbagajul mașinii fii deschis și se auzi un zgomot metalic. Bond realiză că îl așteptaseră pe cel de-al treilea ticălos, până când acesta adunase covorul de lanțuri cu țepușe. Bănui că era vorba de o adaptare perfecționată a scândurilor umplute de cuie folosite de cei din Rezistența franceză împotriva nemților, în timpul războiului.

Reflectă asupra eficienței acestor oameni și a echipamentelor folosite de ei. Era oare posibil ca M să le fi subestimat resursele? Își reprimă dorința instinctivă de a arunca întreaga vină pentru cele întâmplate asupra celor de la Londra. De vină era doar el; ar fi trebuit să dea o atenție mai mare micilor indicii, și să le interpreteze cum s-ar fi cuvenit. Gemu furios, gândindu-se cum stătuse liniștit la *Le Roi Galant*, bând șampanie în timp ce adversarii se pregăteau cu grijă de ripostă. Își blestemă superficialitatea care îl determinase să creadă că bătălia se încheiase și că inamicul fusese înfrânt.

În tot acest timp, Le Chiffre nu scoase niciun cuvânt. De îndată ce portbagajul fu închis, cel de-al treilea urcă în mașină. Bond îl recunoscu. Le Chiffre ambală motorul și dădu

înapoi, scoțând mașina din nou pe șoseaua principală. Schimbă vitezele și mașina porni să gonească cu șaptezeci la oră de-a lungul drumului de coastă.

Se luminase. Bond estimă că se făcuse în jur de ora cinci. De intersecția cu drumul ce ducea la vila lui Le Chiffre îi despărțeau acum doar o milă sau două. Nu se așteptase nici măcar o clipă ca ei să o ducă acolo pe Vesper. Acum însă, realizând că Vesper fusese doar momeala necesară pentru a prinde peștele cel mare, întreaga situație i se limpezea în minte.

Și nu era deloc o situație roz. Pentru prima oară de când fusese capturat, un fior de spaimă parcurse șira spinării lui Bond.

Zece minute mai târziu, Citroën-ul coti la dreapta, înaintă aproximativ o sută de metri pe un drum de țară năpădit de buruieni, trecu printre stâlpii unei porți năruite și intră într-o curte interioară neîngrijită, înconjurată de un zid înalt. Opriră în fața unei uși albe, de pe care vopseaua începuse să se scorojească. Deasupra clopoțelului ruginit, pe o placă de lemn, cu litere de metal, trona inscripția „Les Noctambules”, iar dedesubtul acesteia, cu litere mai mici, „Sonnez SVP”{21}.

Din câte apucase Bond să vadă, fațada vilei era tipică pentru stilul omniprezent pe litoralul francez. La începutul verii, femeia de serviciu trimisă de agențiile turistice din Royale ștergea geamurile și praful adunat peste iarnă. O dată la fiecare cinci ani, un strat de var proaspăt acoperea pereții și lemnăria exterioară și, timp de câteva săptămâni, vila arăta ca nouă. De îndată însă ce ploile iernii începeau să cadă, vila avea să-și recapete, în scurt timp, aspectul de ruină abandonată.

În acea dimineață însă, vila avea să servească de minune intențiilor lui Le Chiffre, dacă presupunerile lui Bond se dovedeau corecte. Din momentul în care fusese capturat, nu trecuseră pe lângă nicio casă și, din recunoașterea făcută în dimineața precedentă, Bond își amintea că nu exista nicio fermă prin apropiere, cale de câteva mile.

O lovitură de cot în coaste primită de la individul cel

uscătiv îl determină să coboare din mașină. Știind că Le Chiffre îi avea pe amândoi în puterea sa, fără a fi deranjat, timp de câteva ore, simți din nou fiorul înghețat.

Le Chiffre descuie ușa și dispăru înăuntru. Vesper, a cărei înfățișare părea și mai indecentă în lumina zorilor, fu împinsă înăuntru, iar Bond o urmă, fără să mai aștepte vreun impuls din partea uscătivului, în vreme ce „corsicanul” revărsa un torent de cuvinte într-o franceză stricată.

Intrară cu toții și ușa fu închisă cu cheia.

Le Chiffre stătea în pragul încăperii din dreapta. Îi făcu semn lui Bond să rămână pe loc.

Între timp, Vesper era condusă spre un coridor care dădea în spatele casei. Bond se hotărî, fără să stea pe gânduri.

Pe neașteptate, izbi puternic în spate, lovindu-l pe uscătiv în fluierul piciorului, făcându-l să urle de durere și se repezi apoi în urma lui Vesper. Neavând alte arme decât propriile-i picioare, nu-și putea face alt plan decât să îi rănească, în măsura în care acest lucru era posibil, pe cei doi pistolari, și să apuce să-i spună fetei câteva cuvinte. Nu voia decât să o încurajeze puțin.

Izbit, corsicanul nu reuși să se întoarcă decât pe jumătate. Bond își repezea deja piciorul drept spre abdomenul celuilalt pistolar.

Ca un fulger, corsicanul se lipi de perete și, cu o mișcare delicată, apucă piciorul lui Bond în aer și-l răsuci violent.

Pierzându-și echilibrul, Bond se prăbuși într-o rână, la podea. Zăcu acolo o clipă, încercând să-și recapete suflarea. Uscătivul se apropie și-l apucă de guler, ridicându-l și izbindu-l cu ceafa de perete. Avea pistolul în mână. Privi adânc în ochii lui Bond, iar apoi, calm, se aplecă și, cu tocul armei, îl lovi cu sete în fluierul piciorului. Bond căzu în genunchi, gemând.

— Data viitoare, dacă-mi mai dai ocazia, am să-ți scot dinții, îi aruncă uscătivul într-o franceză marcată de un puternic accent german.

Se auzi o ușă trântită. Vesper și corsicanul dispăruseră. Bond întoarse privirea spre dreapta. Le Chiffre își părăsise

locul din prag, făcând câțiva pași înainte. Ridică mâna și-i făcu semn lui Bond să se apropie. Apoi, pentru întâia oară, vorbi:

— Vino, prietene. N-are rost să ne pierdem timpul.

Vorbea o engleză lipsită de orice accent. Glasul îi era blând și scăzut, total lipsit de emoție. Părea un doctor ce-și mustră pacientul neascultător, care-i sâcâie asistentele.

Bond se simți din nou copleșit de neputință. Numai un expert în ju-jitsu ar fi putut riposta cu viteza și economia de mișcări cu care o făcuse corsicanul. Calmul de gheață cu care uscătivul își plătise datoria cu aceeași monedă dovedea de asemenea o adevărată artă a terorii.

Supus, Bond parcurse coridorul în sens invers. La ce bun să se opună? De-abia încercase să o facă, și cei doi ticăloși îl umpluseră de vânătăi.

Urmat de uscătiv, trecu pragul, știind că se afla întru totul în puterea lor.

• Capitolul 17: „DRAGĂ BĂIETE…”

Încăperea în care intraseră era largă și aproape goală. Mobilele răzlețe trădau un gust îndoielnic pentru *art nouveau*. Era greu de spus dacă intenția decoratorilor fusese de a realiza o sufragerie sau o cameră de zi. O tejghea lungă pe care se aflau o fructieră și două sfeșnice de lemn, deasupra căreia atârna o oglindă prăfuită, ocupa întregul perete opus ușii, contrastând cu sofaua de un roz spălăcit așezată în colțul opus.

Sub candelabrul de alabastru nu se afla nicio masă, ci doar un covor pătat, cu un desen futurist, în tonuri diferite de maro.

Lângă fereastră, în afara unui fotoliu având forma ciudată a unui tron ce nu se potrivea nicicum cu restul încăperii, se mai aflau un scaun împletit din răchită, fără tapițerie, și o masă scundă pe care erau așezate o carafă goală și două pahare.

Obloanele venețiene erau întredeschise, lăsând să pătrundă dâre de lumină care formau desene bizare pe pereții tapetați în alb și pe scândurile pătate ale podelei.

Le Chiffre arătă spre scaunul de răchită.

— Scaunul ăsta se potrivește de minune, îi spuse el uscătivului. Pregătește-l! Dacă se opune, bruschează-l puțin, dar nu-l lovi prea tare, nu vreau să-și piardă cunoștința.

Se întoarse apoi spre Bond. Chipul său lătăreț și ochii rotunzi erau lipsiți de expresie.

— Dezbracă-te. Dacă încerci să te opui, Basil îți va rupe, rând pe rând, fiecare deget. Nu ne jucăm, iar sănătatea ta nu ne interesează câtuși de puțin. Moartea sau supraviețuirea ta depinde de rezultatul discuției pe care o vom avea.

Făcu un semn uscătivului și apoi ieși din încăpere.

Prima acțiune a uscătivului fu de-a dreptul bizară. Acesta scoase din buzunar cuțitul cu mecanism pe care îl folosise pentru a tăia capota mașinii lui Bond și decupă, cu mișcări precise, o gaură largă în șezutul scaunului de răchită.

Apoi reveni lângă Bond, așezându-și cuțitul în buzunarul de la piept, așa cum își așază funcționarii stiloul. Îl întoarse pe Bond cu fața spre fereastră și îi dezlegă mâinile. Apoi se dădu la o parte și, cu un gest iute, apucă din nou cuțitul.

— *Vite*[22].

Bond rămase locului, dezmorțindu-și încheieturile și întrebându-se ce avea de câștigat dacă se opunea. Întârzie doar o secundă. Dintr-un pas, uscătivul fu lângă el și îl apucă de gulerul sacoului, trăgându-l în jos și smucindu-i brațele înapoi. Bond încercă să-l contracareze prin metoda tradițională în astfel de situații, flexându-și un genunchi, însă uscătivul se lăsă în jos odată cu el. Cuțitul zvâcni și Bond simți tăișul său ascuțit coborând de-a lungul coloanei vertebrale. Țesătura sacoului se rupse, și Bond își simți mâinile eliberate. Sacoul îi fusese tăiat în două.

Bond înjură și se ridică în picioare. Uscătivul își reluase poziția de mai înainte, cu cuțitul pregătit în mâna dreaptă. Bond lăsă cele două bucăți ale sacoului să cadă pe pardoseală.

— *Allez*! porunci uscătivul, și în glasul lui, Bond percepu o ușoară nuanță de nerăbdare nervoasă.

Bond îl privi în ochi și începu, fără grabă, să-și scoată cămașa.

Pe tăcute, Le Chiffre se întoarse în încăpere. Aducea cu sine o cană mare, plină cu cafea. O așeză pe măsuța de lângă fereastră. I se alăturară, foarte curând, două obiecte casnice: un bătător de covoare împletit din răchită, lung de aproape un metru, și un cuțit cu lama încovoiată.

Se așeză confortabil în fotoliul-tron și turnă cafea într-unul din pahare. Cu vârful piciorului, agăță scaunul de răchită rămas fără șezut și-l trase în fața sa.

Bond rămase gol pușcă în mijlocul încăperii. Pe trupul său alb, vânătăile se arătau cu indecență. Chipul îi devenise o mască cenușie a oboselii. Începea să realizeze ce avea să urmeze.

— Așază-te aici, spuse Le Chiffre, arătându-i din cap scaunul de răchită.

Bond se apropie și se așeză.

Uscătivul scoase de undeva niște bucăți de frânghie. Legă mâinile lui Bond de brațele scaunului, iar gleznele i le fixă de picioarele din față ale acestuia. Trecu apoi de două ori frânghia peste pieptul său, pe sub subțiori și o înnodă strâns, țintuindu-l de spătar. Individul se pricepea să lege noduri, și nu-i lăsă niciun pic de joc, la niciuna dintre legături. Frânghia aspră mușcă adânc din carnea lui Bond. Picioarele scaunului erau situate la o distanță îndeajuns de mare unele de altele, astfel încât Bond n-ar fi reușit nici măcar să îl legene.

Era acum pe deplin prizonierul lor, despuiat și lipsit de apărare.

Fesele și sexul său erau expuse, prin tăietura pe care uscătivul o făcuse în șezutul scaunului.

Le Chiffre îi făcu semn uscătivului, iar acesta părăsi încăperea fără să scoată o vorbă.

Pe masă se mai afla și un pachet de Gauloises și o brichetă. Le Chiffre își aprinse o țigară și sorbi o înghițitură zdravănă de cafea. Apoi luă în mână bătătorul de covoare și, sprijinindu-i mânerul pe genunchi, lăsă partea lățită să atârne sub scaunul lui Bond, pe pardoseală.

Îl privi cu blândețe pe Bond, drept în ochi. Apoi mâna lui zvâcni, apăsând mânerul bătătorului de covoare, creând un efect de pârghie.

Rezultatul fu uimitor.

Întreg corpul lui Bond se arcui într-un spasm involuntar. Chipul i se schimonosi într-un urlet mut și buzele îi dezveliră dinții încleștați. Capul i se lăsă pe spate, și vinele gâtului se iviră, proeminente. Vreme de o clipă, mușchii săi noduroși se încordară, iar degetele de la mâini și de la picioare se încleștară, albind la încheieturi. Apoi trupul i se relaxă și transpirația îl năpădi din cap până-n picioare. Un geamăt adânc îi scăpă printre dinți.

Le Chiffre așteptă ca el să deschidă ochii. Zâmbi blând.

— Ai văzut, dragă băiete? Ți-e limpede ce am de gând să-ți fac?

O picătură de sudoare se prelinse de pe bărbia lui Bond până pe pieptul său dezgolit.

— Acum să trecem la treabă și să încercăm să aflăm cât de repede vei dori să scapi din această situație neplăcută în care te-ai vârât de bună voie…

Pufăi cu sete din țigară și izbi amenințător în podea, sub scaun, cu ciudatul său instrument de tortură. Glăsui apoi, pe un ton patern:

— Dragă băiete, jocul de-a pieile roșii s-a sfârșit. Ai avut ghinionul de a nimeri, fără s-o știi, într-un joc pentru oamenii mari și ai descoperit că nu e deloc o experiență plăcută. Nu ești pregătit, dragă băiete, să te joci cu cei mari, iar dădaca ta de la Londra a făcut o mare greșeală, trimițându-te aici. O mare greșeală pentru care, de suferit, vei suferi tu… Să lăsăm însă gluma, amice, deși sunt convins că ți-ar face plăcere să asculți mai departe această istorioară plină de învățăminte.

Lăsă deoparte tonul prevenitor și-l privi tăios, cu ochii unui șarpe ce-și adulmecă prada.

— Unde-s banii?

Ochii injectați ai lui Bond îi întoarseră o privire lipsită de expresie.

Mâna lui Le Chiffre zvâcni din nou, producând același efect. Trupul lui Bond se zbătu, pradă chinurilor.

Le Chiffre aștepta până când inima celui torturat își încetini bătăile înnebunite și ochii lui Bond se deschiseră din nou, cu mare greutate.

— Poate că n-ai înțeles destul de bine, articulă Le Chiffre. Am de gând să lovesc în părțile sensibile ale corpului tău până când îmi vei răspunde la întrebare. Nu mi-e milă de tine și nici n-am să obosesc. Nimeni nu te poate salva, și nu ai cum să evadezi. Asta nu-i o poveste romantică în care răii sunt prinși până la urmă și eroul primește o medalie și se însoară cu eroina cea frumoasă. Din nefericire, în viață, lucrurile nu stau așa. Dacă vei continua să te încăpățânezi, vei fi torturat până când vei ajunge în pragul nebuniei. Apoi o vom aduce aici pe fată și, aici, în fața ta, ne vom ocupa și de ea. Dacă tot n-are să fie de-ajuns, vă vom ucide pe rând, în chinuri groaznice. Vom lăsa aici cadavrele voastre. Eu am să plec liniștit, voi trece granița și mă voi duce în străinătate, unde

mă așteaptă o căsuță confortabilă. Acolo, îmi voi vedea liniștit de treburi și voi trăi fericit, până la adânci bătrânețe, alături de familia pe care, cu siguranță, mi-o voi întemeia. Vezi, dragă băiete, n-am nimic de pierdut. Dacă îmi spui unde sunt banii, cu atât mai bine. Dacă nu, voi ridica din umeri și-mi voi vedea de drum.

Făcu o pauză, și ridică ușurel bătătorul de covoare, abia mângâind carnea lui Bond. Acesta tresări și se încordă, atunci când răchita împletită îl atinse.

— Tu însă, amice, poți spera doar că voi înceta să te chinui și-ți voi cruța viața. N-ai nicio altă speranță. Absolut niciuna. Ei bine, ce-ai de zis?

Bond închise ochii, așteptând revărsarea durerii. Știa că începutul avea să fie cel mai greu. Există o parabolă a agoniei. O pantă crescătoare duce la un punct de maxim, apoi nervii amorțesc și reacționează din ce în ce mai puțin, până când cel torturat își pierde cunoștința și moare. Acum, nu-i rămăsese decât să se roage să atingă cât mai repede acel prag de maxim. Se ruga să poată rezista și să accepte cu sufletul împăcat căderea lină către întunecarea finală.

Unii colegi, care supraviețuiseră torturii în lagărele germane sau japoneze, îl avertizaseră că, spre sfârșit, se instala o perioadă de căldură și langoare, ducând la un soi de amorțeală de natură sexuală, în decursul căreia durerea se preschimba în plăcere, iar ura și teama nutrită față de călăi într-o supunere masochistă. Acela era testul suprem al voinței: să evite căderea în acea melancolie a înfrângerii. Iar dacă va reuși, intenționau fie să-l ucidă pe loc, nemaifiindu-le de niciun folos, fie să-l lase să-și revină, astfel încât să pornească din nou urcușul celuilalt versant al parabolei; iar ei aveau să o ia de la început..

Deschise ochii pentru o clipă.

Le Chiffre tocmai asta aștepta. Ca un șarpe cu clopoței, instrumentul torturii zvâcni de mai multe ori. Bond urlă și începu să se zvârcolească asemeni unei marionete mânuite de un păpușar beat.

Le Chiffre încetă să-l lovească de-abia atunci când Bond

dădu semne de leșin. Se opri, sorbi câteva înghițituri de cafea, încruntându-se precum un chirurg ce contemplă cardiograful în timpul unei operații dificile. Când Bond clipi, ridicând pleoapele, i se adresă din nou, nemaireușind, de astă dată, să-și tempereze nerăbdarea.

— Știm că banii sunt ascunși undeva în camera ta de la hotel, îi spuse. Ai primit un cec de patruzeci de milioane de franci și te-ai întors la hotel pentru a-l ascunde.

Timp de o clipă, Bond se întrebă de unde știa Le Chiffre atât de sigur. Misterul se lămuri imediat.

— Imediat ce ai plecat spre clubul de noapte, camera ți-a fost percheziționată de către cei patru oameni ai mei.

Așadar, familia Muntz dăduse și ea o mână de ajutor, reflectă Bond.

— Am găsit o mulțime de lucruri interesante, pitite în tot soiul de ascunzișuri copilărești. Plutitorul din rezervorul toaletei ascundea o listă de coduri. Am găsit o serie de hârtii lipite cu bandă adezivă în fundul unui sertar. Am făcut bucățele tot mobilierul, și-am sfâșiat toate hainele tale, draperiile și perdelele. Fiecare centimetru pătrat al încăperii a fost cercetat în amănunt. Spre ghinionul tău, n-am găsit cecul. Dacă l-am fi găsit, la ora asta ai fi fost acasă, în pătuc, poate chiar alături de fermecătoarea domnișoară Lynd, în loc să fii aici.

Pe neașteptate, Le Chiffre lovi din nou. Cu privirea încețoșată de negura sângerie a durerii, Bond se gândi la Vesper. Putea să-și închipuie ce-i făceau acum cei doi ticăloși. Aveau să profite de ea, până în clipa în care Le Chiffre avea să ceară să fie adusă. Se gândi la buzele groase ale corsicanului și la cruzimea uscățivului. Ce vină avea ea, de se lăsase târâtă într-o asemenea porcărie? Sărmana fată!

Le Chiffre vorbi din nou, pufăind din țigară.

— Tortura e groaznică doar pentru cel care o îndură. Pentru cel ce-o aplică, e un lucru foarte simplu, îndeosebi atunci când pacientul e un bărbat.

Zâmbi.

— Vezi tu, dragul meu Bond, cu un bărbat n-are rost să te

complici cu tot soiul de rafinamente. Cu acest instrument simplu, sau cu orice alt obiect, unui bărbat i se poate provoca oricâtă durere ar fi necesar. Să nu crezi ce-ai citit prin romanele de război. Nimic nu poate fi mai rău decât această durere. Nu-i vorba doar de străfulgerarea imediată, agonică, ci și de gândul că bărbăția îți este, treptat, distrusă, și de ideea obsedantă că, la sfârșit, dacă nu cedezi, vei înceta să mai fii bărbat. E un gând groaznic de trist, o împletire a chinurilor minții și trupului. La sfârșit, chiar tu mă vei implora să te ucid. Toate acestea nu se vor întâmpla, dacă-mi spui unde ai ascuns banii.

Mai turnă cafea în pahar și o bău, lingând apoi picăturile maro rămase în colțul gurii.

Bond își simțea buzele uscate. Încercă să spună ceva. Într-un târziu, reuși să șoptească, hârâit:

— Dă-mi… de… băut…

Limba sa trecu, lenește, peste buzele crăpate.

— Desigur, dragă băiete! Cum am putut fi atât de uituc? făcu Le Chiffre și turnă puțină cafea în celălalt pahar.

De jur împrejurul lui Bond, podeaua era stropită cu sudoare.

— Trebuie să avem mare grijă, nu cumva să mori de sete, înainte de a ne fi spus ceea ce vrem să știm.

Puse deoparte bătătorul de covoare și se ridică din fotoliu. Ocoli scaunul de care era legat Bond și, apucându-l de părul năclăit de sudoare, îi trase capul pe spate. Turnă cafeaua pe gâtul lui Bond în reprize scurte, permițându-i acestuia să înghită fără să se înece. Apoi îi lăsă capul să-i cadă din nou în piept. Se întoarse în fotoliu și apucă bătătorul de covoare.

Bond ridică privirea și rosti, greoi:

— Banii nu-ți vor fi de niciun folos.

Vocea lui era doar o hârâială căznită.

— Poliția îți va da de urmă.

Epuizat de acest suprem efort, își lăsă din nou capul în piept. Exagera puțin, puțin de tot, dimensiunea epuizării sale. Ar fi făcut orice pentru a câștiga puțin timp, pentru a amâna, pe cât posibil, următoarea ședință de tortură.

— Ah, dragul meu, era să uit! spuse Le Chiffre, zâmbind machiavelic. Noi doi ne-am întâlnit după încheierea micului nostru joc de la cazino, iar tu ai avut bunăvoința de a accepta să-mi iau revanșa. A fost un gest elegant, tipic pentru un perfect gentleman englez. Din nefericire, ai pierdut tot, iar asta te-a supărat atât de tare, încât ai hotărât să pleci imediat din Royale, către o destinație necunoscută. Ca un gentleman ce ești, ai avut amabilitatea de a-mi lăsa un bilet în care explicai cele întâmplate, astfel încât eu să nu am nicio dificultate în a încasa cecul. Vezi, dragă băiete, m-am gândit la toate, așa că nu e nevoie să-ți faci griji în privința mea!

Chicoti.

— Ei, ce zici? Continuăm? Am la dispoziție oricât timp aș vrea și, să-ți spun sincer, sunt foarte curios să aflu cât timp poate rezista cineva… încurajărilor de acest fel.

Izbi cu unealta de răchită în podea.

Așadar, astea-i erau intențiile, gândi Bond, ale cărui ultime iluzii se vedeau astfel destrămate. „Destinația necunoscută” avea să fie undeva sub pământ, în adâncul mării ori, chiar mai simplu, între rămășițele Bentley-ului. Ei bine, dacă oricum avea să moară, se va strădui să nu cedeze. Nu-și mai făcea iluzii deșarte că Mathis ori Leiter i-ar fi putut da de urmă la timp. Mai exista însă o șansă ca ei să-l poată prinde pe Le Chiffre, înainte ca acesta să fi apucat să fugă. Era în jur de ora șapte. Mașina fusese probabil găsită. N-avea să-i fie deloc ușor, însă, cu cât tortura se prelungea, cu atât sporeau șansele de a fi răzbunat.

Ridică ochii și-l privi țintă pe Le Chiffre.

Albul ca de porțelan al ochilor acestuia era acum vârstat de vinișoare roșii. Ochii lui arătau ca niște bile negre scăldate în sânge. Restul feței i se îngălbenise, cu excepția locului în care mirișteа bărbii, nerasă de cu o zi înainte, începuse să răsară, de un negru intens. Urmele de cafea din colțurile gurii păreau că-l fac să zâmbească. Razele soarelui, pătrunzând prin storuri, îi dungau chipul cu pete albe, prelungi.

— Nu, răspunse Bond, calm. Nu…

Le Chiffre gemu și se puse pe treabă cu o furie sălbatică.

Din când în când, mârâia ca o fiară turbată.

Zece minute mai târziu, Bond căzu pradă unui leșin binecuvântat.

Le Chiffre se opri imediat. Își șterse sudoarea de pe frunte, cu mâna rămasă liberă. Apoi se uită la ceas și păru a lua o hotărâre.

Se ridică și se opri în spatele lui Bond. Obrajii și pieptul acestuia păreau golite de sânge. În dreptul inimii, pielea îi vibra ușor, singura dovadă a faptului că era încă în viață.

Le Chiffre îl prinse pe Bond de urechi și i le răsuci fără menajamente. Apoi se aplecă și-i repezi câteva perechi de palme. Capul lui Bond se muta de pe o parte pe alta, la fiecare lovitură. Treptat, respirația îi deveni mai puternică, și un geamăt de animal în agonie îi scăpă printre buze.

Le Chiffre umplu un pahar cu cafea și turnă o parte în gura lui Bond. Cu restul, îi stropi fața. Bond deschise ochii, cu mare greutate.

Le Chiffre se așeză din nou la locul său și aștepta. Își aprinse o țigară și contemplă băltoaca de sânge ce se formase sub trupul inert din fața sa.

Bond emise din nou un mormăit demn de milă. Era un sunet neomenesc. Ochii i se deschiseră, și îl priviră, cețoși, pe călăul său.

Le Chiffre vorbi:

— Asta-i tot, Bond. Acum, vom termina cu tine. Pricepi? Nu te vom ucide, ci te vom termina. Apoi o vom aduce pe fată și vom vedea dacă reușim să scoatem ceva din ceea ce va rămâne din voi doi.

Întinse mâna spre cuțitul de pe masă.

— Ia-ți adio, Bond.

• Capitolul 18: UN CHIP DE PIATRĂ

Cea de-a treia voce care răsună în încăpere avu un efect extraordinar. Până acum, cumplitul ritual nu necesitase decât două voci, aflate într-un dialog mereu întrerupt de oribilele onomatopee ale caznelor. Simțurile amorțite ale lui Bond o percepură ca pe ceva foarte îndepărtat. Ea reuși să-l readucă însă în simțiri: vedea și auzea din nou, percepea acut tăcerea mormântală ce coborâse în încăpere din momentul în care acel unic cuvânt răsunase din pragul ușii. Văzu privirea lui Le Chiffre ridicându-se încet și expresia de uimire, de inocentă surpriză, preschimbându-se în spaimă.

— Stop, rostise glasul, pe un ton scăzut.

Bond auzi pași, apropiindu-se încet din spatele său.

— Aruncă-l! spuse glasul.

Bond urmări mâna lui Le Chiffre dând ascultare acestei porunci, și cuțitul încovoiat izbi podeaua, cu un zgomot metalic.

Încercă, disperat, să citească pe chipul lui Le Chiffre ce anume se întâmplă în spatele său, dar nu reuși să discearnă decât teroare și neînțelegere. Le Chiffre se căzni să deschidă gura, dar nu reuși decât să icnească ascuțit. Obrajii-i grași tremurau, în vreme ce încerca să găsească în cotloanele gurii destulă salivă pentru a spune ceva, pentru a pune o întrebare. Mâinile i se frământau, fără scop precis, în poală. Una dintre acestea vru la un moment dat să se îndrepte către buzunar, dar se răzgândi pe dată, și recăzu, inertă. Ochii rotunzi, holbați, coborâră pentru o clipă, iar Bond ghici că asupra lui era îndreptată o armă.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— SMERȘ.

Cuvântul se prăvăli, ca un geamăt, într-o cadență descendentă a sunetelor. Era explicația finală. Ultimul cuvânt.

— Nu, bâigui Le Chiffre. Nu. Eu…

Glasul i se stinse.

Poate că voia să se explice, să-și ceară scuze, dar ceea ce văzuse în ochii celuilalt îi demonstrase că n-ar fi avut niciun rost.

— Oamenii tăi sunt morți. Ești nebun, hoț și trădător. Am fost trimis din Uniunea Sovietică pentru a te elimina. Spre norocul tău, n-am vreme decât să te împușc. Am fost instruit ca, în măsura posibilităților, să te omor în chinuri cât mai groaznice. Răul pe care l-ai produs va fi greu de reparat.

Vocea groasă tăcu. În tăcerea ce se lăsă în încăpere, se auzi doar răsuflarea gâfâită a lui Le Chiffre.

Undeva, afară, o pasăre începu să cânte, și, deodată, zgomotele mărunte ale naturii ce se trezea năvăliră înăuntru. Petele de soare se lărgiseră, iar sudoarea de pe fața lui Le Chiffre lucea în lumina acestora.

— Îți recunoști vinovăția?

Bond se lupta ca să rămână conștient. Clipi des și încercă să-și scuture capul, dar nervii îi erau amorțiți, și mușchii săi nu primiră niciun mesaj. Reuși doar să-și țină privirea ațintită asupra chipului lat și palid, cu ochi bulbucați, al celui din fața sa.

Un firicel prelung de salivă se prelinse din gura deschisă, rămânând atârnat pe proeminența bărbiei.

— Da, articulă gura aceea.

Se auzi un fâșâit înfundat, cu nimic mai puternic decât explozia unei bule de aer scăpată dintr-un tub de pastă de dinți. Doar atât. Deodată, lui Le Chiffre îi crescu încă un ochi, un al treilea ochi, situat la același nivel cu ceilalți doi, exact în locul unde nasul se năștea din frunte. Era un ochi micuț și negru, fără pleoape și gene.

Vreme de o clipă, cei trei ochi îmbrățișară încăperea, apoi privirea se mută, bizar, către unul din genunchii lui Le Chiffre. Cei doi ochi adevărați se îndreptară tremurând către tavan. Apoi capul masiv căzu pe o parte și întreg bustul urmă acea direcție, prăvălindu-se peste un braț al fotoliului, de parcă lui Le Chiffre i-ar fi venit, brusc, să vomite. Călcâiele acestuia râcâiră podeaua, apoi orice mișcare încetă. Spătarul înalt al fotoliului se ivi în câmpul vizual al lui Bond.

În spatele său se auzi foșnetul unei mișcări. O mână îi apucă bărbia și i-o trase înapoi.

Timp de o secundă, Bond avu viziunea unor ochi strălucitori, ascunși în spatele unei măști negre, înguste. Chipul individului părea de piatră, delimitat de borurile pălăriei și de gulerul cămășii. Atât îi fu dat să vadă, înainte ca mâna aceea să-i împingă din nou capul în piept.

— Ai noroc, rosti vocea. N-am primit ordin să te ucid. Ai scăpat de la moarte de două ori, într-o singură zi. Dar le poți transmite celor din organizația căreia îi aparții că SMERȘ nu iartă decât din întâmplare sau din greșeală. Prima oară te-a salvat întâmplarea, iar de astă dată te va salva o greșeală. O greșeală a superiorilor mei, care au omis să-mi ordone să ucid toți spionii străini care-au roit în jurul acestui trădător precum muștele în jurul unui rahat de câine. Îți voi lăsa însă cartea mea de vizită. Ești jucător de cărți. Într-o bună zi, s-ar putea să joci împotriva unuia dintre noi. N-ar fi rău ca acela să știe că are de a face cu un spion.

Pașii individului ocoliră scaunul de răchită, spre dreapta. Se auzi clinchetul produs de destinderea mecanismului unui cuțit. Un braț îmbrăcat într-un material cenușiu apăru în câmpul vizual al lui Bond. Din manșeta murdară a unei cămăși albe se ivi o mână păroasă, ținând un stilet de dimensiunile unui stilou. Zăbovi o clipi deasupra dosului mâinii lui Bond, țintuită de brațul scaunului de legătura făcută de uscător. Vârful stiletului execută trei tăieturi precise. O a patra le intersectă, la încheietura mâinii. Sângele umplu tăieturile, alcătuind un M inversat, apoi începu să picure pe pardoseală.

În comparație cu ceea ce îndurase până de curând, durerea cauzată de tăieturi era o nimica toată. Fu însă de-ajuns pentru a-l face pe Bond să-și piardă din nou cunoștința.

Pașii străbătură încăperea, aproape imperceptibil. Ușa se închise fără zgomot.

Liniștea încăperii fu invadată de zgomotele mărunte ale zilei de vară, ce răzbăteau de dincolo de fereastra închisă. Sus de tot, pe zidul din stânga intrării, se iviseră două pete de

lumină rozalie. Erau reflecțiile celor două bălțoace de sânge de pe podea, care luceau în razele zebrate ale soarelui de iunie ce se ițea printre obloane.

Pe măsură ce amiaza se apropia, petele înaintară încet de-a lungul zidului. Și, la fel de încet, se lărgiră.

• Capitolul 19: CORTUL ALB

Când visezi că visezi, te afli în pragul trezirii.

De-a lungul celor două zile care urmară, Bond zăcu în această stare, fără să-și recapete, nici măcar o dată, cunoștința. Urmărea procesiunea viselor, fără să facă vreun efort pentru a le tulbura succesiunea, deși multe dintre acestea îl umpleau de spaimă și durere. Știa că se afla într-un pat, culcat pe spate, fără a se putea mișca. Într-un moment de semi-conștiență, avu impresia că în jurul său se aflau oameni, dar nu făcu niciun efort pentru a deschide ochii și a se întoarce în lume.

Se simțea în siguranță în întuneric, precum un prunc în pântecele mamei sale.

În dimineața celei de-a treia zile, se trezi tremurând, scăldat în sudoare, după un coșmar sângeros. Pe fruntea lui se odihnea o mână, mâna celui care îl chinuise în coșmar. Încercă să ridice brațul, să zvârle deoparte mâna aceea și să-l lovească pe cel căruia îi aparținea, dar nu reuși să-și miște brațele, care-i fuseseră, se pare, legate de pat. Era despuiat și, de la piept în jos, un soi de sicriu mare, alb, îl împiedica să-și vadă picioarele. Revărsă un potop de înjurături, dar efortul îl epuiză în asemenea hal, încât sfârși suspinându-și de milă. Lacrimi de neputință și compătimire de sine i se iviră în ochi.

Auzea glasul unei femei și, încet-încet, reuși să-i distingă cuvintele. Părea o voce mângâietoare și, treptat, realiză că femeia încerca să îl aline: nu era un dușman, ci un prieten. Nu-i venea să creadă. Fusese convins că era încă prizonier și că tortura avea să reînceapă în curând. Își simți fața ștearsă cu o compresă moale și răcoroasă ce mirosea a lavandă, apoi căzu din nou pradă somnului și viselor.

Când se trezi din nou, câteva ceasuri mai târziu, spaima îi dispăruse. Lenea, călduță, îi dădea târcoale. Soarele scălda încăperea luminoasă, iar de dincolo de fereastră răzbăteau sunetele grădinii. Din depărtare se auzea vuietul valurilor

spărgându-se pe plajă. Mișcarea capului său o determină pe asistenta medicală care șezuse până atunci la căpătâiul său să se ridice. Era frumușică și-i zâmbi, în vreme ce-i măsura pulsul.

— Mă bucur că, în sfârșit, v-ați trezit. De când mă știu n-am auzit pe nimeni înjurând atât de cumplit.

Bond îi întoarse zâmbetul.

— Unde mă aflu? întrebă, și fu surprins auzindu-și vocea atât de limpede.

— Vă aflați într-o infirmerie din Royale, iar eu am fost trimisă din Anglia ca să am grijă de dumneavoastră. De fapt, suntem două. Eu sunt sora Gibson. Acum am să vă rog însă să stați câteva clipe liniștit, iar eu îl voi anunța pe doctor că v-ați trezit. Ați fost fără cunoștință de când ați fost adus aici, și începuserăm să ne facem griji…

Bond închise ochii și, în gând, își exploră trupul. Durerile cele mai mari le simțea la glezne și la încheieturile mâinilor, precum și în locul în care rusul îl tăiase, la mâna dreaptă. De la brâu în jos, nu simțea nimic. Presupuse că-i fusese administrat un anestezic local. Își simțea însă întregul trup, de parcă ar fi fost bătut. Simțea pretutindeni apăsarea bandajelor. Când își întorcea capul, barba nerasă zgâria cearșafurile. După lungimea acesteia, deduse că trecuseră cel puțin trei zile de când se bărbierise ultima oară. Asta însemna că, din dimineața în care fusese torturat, trecuseră două zile.

Își alcătuia în minte o scurtă listă de întrebări când ușa se deschise și doctorul își făcu apariția, urmat de sora Gibson și, pe urmele celor doi, de un Mathis ce afișa un zâmbet îngrijorat. Acesta își duse un deget la buze și se retrase, în vârfurile picioarelor, lângă fereastră, unde se așeză.

Doctorul, un tânăr francez cu privire inteligentă, fusese detașat de către Biroul Doi pentru a avea grijă de Bond. Se apropie și-i puse mâna pe frunte, studiind totodată graficul temperaturilor atârnat de tăblia patului.

Vorbi fără ocolișuri, trecând direct la subiect, într-o engleză excelentă.

— Știu că ați vrea să puneți o mulțime de întrebări, dragă

domnule Bond, iar eu am să vă pot răspunde la aproape toate. N-aș vrea însă să vă irosiți puterile, așa că vă voi spune ceea ce am de spus, iar apoi vă voi lăsa câteva minute în compania domnului Mathis, care ar vrea, la rândul său, să-i limpeziți câteva detalii. E cam devreme pentru astfel de conversații, dar aș vrea să vă știu liniștit, astfel încât să ne putem ocupa de vindecarea trupului dumneavoastră fără a ne face griji în privința minții…

Sora Gibson îi aduse doctorului un scaun, după care părăsi încăperea.

— Vă aflați aici de două zile, continuă doctorul. Mașina dumneavoastră a fost găsită de un fermier aflat în drum spre piața din Royale, care a informat de îndată poliția. După un timp, domnul Mathis a prins de veste că era vorba de mașina dumneavoastră și, împreună cu oamenii săi, a pornit imediat spre vila, „Les Noctambules”. V-au găsit acolo, împreună cu Le Chiffre și cu domnișoara Lynd, care nu a fost rănită și nici molestată în vreun fel, din câte a declarat. Ea era în stare de șoc. Acum și-a revenit însă pe deplin și se află la hotel. Superiorii ei de la Londra i-au ordonat să rămână la dispoziția dumneavoastră, aici, la Royale, până când starea sănătății vă va permite să vă întoarceți la Londra.

Cei doi pistolari ai lui Le Chiffre au fost găsiți morți, ambii împușcați în ceafă cu câte un glonte calibrul 35. Având în vedere lipsa vreunei expresii deosebite de pe chipurile lor, niciunul dintre ei n-a auzit și n-a văzut cine i-a atacat. Au fost găsiți în aceeași încăpere cu domnișoara Lynd. Le Chiffre e mort și el, împușcat între ochi, cu aceeași armă. Ați fost martorul morții lui?

— Da, răspunse Bond.

— Rănile dumneavoastră sunt îndeajuns de serioase, dar viața nu vă este primejduită, deși ați pierdut mult sânge. Dacă totul merge bine, vă veți reveni complet, și niciuna din funcțiunile corpului nu vă va fi afectată.

Doctorul zâmbi cu subînțeles.

— Mi-e teamă însă că durerile vor mai persista câteva zile. E datoria mea să vă alin suferința, în măsura în care acest

lucru îmi stă în putință. Acum, având în vedere că ați redevenit conștient, vă vom dezlega mâinile, dar nu aveți voie să vă mișcați deloc. Când veți dormi, sora are ordin să vă lege din nou. Însă, mai presus de orice, trebuie să vă odihniți și să vă recăpătați puterile. Vă aflați acum sub impactul unui puternic șoc fizic și psihic.

Doctorul făcu o pauză.

— Cât timp ați fost torturat?

— Aproape o oră, spuse Bond.

— În acest caz, e de-a dreptul remarcabil că mai sunteți încă în viață, și trebuie să vă felicit. Puțini ar fi putut suporta o asemenea încercare. Poate că asta vă va face să vă simțiți mai bine. După cum domnul Mathis vă poate confirma, am fost nevoit, în repetate rânduri, să îngrijesc pacienți care au suferit un tratament asemănător, și niciunul dintre ei n-a rezistat atât de bine ca dumneavoastră.

Doctorul îl privi o clipă pe Bond, apoi se întoarse brusc către Mathis:

— Aveți la dispoziție zece minute, după care am să vă dau afară, chiar și cu forța, dacă va fi nevoie. Dacă-i ridicați temperatura, am să vă trag la răspundere!

Le zâmbi larg, apoi ieși.

Mathis se apropie și se așeză pe scaunul doctorului.

— E un tip de treabă, spuse Bond. Îmi place.

— Lucrează pentru Birou, zise Mathis. E un om de treabă și, într-o bună zi, am să-ți povestesc câte ceva despre el. Crede că tu ești o adevărată minune… și eu cred același lucru. Mă rog, toate acestea mai pot aștepta… După cum îți poți cu siguranță închipui, au rămas o mulțime de lucruri de lămurit. Parisul și, desigur, Londra, ba chiar și Washington-ul, prin mijlocirea prietenului nostru Leiter, mă pisează întruna. Era să uit! exclamă el. Trebuie să-ți transmit un mesaj din partea lui M. Mi-a telefonat el însuși și mi-a cerut să-ți transmit că e foarte impresionat de modul în care ai reușit să rezolvi cazul. L-am întrebat dacă asta era tot, și a adăugat: „Ei bine, spune-i că amicii noștri de la Trezorerie au răsuflat ușurați”. Apoi a închis.

Bond zâmbi, încântat. Cel mai mult îl măgulea faptul că M însuși îi telefonase lui Mathis. Așa ceva nu se mai întâmplase niciodată. Chiar și existența lui M era ținută secretă, darmite identitatea sa. Își imagina cu ușurință câtă agitație cauzase acest telefon în rândurile organizației de la Londra, obsedată de veșnica prudență.

— Un individ înalt, ciung și slăbănog, a sosit de la Londra chiar în ziua în care te-am găsit, urmă Mathis, conștient că detaliile de acest gen îl interesau în primul rând pe Bond, și că aceste informații aveau să-i facă, în mod sigur, plăcere. Le-a adus cu sine pe cele două asistente medicale și a ținut să se convingă că totul e în ordine. Chiar și mașina ți-a fost deja reparată. Tipul părea a fi șeful lui Vesper. A petrecut o grămadă de timp împreună cu ea și i-a dat instrucțiuni precise, cerându-i să-ți poarte de grijă.

Șeful secției S, gândi Bond. În mod limpede, se bucura de tratamentul rezervat personalităților.

— Acum însă, să trecem la chestiunile concrete, spuse Mathis, redevenind serios. Cine l-a ucis pe Le Chiffre?

— SMERȘ, răspunse Bond, sec.

Mathis fluieră admirativ.

— Isuse, exclamă el, plin de respect. Așadar, *chiar* erau pe urmele lui! Cum arăta ucigașul?

Bond îi zugrăvi, pe scurt, tot ce se întâmplase până la moartea lui Le Chiffre, trecând însă peste amănuntele neimportante. Istorisirea îi ceru un efort considerabil, și fu bucuros când sfârși de povestit. Revăzând scena în minte, retrăi întregul coșmar. Sudoarea prinse a i se scurge în broboane grele pe frunte, și o durere ascuțită îi săgetă trupul.

Mathis realiză că mersese prea departe. Vocea lui Bond scăzuse în intensitate, și privirea i se încețoșa. Mathis își închise agenda și își puse mâna pe umărul lui Bond.

— Te rog să mă ierți, prietene, îi spuse. Totul s-a sfârșit și te afli printre prieteni. Totul e bine când se sfârșește cu bine, iar planul nostru a fost dus la bun sfârșit. Am dat sfoară în țară că Le Chiffre și-ar fi ucis cei doi complici, iar apoi s-a sinucis, neputând să facă față unei anchete referitoare la

fondurile sindicatului. Strasbourg-ul și întreg nordul sunt în fierbere. Cei de-acolo îl considerau un erou, unul dintre pilonii de rezistență ai Partidului Comunist Francez. Povestea cu bordelurile și jocurile de noroc i-a dat peste cap pe ai lui, care acum se agită ca niște mâțe-n călduri. Comuniștii susțin acum că el ar fi făcut toate astea de capul lui. Dar asta nu-i prea ajută, mai ales având în vedere faptul că lumea-și mai amintește încă de falimentul lui Thorez. Lumea începe să vorbească, spunând că toți capii comuniști sunt corupți. Dumnezeu știe cum au s-o scoată la capăt…

Mathis observă că entuziasmul său îșI făcuse efectul. Ochii lui Bond străluceau din nou.

— Mai lămurește-mi un mister, și-apoi am să te las să te odihnești, spuse Mathis, uitându-se la ceas. Peste câteva clipe, doctorul are să se întoarcă și-are să mă gonească. Așadar, ce s-a întâmplat cu banii? Unde sunt? Unde i-ai ascuns? Și noi ți-am scotocit camera, cu lupa, și știu sigur că nu sunt acolo.

Bond rânji.

— Ba da, spuse el. Banii sunt, mai mult sau mai puțin, în cameră. Pe ușa fiecărei camere se află un dreptunghi de plastic negru purtând numărul camerei. Către exterior, desigur. Când m-am despărțit de Leiter, în seara aceea, am deschis pur și simplu ușa și-am deșurubat numărul camerei. Am împăturit cecul, l-am pus sub dreptunghiul de plastic și-am pus la loc șuruburile. Sunt convins că vei găsi cecul tot acolo. Mă bucur că și prostănacii de englezi sunt în stare să-i învețe câte ceva pe deștepții de franțuji! surâse el.

Mathis râse, încântat.

— Bănuiesc că ai vrut să mi-o plătești, pentru afacerea cu familia Muntz. Ei bine, suntem chit. Apropo, i-am prins pe cei doi Muntz. Erau doar plevușcă, angajată la fața locului. Vom avea însă grijă să stea câțiva ani la răcoare.

Mathis se ridică grăbit, de îndată ce doctorul intră în încăpere, privind îngrijorat către Bond.

— Afară! îi porunci el lui Mathis. Afară, și să nu vă mai prind pe-aici!

Mathis mai avu timp doar să-și ia grăbit la revedere și să-i

facă un semn cu mâna, înainte ca doctorul să-l împingă afară din cameră. Bond auzi larma unei conversații aprinse în franceză, îndepărtându-se pe coridor. Se lăsă pe spate, epuizat, dar mulțumit de tot ce auzise. Se trezi gândindu-se la Vesper, în vreme ce se lăsa cuprins de apele tulburi ale somnului.

Mai rămăseseră destule întrebări fără răspuns, dar acelea puteau să mai aștepte.

• Capitolul 20: DESPRE NATURA RĂULUI

Cu fiecare zi ce trecea, Bond făcea progrese. Când, trei zile mai târziu, lui Mathis i se îngădui din nou să-i facă o vizită, Bond ședea în capul oaselor, iar mâinile îi erau libere. Partea inferioară a trupului său era și acum acoperită de cearșaful alb aranjat în forma unui cort. Era însă bine dispus, și doar din când în când câte o grimasă de durere îi mai încrețea colțurile ochilor.

Mathis însă nu mai era la fel de entuziast.

— Ți-am adus cecul, îi spuse el lui Bond. Nu pot să neg că mi-a făcut plăcere să mă plimb având asupra mea patruzeci de milioane de franci. Ar fi însă mai bine să îl semnezi chiar acum, iar eu îl voi depune în contul tău de la Crédit Lyonnais. N-am reușit să-l găsim pe amicul nostru de la SMERȘ. N-a lăsat nicio urmă, cât de mică. Presupunem că a venit la vila lui Le Chiffre cu bicicleta sau chiar pe jos, căci nici tu și, în mod evident, nici cei doi pistolari nu l-ați auzit venind. Chestia asta mă scoate din minți. Știm foarte puține despre SMERȘ, și nici Londra nu știe mai multe. Cei de la Washington se lăudaseră că aveau mai multe informații, dar s-a dovedit că nici acestea nu erau decât obișnuitele zvonuri culese din interogatoriile refugiaților politici. Știi prea bine însă că aceste interogatorii nu te învață cu nimic mai mult decât te-ar învăța interogarea unui englez de rând în legătură cu Serviciul vostru Secret, sau cea a unui francez despre Biroul Doi.

— Tipul a venit de la Leningrad prin Berlin, via Varșovia, fu de părere Bond. De la Berlin se deschid o mulțime de posibilități pentru a ajunge în orice parte a Europei. La ora asta, tipul s-a întors deja acasă, iar ai lui își smulg părul din cap de furie că nu i-au ordonat să mă împuște și pe mine. Presupun că amicii noștri au strâns un dosar gros despre mine, de când cu una sau două misiuni pe care M mi le-a încredințat, de la război încoace. Individul s-a crezut deștept atunci când și-a crestat inițiala pe dosul mâinii mele.

— Cum adică? se miră Mathis. Doctorul mi-a spus că tăieturile formau un M întors cu o codiță în vârf. Spunea că asta nu putea să însemne nimic.

— Ei bine, am reușit să arunc și eu o privire asupra rănii, când mi se schimbau pansamentele, și sunt aproape sigur că tăieturile închipuie litera „Ș” din alfabetul chirilic, care seamănă într-adevăr cu un M întors cu codiță. Asta ar da un sens tăieturilor. SMERȘ e o prescurtare pentru SMERTI ȘPIONAM – Moarte Spionilor – iar tipul și-a închipuit probabil că mă etichetează drept „șpion”. E neplăcut pentru mine, deoarece M îmi va ordona probabil să mă internez în spital de cum mă voi întoarce la Londra, pentru a mi se face o grefă de piele pe dosul mâinii. Dar asta n-are importanță. M-am hotărât să demisionez.

— Să demisionezi? făcu Mathis, neîncrezător. De ce naiba ai vrea să faci una ca asta?

Bond își studie atent mâinile bandajate, apoi rosti, cu glas scăzut:

— În vreme ce eram bătut, m-a cuprins, așa, deodată, o teribilă sete de viață. Înainte ca Le Chiffre să treacă la treabă, mi-a spus o frază care mi s-a întipărit în minte: spunea ceva despre „joaca de-a pieile roșii”. După părerea lui, asta făceam eu, mă jucam. Ei bine, mi-a trecut prin minte că, poate, Le Chiffre avea dreptate. Vezi tu, când ești tânăr, crezi că e foarte ușor să distingi binele de rău, însă, pe măsură ce îmbătrânești, devine din ce în ce mai greu. Când ești încă în școală, ți-e ușor să-ți deosebești eroii de cei pe care-i urăști, și crești dorindu-ți să devii erou pentru a-i ucide pe cei răi.

Ridică privirea și se uită țintă la Mathis.

— Ei bine, în ultimii câțiva ani, am ucis doi astfel de răi. Prima oară s-a întâmplat la New York: un expert japonez în coduri, care spărgea cifrurile noastre, la etajul treizeci și șase al clădirii RCA din centrul Rockefeller, unde-și au japonezii consulatul. Am închiriat o cameră la etajul patruzeci al blocului vecin, astfel încât l-am putut urmări la lucru, în clădirea de peste drum. Apoi, am chemat un coleg de la organizația noastră din New York, care a adus cu sine două

puști Remington cu lunete și amortizoare. Le-am cărat, pe ascuns, în camera mea și, vreme de câteva zile, am pândit momentul prielnic. Colegul meu a tras cu o secundă înaintea mea. Sarcina lui era doar de a face o gaură în geam, prin care eu să-l pot împușca pe japonez, căci geamurile de la Rockefeller Centre sunt foarte groase, pentru o mai bună izolare fonică. Totul a mers ca pe roate. Așa cum mă așteptasem, glonțul a ricoșat din sticla groasă, pierzându-se cine știe încotro. Dar eu am tras în clipa imediat următoare, prin minusculul orificiu pe care îl crease. L-am lovit pe japonez în gură, în clipa în care se întorcea, cu gura căscată, pentru a privi geamul spart.

O vreme, Bond fumă în tăcere.

— Treaba a mers ca pe roate, precum îți spuneam. O treabă curată. Am tras de la trei sute de metri distanță, fără să fi fost nevoie de un contact personal cu individul. A doua oară, la Stockholm, n-a mai fost chiar așa de ușor. Trebuia să ucid un norvegian care lucrase cu nemții împotriva noastră. Din cauza lui, doi oameni de-ai noștri au fost prinși și, din câte știu, împușcați. Din diverse motive, trebuia să acționez în liniște. Am ales drept loc de desfășurare a acțiunii dormitorul apartamentului său, iar drept armă, un cuțit. Și, trebuie să-ți mărturisesc, tipul n-a crăpat chiar așa de iute precum sperasem eu. Pentru aceste două misiuni îndeplinite cu succes, am fost răsplătit prin acordarea unui indicativ „dublu zero” în cadrul Serviciului. Un dublu zero înseamnă că, în decursul misiunilor, ai fost nevoit să ucizi.

Privi din nou către Mathis.

— Toate bune și frumoase, nu-i așa? Eroul ucide doi ticăloși. Atunci însă când eroul Le Chiffre își pune în cap să-l ucidă pe ticălosul Bond, iar ticălosul Bond este convins că nu-i câtuși de puțin ticălos, iese la iveală cealaltă față a medaliei. Eroii și ticăloșii se amestecă, de nu-i mai poți deosebi.

Mathis se pregăti să-l contrazică, dar Bond continuă:

— Sigur că da, la acest amestec se adaugă și o doză de patriotism, care pare a mai limpezi lucrurile; însă chestiunea asta cu țările-care-au-dreptate și cele care-n-au-dreptate a

început să se perimeze. Azi luptăm de zor împotriva comunismului. Foarte bine. Însă acum cincizeci de ani, conservatorismul nostru, în numele căruia luptăm, ar fi fost foarte aproape de ceea ce în epocă se numea comunism, iar nouă ni s-ar fi cerut răspicat să-l combatem cu orice mijloace. Istoria se mișcă din ce în ce mai repede, iar eroii și ticăloșii nu încetează a-și schimba mereu rolurile.

Mathis îl privea trăsnit. Se scărpină în cap, iar apoi își așeză mâna pe brațul lui Bond, încercând să-l liniștească.

— Încerci să-mi spui că iubitul nostru Le Chiffre, care s-a străduit din răsputeri să te transforme în eunuc, nu se încadrează în categoria ticăloșilor? întrebă el. Având în vedere prostiile pe care le debitezi, s-ar zice că tipul te-a bătut la cap, nu la… și Mathis își încheie fraza cu un gest evaziv către cortul alb. Așteaptă numai până când M te va trimite pe urmele unui alt Le Chiffre. Pun pariu că vei accepta misiunea. Și cum rămâne cu SMERȘ? Pot să-ți mărturisesc, cu mâna pe inimă, că nu mă simt deloc împăcat cu gândul că indivizii aceștia bat Franța în lung și-n lat, ucigând după bunul lor plac pe oricine-l consideră ei trădător față de sistemul lor politic. Pe legea mea, vorbești ca un blestemat de anarhist!

Ridică brațele în sus, disperat, apoi le lăsă să cadă pe lângă trup, într-un gest de neputință.

Bond izbucni în râs.

— Fie cum vrei tu! spuse el. Să-l luăm pe amicul Le Chiffre, drept exemplu. E de-ajuns de ușor să spunem c-a fost un ticălos, cel puțin pentru mine, având în vedere ceea ce mi-a făcut. Dacă ar fi acum aici, în fața mea, n-aș ezita nicio clipă să îl ucid. Mă tem însă că aș face-o în semn de răzbunare personală, iar nu din vreo înaltă rațiune morală ori, mai știi?, de dragul țării mele.

Ridică privirea spre Mathis și-l descoperi sătul de aceste discuții introspective care despicau firul în patru într-o chestiune care, pentru Mathis, era pur și simplu o chestiune de datorie.

Mathis îi zâmbi.

— Continuă, prietene. E cum nu se poate mai interesant

pentru mine să descopăr chipul acestui nou Bond. Voi, englezii, sunteți atât de ciudați! Sunteți asemeni cutiilor chinezești: le deschizi una după alta, și descoperi mereu o altă cutie, și ai nevoie de o veșnicie pentru a ajunge la cea de pe urmă. Deși, odată ajuns acolo, rezultatul nu e deloc pe măsura așteptărilor, procesul în sine e educativ și, mai ales, amuzant. Continuă. Expune-ți argumentele! S-ar putea să-mi fie de mare folos data viitoare când șeful meu va încerca să-mi pună în cârcă vreo afacere neplăcută.

Zâmbi malițios, dar Bond îl ignoră.

— Pentru a deosebi binele de rău, ne-am alcătuit două imagini reprezentând cele două extreme – negrul cel mai întunecat și albul cel mai pur – și le-am botezat Dumnezeu și Diavol. Făcând acest lucru, am trișat întrucâtva. Dumnezeu e limpede zugrăvit, poți să-i distingi fiecare firicel de păr din barbă. Dar Diavolul? Cum arată Diavolul?

Mathis râse și-i răspunse, ironic:

— Diavolul are chipul unei femei.

— Fie și așa, acceptă Bond. M-am gândit însă la toate acestea și-am început să mă întreb de partea cui ar trebui să mă situez. Și-a început să-mi pară rău pentru Diavol și pentru discipolii acestuia, între care și bunul nostru amic, Le Chiffre. Diavolul o încasează mereu, iar mie îmi place să țin întotdeauna partea celui oropsit. Nu-i acordăm Diavolului nici măcar o șansă! Există o Carte despre Bine, care te-nvață cum să fii bun și așa mai departe, dar nu există nicio Carte a Răului, despre felul în care ar trebui să te comporți ca să fii rău. Diavolul n-a avut profeți care să-i scrie Cele Zece Porunci, și niciun colectiv de autori care să-i redacteze biografia. El a fost lăsat întru totul la voia întâmplării. Nu știm nimic despre el, în afara grămezilor de basme pe care ni le-au spus dascălii și părinții noștri. El nu ne-a lăsat o carte din care să putem învăța care e natura răului, în toate formele lui, cu parabole despre oameni răi, cu pilde și folclor despre aceștia. N-avem la îndemână, în această privință, decât propria noastră experiență referitoare la indivizi mai puțin buni și ceea ce ne șoptește intuiția.

Bond își continuă argumentația, tot mai aprins:

— Așadar, Le Chiffre slujea de fapt un scop minunat, un scop cu adevărat vital, poate cel mai nobil țel existent. Prin existența sa întru rău, la a cărei distrugere am contribuit, ca un nebun, el încerca să creeze un etalon al răului, fără de care binele n-ar putea să existe. Am fost privilegiați, în scurtul răgaz cât l-am avut în preajmă, să-i admirăm și să-i apreciem viclenia, iar cunoașterea acestora ne-a făcut să devenim mai buni și mai virtuoși.

— Bravo! aplaudă Mathis. Sunt mândru de tine. Ar trebui să fii torturat în fiecare zi. Va trebui să-mi amintesc să fac ceva rău, în această seară. Voi începe chiar de-acum! Din păcate, n-am destulă experiență în domeniu, însă acum, când mi-ai luminat calea adevărului, voi progresa mai rapid. Ia să vedem, cu ce-ar trebui să încep? Jaf, crimă, viol? Nu, astea-s mărunțișuri! Cu-adevărat, ar trebui să consult bibliografia divinului Marchiz de Sade, căci sunt inocent precum un prunc, în asemenea chestiuni…

Chipul îi redeveni serios.

— Dar cum rămâne cu conștiința, dragul meu Bond? Ce vom face cu conștiința, în vreme ce vom comite cine știe ce păcate savuroase? Aici e problema! Conștiința asta e puternică și a naibii de veche, din vremea celor dintâi maimuțe care au coborât din copac. Trebuie să acordăm acestei probleme atenția cuvenită, căci, altfel, riscăm să ne stricăm toată distracția. Categoric, conștiința s-ar cere, întâi și-ntâi, ucisă, dar ea e a dracului de rezistentă. Nu va fi ușor, însă, dacă am reuși, am putea fi mai răi chiar decât Le Chiffre. Ție, dragul meu James, nu-ți va fi greu. Poți începe prin a-ți da demisia. A fost o idee strălucită, o modalitate splendidă pentru a-ți începe noua carieră. Și-a fost atât de simplu! Fiecare dintre noi poartă în buzunar revolverul demisiei. Nu trebuie decât să apeși pe trăgaci, și vei face o gaură cât toate zilele, atât în siguranța țării tale, cât și în propria ta conștiință. O crimă și o sinucidere, cu un singur glonte! Splendid! Ah, cât e de grea, și totuși, cât de glorioasă, meseria de ticălos! În ceea ce mă privește, voi îmbrățișa noua cauză chiar de azi.

Se uită la ceas.

— E bine! Se pare c-am și început: am întârziat o jumătate de oră la întâlnirea cu șeful poliției.

Se ridică, râzând.

— Mi-a făcut plăcere, dragul meu James. Zău așa, ar trebui să te faci predicator! Să ne întoarcem însă la dilema ta, cea referitoare la imposibilitatea de a-i deosebi pe oamenii de treabă de ticăloși. Desigur, privind dintr-un punct de vedere abstract, e o problemă dificilă. Secretul rezolvării ei rezidă în experiența personală, fie că ești englez sau chinez.

Se opri, ajungând în dreptul ușii.

— Admiți că Le Chiffre ți-a făcut rău, și că l-ai ucide pe loc, dacă ți-ar ieși în cale? Ei bine, când te vei întoarce la Londra, vei descoperi că mai sunt destui Le Chiffre care încearcă să te distrugă; pe tine, pe prietenii tăi, sau țara ta. M ți-i va arăta. Iar acum, când știi cum arată un om cu adevărat ticălos, vei ști cum arată ticăloșii, și-i vei hăitui pentru a-i distruge, ca să te aperi, pe tine și pe cei la care ții. Nu vei mai sta la îndoială. Acum știi cum arată și cât rău pot să facă. Poate că-ți vei alege cu mai multă atenție misiunile la care vei consimți să participi. Vei vrea să știi sigur dacă cei urmăriți merită să fie anihilați, dar de jur-împrejurul tău va fi plin de astfel de indivizi. Ți-au mai rămas destule de făcut. Și vei face ceea ce ți se va cere. Iar atunci când te vei îndrăgosti, când vei avea o nevastă și niște copii cărora să le porți de grijă, totul ți se va părea mult mai simplu, ai să vezi!

Mathis deschise ușa și se opri din nou, în prag.

— Înconjoară-te de oameni, dragul meu James. E mult mai ușor să lupți împotriva lor, decât împotriva unor principii, râse el… Dar, te rog, nu mă dezamăgi! Nu te umaniza! Am pierde o mașinărie perfect reglată, și-ar fi păcat…

Flutură mâna în semn de salut și ieși, închizând ușa.

— Stai! strigă Bond, dar pașii lui Mathis se auziră îndepărtându-se grăbiți pe coridor.

• Capitolul 21: VESPER

În ziua următoare, Bond ceru să o vadă pe Vesper.

Până în acea zi, refuzase să o întâlnească. I se spusese că, zi de zi, ea venise la infirmerie pentru a se interesa de starea lui. Îi trimisese flori. Lui Bond nu-i plăceau însă florile, și o rugase pe infirmieră să le ducă unui alt pacient. După ce această scenă se repetă de două ori, nu mai fu trimisă nicio floare. Bond nu intenționase să o jignească. Nu-i plăcea însă să simtă prin preajmă lucruri feminine. Florile cerșeau parcă o recunoaștere a persoanei care le trimisese, păreau un mesaj constant de simpatie și afecțiune, iar Bond detesta acest lucru. Nu-i plăcea să se știe compătimit, căci compătimirea îi provoca o senzație de claustrofobie.

Ideea de a fi nevoit să-i explice toate acestea lui Vesper îl enerva. De asemenea, îl stânjenea conștiința faptului că avea să fie obligat să-i pună câteva întrebări care îl măcinau, în privința comportamentului ei. Răspunsurile ei aveau să o pună, cu siguranță, într-o lumină nefavorabilă. Și mai era și raportul complet pe care trebuia să i-l prezinte lui M. N-ar fi vrut să fie silit să o critice pe Vesper, în cuprinsul acestuia, pentru a nu-i cauza neplăceri, său chiar concedierea din Serviciu.

Mai presus de acestea însă, recunoștea el în sinea sa, se temea de răspunsul la cea mai dureroasă dintre întrebări.

Stătuse de destule ori de vorbă cu doctorul despre rănile sale. Acesta îl liniștea mereu, spunându-i că bătaia cumplită pe care corpul său fusese obligat să o îndure nu va avea efecte de durată asupra sănătății sale. Bond avea să își revină, fără să-și piardă câtuși de puțin puterile. Dar ceea ce vedea și simțea nu era de natură să-l liniștească. Durerile persistau, la fel și urmele bătăii. Ori de câte ori efectul calmantelor înceta, durerea îl chinuia cumplit. În ceasul petrecut în compania lui Le Chiffre, perspectiva impotenței i se întipărise atât de adânc în minte, încât numai un experiment reușit în acest sens i-ar fi

putut reda încrederea în sine.

Din ziua în care o întâlnise pentru întâia oară pe Vesper, la barul hotelului Hermitage, ea îi stârnise dorința. Era convins că, dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel la clubul de noapte, dacă ea s-ar fi arătat mai receptivă și dacă răpirea n-ar fi avut loc, în acea noapte ar fi încercat să se culce cu ea. Chiar și mai târziu, în mașină și la vila lui Le Chiffre, picioarele ei dezgolite într-un mod atât de indecent îl aţâţaseră, deși numai la așa ceva n-ar fi trebuit să-i zboare gândurile, în acele momente.

Acum însă, confruntat cu posibilitatea de a o întâlni, se temea. Se temea că trupul și mintea sa nu aveau să răspundă cum s-ar fi cuvenit frumuseții ei senzuale. Se temea că nu avea să simtă deloc fiorul dorinței, că sângele său nu avea să se înfierbânte. În mintea sa, această primă întâlnire devenise un examen, pe care evita să îl susțină. Recunoștea: acesta era adevăratul motiv pentru care prelungise așteptarea, oferindu-i trupului său o șansă de a putea răspunde; iată de ce amânase această primă întâlnire vreme de mai bine de o săptămână. I-ar fi plăcut să mai poată amâna, dar își spuse că raportul său era așteptat la Londra, că în orice zi putea să apară un emisar al Serviciului, așteptând să-i asculte povestea cu toate amănuntele ei. Azi era totuna cu mâine, mai ales având în vedere faptul că, mai devreme sau mai târziu, tot avea să afle răspunsul.

Așadar, în cea de-a opta zi, ceru să o vadă, dis-de-dimineață, când se simțea încă proaspăt și puternic după o noapte de odihnă.

Fără vreun motiv anume, se așteptase să o descopere marcată de experiența tragică prin care trecuse, palidă, chiar bolnavă. Nu se așteptase însă nicidecum la apariția acestei fete bronzate, purtând o rochie crem asortată cu un cordon negru, lat, care se ivi în prag, zâmbindu-i larg.

— Cerule, Vesper, arăți absolut splendid! exclamă el, cu un gest evaziv de bun-venit. Cred că atragi privirile tuturor. Cum ai reușit să te bronzezi în halul ăsta?

— Mă faci să mă simt vinovată, îi răspunse ea, așezându-se

pe marginea patului. Am făcut însă plajă și băi în mare în fiecare zi, de când te afli aici. Atât doctorul, cât și șeful meu m-au sfătuit insistent să mă relaxez, așa încât m-am gândit că, dacă tot nu-ți puteam fi de niciun folos, nici tu n-ai fi vrut să mă știi stând încuiată în cameră ca un huhurez. Am descoperit o fâșie de nisip superbă, ceva mai în jos, pe coastă. Iată de ce, în fiecare zi, după prânz, îmi iau o carte și mă duc acolo, și nu mă întorc decât spre seară. Cea mai mare parte a drumului o fac cu autobuzul, nu-mi rămâne decât o scurtă plimbare printre dune și-am reușit să mă împac cu gândul că plaja se află pe drumul care duce spre vilă…

Vocea îi tremură.

Menționarea vilei îl făcu pe Bond să se încrunte. Ea continuă să vorbească, refuzând să se lase înfrântă de mutenia lui Bond.

— Doctorul mi-a spus că, nu peste mult timp, vei putea să te ridici. M-am gândit că poate… Poate c-am putea să mergem împreună pe acea plajă, mai târziu. Doctorul spunea că soarele ți-ar face bine.

Bond mârâi.

— Dumnezeu știe când voi fi în stare să merg la plajă, spuse el. Doctorul îndrugă verzi și uscate. Iar atunci când mă voi hotărî să fac băi de soare, va fi probabil de preferat să le fac singur, căci n-aș vrea să sperii pe nimeni. Sunt plin de vânătăi și cicatrici. Și de-ar fi numai atât… Tu însă, distrează-te! Nu văd niciun motiv pentru care n-ai face-o!

Vesper fu șocată de amărăciunea și nedreptatea spuselor lui.

— Îmi pare rău, începu ea. Voiam doar să… Încercam să…

Ochii i se umplură de lacrimi. Înghiți în sec.

— Voiam… Voiam să te ajut să-ți revii…

Glasul i se stinse. Îl privi, întristată, confruntându-se cu atitudinea și tonul său acuzator.

Apoi își ascunse fața în palme și izbucni în plâns.

— Îmi pare rău… rosti ea, printre suspine. Îmi pare foarte rău…

Își răscoli geanta în căutarea unei batiste.

— E numai vina mea… Știu că toate s-au întâmplat numai din vina mea…

Bond se înmuie pe dată. Întinse mâna bandajată și o așeză pe genunchiul ei.

— E-n ordine, Vesper. Eu am fost necioplit. Am fost invidios, închipuindu-mi-te în bătaia soarelui, în vreme ce eu sunt imobilizat aici. De cum am să mă refac, vom merge împreună la plaja pe care ai descoperit-o. Abia aștept s-o văd! Cum să nu mă bucur că voi avea prilejul să ieșim împreună?

Ea îi strânse mâna, apoi se ridică în picioare și se apropie de fereastră. Vreme de câteva clipe, își făcu de lucru, refăcându-și machiajul. Apoi se întoarse lângă pat.

Bond o contemplă, copleșit de un val de tandrețe. Ca toți bărbații duri și hotărâți, ceda foarte repede în fața sentimentelor. Ea era nespus de frumoasă și prezența ei îl umplea de o căldură plăcută. Se hotărî să-și pună întrebările cu cât mai mult tact.

Îi oferi o țigară și, un timp, discutară despre vizita șefului Secției S și despre reacțiile celor de la Londra la aflarea veștii doborârii lui Le Chiffre.

Din cele spuse de ea rezulta limpede că obiectivul final al misiunii fusese mai mult decât îndeplinit. Întreaga istorie avusese ecouri largi în lume, iar corespondenții majorității marilor ziare din Statele Unite și Anglia se adunaseră la Royale, încercând să dea de urma milionarului jamaican care îl înfrânsese pe Le Chiffre la masa de joc. Reușiseră să ajungă până la Vesper, dar ea știuse încotro să-i îndrepte. Le spusese că Bond își afirmase, cică, intenția de a-și completa câștigurile la Monte Carlo și Cannes. Vânătoarea de știri se mutase așadar în sudul Franței. Mathis și poliția șterseseră însă toate urmele, astfel încât ziariștii fuseseră siliți să-și concentreze tirul asupra Strasbourg-ului și a haosului care domnea în rândurile Partidului Comunist.

— Apropó, Vesper, interveni Bond, după un timp. Ce ți s-a întâmplat, de fapt, după ce ne-am despărțit, în seara aceea, la club? Eu n-am reușit decât să văd plecarea mașinii răpitorilor.

Îi rezumă scena petrecută în fața cazinoului.

— Mi-e teamă că m-am cam pierdut cu firea, spuse Vesper, evitând să-l privească pe Bond în ochi. Nevăzându-l nicăieri pe Mathis în holul cazinoului, am ieșit în curte. Portarul m-a întrebat dacă eram cumva domnișoara Lynd și mi-a comunicat că bărbatul care îmi trimisese biletul mă aștepta în mașină, la dreapta scărilor de la intrare. Asta nu m-a surprins deloc. Îl cunoscusem pe Mathis de-abia cu vreo două zile în urmă și nu-i știam metodele de lucru. M-am îndreptat așadar spre mașină. Era parcată undeva în dreapta, mai în umbră. Pe când mă apropiam, cei doi oameni ai lui Le Chiffre s-au repezit la mine. Stătuseră ascunși după o altă mașină aflată în parcare. Mi-au tras pur și simplu rochia peste cap.

Vesper roși.

— Pare un truc copilăresc, recunoscu ea, privind cu fereală spre Bond, dar e înspăimântător de eficient. Pur și simplu, n-am mai putut face nimic. Deși am strigat, mă-ndoiesc că de sub rochie a răzbătut vreun sunet. M-am zbătut, am dat din picioare, dar nu vedeam nimic și nu-mi puteam folosi brațele. Eram ca o găină legată la ochi. M-au luat pe sus și m-au aruncat în mașină. Desigur, am continuat să mă lupt și, în vreme ce ei încercau să mă lege, iar mașina abia demarase, am reușit să-mi eliberez un braț și să-mi arunc geanta pe geam. Sper că ți-a fost de folos.

Bond încuviință.

— A fost un gest mai degrabă instinctiv. Mă gândeam că habar nu vei avea ce mi s-a întâmplat, iar asta mă înspăimânta la culme. Am făcut primul lucru ce mi-a trecut prin minte.

Bond știa că, de fapt, Le Chiffre voise să pună mâna pe el, nu pe fată. Dacă Vesper nu și-ar fi aruncat geanta, ar fi aruncat-o chiar ei, în momentul în care l-ar fi văzut ivindu-se pe trepte, pentru a-l determina să-i urmărească.

— Categoric, gestul tău mi-a fost de folos, spuse Bond. De ce n-ai încercat însă să-mi răspunzi, atunci când au pus mâna pe mine, după accident? Ți-am vorbit, eram extrem de îngrijorat. O clipă am crezut chiar că te omorâseră!

— Mi-e teamă că, în momentul respectiv, eram

inconștientă, răspunse Vesper. Am leșinat, din pricina lipsei de aer. Când mi-am revenit, tăiaseră o gaură în țesătura rochiei, în dreptul gurii mele. Se pare că am leșinat iar. Nu-mi aduc aminte mare lucru până în momentul când am ajuns la vilă. Mi-am dat seama că te capturaseră abia atunci când ai încercat să vii după mine, pe coridor.

— Și nu te-au atins? întrebă Bond. N-au încercat să-ți facă nimic, în vreme ce eu eram bătut?

— Nu, spuse Vesper. M-au aruncat într-un jilț. S-au apucat de băut și de jucat cărți. Din câte mi-am dat seama, jucau belotă. Apoi au adormit. Îmi legaseră picioarele și mă așezaseră într-un fotoliu, într-un colț al încăperii, cu fața spre perete. Nu l-am văzut pe omul de la SMERȘ. Am auzit doar niște zgomote ciudate. Credeam că cei doi aveau să vină să mă trezească. Apoi am auzit un sunet ciudat, de parcă unul dintre ei ar fi căzut de pe scaun. Am auzit niște pași îndepărtându-se tiptil, apoi ușa s-a închis și n-am mai auzit nimic, până când poliția și Mathis au năvălit în încăpere, câteva ore mai târziu. Am dormit mai tot timpul. Habar n-aveam ce se întâmplă cu tine, însă…

Vocea începu să-i tremure. Își drese glasul și continuă.

— La un moment dat, am auzit un urlet îngrozitor. Părea a veni de la mare distanță. Atunci, n-am fost sigură că fusese un urlet. M-am gândit că, poate, nu fusese decât un coșmar.

— Mi-e teamă că eu am fost cel care urla.

Vesper îi atinse mâna. Ochii i se umplură de lacrimi.

— E oribil ce ți-au făcut, spuse ea. Și toate s-au întâmplat doar din vina mea. Dacă…

Nu izbuti să continue; își îngropă din nou fața în palme.

— Nu-ți mai face griji, o liniști Bond. N-are rost să mai plângi. Totul s-a terminat acum și, mulțumesc lui Dumnezeu, nu s-au atins de tine.

Își puse mâna pe genunchiul ei.

— Aveau de gând să o ia de la capăt, cu tine, în momentul în care au considerat că n-aveau să scoată nimic de la mine. Trebuie să-i fim recunoscători tipului de la SMERȘ. Haide, să dăm uitării toate astea! Oricum, n-a fost vina ta. Oricine ar fi

putut cădea în capcana cu biletul. Bine că s-a terminat! concluzionă el, pe un ton ceva mai vesel.

Vesper ridică spre el o privire înlăcrimată, dar plină de recunoștință.

— Chiar crezi ceea ce spui? întrebă ea. Credeam că n-ai să mă poți ierta niciodată. Am să… Am să încerc să-mi răscumpăr greșeala.

Să-și răscumpere greșeala? se gândi Bond. O privi cu atenție. Ea îi zâmbi, iar el îi răspunse în același fel.

— Ai grijă, îi spuse. S-ar putea ca, într-o bună zi, să-ți amintesc de această promisiune.

Ea îl privi țintă și nu-i răspunse, dar în ochi i se ivi din nou acea lucire provocatoare. Îi strânse mâna și se ridică.

— Obișnuiesc să-mi țin promisiunile, zise ea.

De astă data, amândoi se gândeau la același lucru.

Ea își luă geanta de pe pat și se îndreptă spre ușă.

— Pot să mai vin și mâine? întrebă ea, privindu-l pe Bond plină de seriozitate.

— Da, chiar te rog să vii, Vesper, îi răspunse Bond. Mi-ar face mare plăcere. Și, te rog, continuă-ți explorările! Mi-ar prinde bine să mă pot gândi la ceea ce vom face atunci când voi fi în stare să mă ridic din pat. Ai să te gândești la asta, nu-i așa?

— Da, spuse ea, zâmbind. Grăbește-te să te faci bine!

Se priviră câteva clipe în tăcere. Apoi ea ieși, închizând ușa în urma ei, iar Bond îi pândi zgomotul pașilor până când aceștia nu se mai auziră.

• Capitolul 22: FURGONETA

Din ziua aceea, Bond începu să se refacă din ce în ce mai repede.

Reuși să șadă în pat și să-și scrie raportul către M. Clarifică nelămuririle ce-ar fi putut apărea în privința comportamentului lui Vesper – pe care, în sinea sa, continua să-l considere drept lipsit de profesionalism. Dramatizând nițel, reuși să facă în așa fel încât răpirea să pară mult mai machiavelică decât fusese în realitate. Lăudă calmul de care dăduse dovadă Vesper pe parcursul întregului episod, trecând sub tăcere naivitatea de care ea se făcuse vinovată în anumite împrejurări.

Zi de zi, Vesper îl vizita, iar el ajunse să-i aștepte cu nerăbdare sosirile. Îi povestea încântată aventurile ei din ziua precedentă, relatându-i explorările întreprinse de-a lungul coastei și descriindu-i restaurantele la care luase masa. Se împrietenise cu șeful poliției și cu unul dintre directorii cazinoului. Aceștia o însoțeau serile la cină și îi împrumutau peste zi mașinile lor, atunci când avea nevoie. Între timp, supraveghea atentă reparațiile Bentley-ului, care fusese dus la Rouen, ba chiar rezolvă ca lui Bond să-i fie trimise niște haine, din apartamentul său de la Londra. Din garderoba sa originală nu mai rămăsese nimic. Toate veșmintele sale fuseseră sfâșiate de oamenii lui Le Chiffre, atunci când îi percheziționaseră camera, căutând cecul.

Nu discutau niciodată despre afacerea Le Chiffre. Din când în când, îl distra pe Bond povestindu-i tot soiul de anecdote despre Secția S și șeful acesteia. Ea fusese transferată aici, după ce activase o vreme în serviciul civil al armatei. În schimb, el îi istorisea unele aventuri pe care le trăise de când lucra în Serviciu.

Descoperi cu surprindere că putea să discute deschis cu ea, fără nicio grijă.

În relațiile pe care le avusese până atunci, atitudinea sa față

de femei fusese un amestec de pasiune și monotonie. Îndelungatul proces al apropierii constituia pentru Bond o plictiseală aproape egală cu cea a despărțirii inevitabile. Tiparele obișnuite în care se încadrau toate aceste legături îl iritau. Evoluția parabolică a sentimentelor – sentimentul, atingerea mâinilor, sărutul fugar, apoi cel plin de pasiune, atingerea trupurilor, extazul în pat, sexul sălbatic, iar apoi tot mai puțin interesant, urmat de plictiseală, de lacrimi și de amărăciunea despărțirii – îi părea ipocrită, de-a dreptul rușinoasă. Cu atât mai puțin se simțea atras de mizanscena necesară fiecărei etape a acestui ritual: întâlnirea la o petrecere, restaurantul, taxiurile, apartamentul ei, apartamentul lui, week-end-ul la malul mării, apoi din nou apartamentele respective, alibiurile mincinoase și despărțirea în pragul unei porți, în ploaie, dominată de o furie abia stăpânită.

Cu Vesper, totul era diferit.

În monotonia limitată de pereții camerei și tratamentele obositoare din fiecare zi, sosirea ei reprezenta o oază de plăcere, așteptată cu nerăbdare. Conversațiile lor erau amicale, cu ușoare aluzii pasionale. La orizont, ca prin ceață, se profila îndeplinirea promisiunii nerostite, ce avea să fie împlinită, la timpul și la locul potrivit. Doar procesul sisific al vindecării lente a rănilor sale umbrea acea perspectivă minunată.

Fie că-i plăcea, fie că nu, legătura dintre Bond și fată îi scăpase de sub control și era gata să înflorească.

Treptat, în mici etape pe care le trăia ca pe niște victorii, Bond își revenea. I se îngădui să se ridice din pat. Apoi i se permise să șadă pe o bancă, în grădină. Fu lăsat să facă o scurtă plimbare, apoi o excursie cu mașina. În sfârșit, sosi și binecuvântata după-amiază când, sosit cu avionul de la Paris, doctorul îl proclamă complet restabilit. Vesper îi aduse hainele, își luară rămas bun de la cele două infirmiere, iar apoi urcară în mașina ce fusese închiriată în acea dimineață de către Vesper, cu tot cu șofer.

Trecuseră trei săptămâni din ziua când se aflase la un pas

de moarte. Venise luna iulie, aducând pe coastă și spre largul mării arșițele verii. Bond răsuflă adânc, hotărât să trăiască din plin bucuria reîntoarcerii la viața adevărată.

Destinația spre care se îndreptau era o surpriză pentru Bond. El refuzase să se întoarcă la vreunul dintre hotelurile din Royale, iar Vesper îi promisese că avea să găsească un locșor mai retras, departe de oraș. Insistase să păstreze secretul, dar îi promisese că locul ales avea să îi placă, în mod sigur. El fu încântat să se lase în grija ei, dar își temperă entuziasmul tachinând-o și vorbind despre destinația lor ca despre o văgăună cu vedere la mare – era singurul amănunt pe care ea consimțise să i-l dezvăluie – unde aveau să beneficieze din plin de avantajele vieții la țară: toaletele din fundul curții, gândacii și țânțarii.

Călătoria le fu umbrită de un incident bizar.

În vreme ce urmau drumul de coastă, același care ducea și la vila *Les Noctambules,* Bond îi descrise urmărirea sălbatică în care se angajase cu Bentley-ul său, în urmă cu trei săptămâni. Îi arătă intersecția în care ticăloșii îi întinseseră capcana și locul exact în care mașina sa se răsturnase, cu pneurile străpunse de perfidul covor plin de țepușe. Încetiniră și priviră împreună urmele adânci lăsate în asfalt de conturul roților sparte, crengile rupte din tufișurile de pe marginea șoselei și pata neagră de ulei ce se formase în locul în care mașina zăcuse răsturnată în șanț.

În tot acest timp însă, ea rămase tăcută și parcă neatentă, reducându-și comentariile la expresii monosilabice. O dată sau de două ori o surprinse privind îngrijorată în oglinda retrovizoare. Atunci când avu prilejul să arunce o privire înapoi, tocmai trecuseră de o curbă, astfel încât nu văzu nimic deosebit.

Într-un târziu, o luă de mână și-i spuse:

— Spune-mi ce te frământă, Vesper.

Ea îi răspunse zâmbind forțat.

— Nimic. Absolut nimic. Mi-a trecut prin minte, la un moment dat, ideea că am fi urmăriți. Probabil că de vină sunt nervii. Drumul ăsta e plin de fantome…

Râse și se uită din nou în urmă.

— Privește! spuse ea, cu o nuanță de panică în glas.

Ascultător, Bond întoarse capul. Într-adevăr, la o jumătate de milă în urma lor, o furgonetă îi urma, cu o viteză constantă.

Bond izbucni în râs.

— Doar nu credeai că suntem singurii care folosesc acest drum?! Și, în fond, cine ar putea să ne urmărească? N-am făcut nimic rău.

Cuprinse mâna fetei într-a sa.

— E vreun reprezentant comercial ce se îndreaptă spre Le Havre, cu gândurile aiurea, la amanta lui din Paris ori la prânzul ce-l așteaptă. Zău așa, Vesper, cu ce ți-o fi greșit omul acela? E nevinovat!

— Probabil ai dreptate, încuviință ea, nervoasă. Oricum, nu mai avem mult.

Se cufundă în tăcere, privind afară, pe geam.

Bond îi simțea însă încordarea. Zâmbi în sinea sa, punând indispoziția fetei pe seama reminiscențelor recentei lor aventuri. Apoi se hotărî să o înveselească și, atunci când mașina, ajungând în dreptul unei alei ce cobora spre mare, încetini și coti, părăsind șoseaua, îi ceru șoferului să oprească imediat.

La adăpostul taluzului înalt, priviră împreună prin geamul din spate.

Printre zgomotele caracteristice ale verii, auziră și zumzetul motorului furgonetei ce se apropia. Vesper își înfipse degetele în antebrațul lui Bond. Mașina nu-și încetini deloc mersul, pe măsură ce se apropia de ascunzătoarea lor. Avură, numai pentru o clipă, viziunea profilului unui bărbat aflat la volanul furgonetei negre.

Ce-i drept, aruncase o privire spre drumeagul la marginea căruia trăseseră ei. O făcuse însă doar pentru a citi indicatorul viu colorat așezat la marginea drumului, chiar deasupra lor, care proclama, „*L'Auberge du Fruit Défendu, crustaces, fritures*”[{23}]. Nu era de mirare că indicatorul atrăsese privirea șoferului înfometat.

În vreme ce duduitul eșapamentului furgonetei se pierdea încet în depărtare, chipul lui Vesper se întunecă și mai mult.

— S-a uitat la noi, spuse ea. Ți-am spus eu, ne-a urmărit, iar acum știe unde ne aflăm!

Bond nu reuși să-și stăpânească iritarea.

— Aiurea! izbucni el. Nu s-a uitat la noi, ci la indicatorul de colo!

Văzând indicatorul, Vesper păru a se relaxa.

— Chiar crezi că așa e? întrebă ea. Da, desigur, ai dreptate… Haide, să pornim. Îmi pare rău că sunt atât de proastă, nici nu știu ce m-a apucat…

Se aplecă în față și-i spuse ceva șoferului. Mașina se urni din loc. Vesper își întoarse chipul strălucitor către Bond. Obrajii ei își recăpătaseră culoarea obișnuită.

— Iartă-mă. Nu-mi vine să cred că totul s-a sfârșit și nu mai avem a ne teme de nimeni. Probabil mă consideri o proastă… spuse ea, strângându-i mâna.

— Da' de unde! îi răspunse Bond. Dar să știi, nimănui nu-i mai pasă acum de noi. Dă uitării tot ce-a fost. Misiunea s-a încheiat. Gata! Suntem în vacanță, și afară-i cer senin. Nu-i așa? insistă el.

— Da, ai dreptate. Ce nebunie! pufni ea. Nu mai avem mult. Sper că-ți va place locul ales de mine.

Chipul ei redevenise surâzător, iar incidentul păru a fi uitat. Trecură de dunele de nisip și în față le apărură marea și micul han umbrit de pini.

— Mă tem că nu ți se va părea foarte sofisticat, spuse Vesper. E însă foarte curat, iar mâncarea e delicioasă.

Spunând acestea, îi păndea neliniștită reacțiile. Nu avusese însă motive să-și facă griji. Lui Bond, locul îi plăcu de la prima vedere. Terasa hanului se întindea până aproape de punctul în care ajungea marea în momentul fluxului, iar clădirea cu două etaje, cu ferestre umbrite de bolți din cărămidă, plaja cu nisip auriu și golful în formă de semilună alcătuiau un peisaj minunat. De multe ori în viață i se întâmplase să-și dorească să afle un colțișor retras, precum acesta, unde să poată da uitării problemele lumii îndepărtate și să se odihnească după

pofta inimii, ascultând vuietul mării. Iar acum, dorința i se împlinise: avea să rămână aici vreme de o săptămână, împreună cu Vesper. Ce și-ar fi putut dori mai mult?

Șoferul opri mașina în curtea hanului, în spatele casei, iar proprietarul și nevasta acestuia le ieșiră în întâmpinare.

Domnul Versoix era un bărbat între două vârste. Își pierduse un braț luptând alături de Forțele Franceze Libere, în Madagascar. Era prieten cu șeful poliției din Royale. Comisarul fusese cel care-i sugerase lui Vesper acest refugiu, ba chiar avusese amabilitatea de a telefona proprietarului. Ca atare, nimic n-avea să fie precupețit pentru confortul celor doi oaspeți.

Madame Versoix întrerupsese pentru câteva clipe prepararea cinei, pentru a-i întâmpina. Purta un șorț de bucătărie, iar în mână avea o lingură de lemn. Era mai tânără decât soțul ei, și frumoasă, deși cam dolofană. Privirea îi era caldă, prietenoasă. Instinctiv, Bond deduse că cei doi nu aveau copii, astfel încât își revărsau afecțiunea asupra prietenilor, a oaspeților ce le treceau pragul și a câtorva animale de casă. Nu duceau deloc o viață ușoară, gândi Bond, mai ales iarna, când căsuța dintre pini era, cu siguranță, tare singuratică, în bătaia crivățului și a mării.

Proprietarul îi conduse în camerele ce le fuseseră rezervate. Camera lui Vesper era dublă, iar Bond avea să locuiască chiar alături, în colțul clădirii. Din camera lui, o fereastră dădea spre mare, iar cealaltă se deschidea spre o priveliște superbă, având drept fundal îndepărtat un braț al golfului. Îl despărțea de Vesper doar baia, pe care aveau să o folosească împreună. Așternuturile erau fără pată și păreau extrem de confortabile.

Proprietarul fu încântat să-i vadă mulțumiți. Îi anunță că cina avea să fie servită la șapte și jumătate și că *Madame la patronne* le pregătea homari fierți cu sos de unt. Își ceru scuze că locul părea atât de pustiu. Era însă de-abia marți, iar hanul avea să redevină ceva mai animat de-abia în week-end. Sezonul nu fusese tocmai strălucit, din păcate. De obicei, hanul era plin de turiști englezi. Acum însă, vremurile fiind mai grele, englezii veneau doar pentru două-trei zile, își

iroseau toți banii la cazinoul din Royale, iar apoi se întorceau pe la casele lor. Nu mai era ca-n vremurile bune, spuse el, ridicând din umeri, cu aerul unui filosof. Dar nicio zi nu fusese hărăzită a fi precum cea dinaintea ei, nici vreun secol precum cel ce-l precedase…

— Chiar așa, îl aprobă Bond.

• Capitolul 23: FLUXUL PASIUNII

Stătuseră de vorbă în pragul camerei lui Vesper. După plecarea proprietarului, Bond o împinse înăuntru și închise ușa. Își puse mâinile pe umerii ei și o sărută apăsat pe obraji.

— E un adevărat paradis! spuse el.

Apoi îi descoperi strălucirea din ochi. Mâinile ei îi mângâiară antebrațele puternice. Se lipi de ea și îi încolăci talia cu brațele sale. Ea își lăsă capul pe spate și gura i se întredeschise.

— Iubito… șopti el, și se aplecă să o sărute.

Limba lui i se strecură viguroasă printre buze și o atinse pe a ei, care începu a se mișca la rându-i, la început sfioasă, apoi cu pasiune crescândă. Mâinile lui alunecară încet spre fesele ei, le cuprinseră și le striviră. Se lipiră unul de altul și-și frecară obrajii, iar Bond îi simți sânii tari apăsându-i pieptul. Apoi el o prinse de păr și-i dădu din nou capul pe spate, pentru a o putea săruta iar. Ea îl împinse deoparte și se prăbuși, epuizată, pe pat. Vreme de câteva clipe, se priviră flămânzi.

— Iartă-mă, Vesper, n-am vrut să fiu brutal, spuse el.

Ea clătină din cap, amețită de furtuna simțurilor care o zguduise.

El se apropie de pat și se așeză lângă ea. Se priviră tandru, în vreme ce fluxul pasiunii li se revărsa în vine.

Ea se întinse către el și-i sărută colțul gurii, apoi îi mângâie fruntea asudată.

— Iubitule, dă-mi o țigară, ceru ea. Habar n-am unde mi-am lăsat poșeta, se scuză, făcând un gest vag către ușă.

El îi aprinse o țigară și i-o puse între buze. Ea trase adânc în piept fumul aromat, expirându-l apoi cu un suspin.

Bond vru să o cuprindă iar în brațe, dar ea se ridică și se apropie de fereastră. Rămase acolo, fumând, cu spatele la el.

El își privi mâinile și descoperi că încă îi mai tremurau.

— Mai e destul timp până la cină, spuse Vesper, fără să-l

privească. Ce-ar fi să te duci să faci o baie? Între timp, eu am să despachetez și bagajele tale…

Bond se ridică de pe pat și se apropie, la rândul său, de fereastră. O cuprinse în brațe și-i cuprinse sânii în palme. Abia izbutea să-i cuprindă și le simțea sfârcurile împungând printre degete. Ea își așeză palmele peste ale sale, întețindu-le apăsarea, dar tot nu își ridică privirea spre el.

— Nu acum, șopti ea.

Bond se aplecă și-și îngropă buzele în gâtul ei catifelat. O strânse tare de tot în brațe, apoi îi dădu drumul.

— Cum vrei tu, Vesper, spuse el.

Se îndreptă spre ușă. Ajuns în prag, privi înapoi. Ea nu se clintise de lângă fereastră. Vreme de o clipă, lui i se păru că ea plângea. Făcu un pas pentru a se întoarce, apoi se răzgândi, dându-și seamă că, în acele clipe, cuvintele nu-și aveau rostul.

— Iubita mea, rosti el.

Apoi ieși, închizând ușa în urma sa.

Bond intră în camera sa și se așeză pe pat.

Se simțea slăbit, după înfocarea care îi cuprinsese trupul mai devreme. Oscila între dorința de a se lungi pe pat și ispita de a se răcori și întrema, în apa mării. Cântări cele două posibilități, apoi își deschise valiza și scoase un șort alb de baie și un halat albastru închis de mătase.

Lui Bond nu i-au plăcut niciodată pijamalele. Obișnuia să doarmă gol, până când, către sfârșitul războiului, descoperise la Hong Kong veșmântul perfect. Era un halat de mătase care îi cobora până pe genunchi. Nu avea nasturi, ci doar un cordon lejer. Mânecile-i erau largi și scurte, până deasupra cotului. Era răcoros și confortabil. Îmbrăcă șortul și apoi își trase halatul care, descoperi el încântat, îi acoperea toate cicatricele și vânătăile, cu excepția urmelor alburii de la glezne și încheieturile mâinilor, și a monogramei SMERȘ de pe dosul palmei drepte.

Încălță o pereche de sandale de piele albăstrie, foarte ușoare, și coborî scările. Ieși din casă și traversă terasa, către plajă. Își stăpâni impulsul de a privi înapoi, pentru a vedea dacă Vesper mai era sau nu la fereastră. Dacă era cumva

acolo, nu dădu niciun semn.

Înaintă pe nisipul auriu, de-a lungul țărmului, până când hanul îi dispăru din câmpul vizual. Apoi își dezbrăcă halatul și alergă spre mare. Se cufundă în valurile mici. Apa se adâncea destul de repede. Rămase sub apă cât mai mult timp, înotând într-un ritm susținut și lăsând răcoarea să-i pătrundă prin fiecare por al pielii. Ieși la suprafață și își îndepărtă șuvițele ude de păr care îi stânjeneau vederea. Era aproape ora șapte, iar arșița soarelui își pierduse mare parte din puteri. Curând, astrul zilei avea să dispară dincolo de celălalt braț al golfului. Se lăsă pe spate și începu să înoate calm, cu soarele în ochi, căutând să prelungească aceste clipe minunate.

Ieși la țărm la vreo milă distanță de locul în care se avântase. Halatul abandonat pe plajă se găsea deja în zona de umbră. Îi rămăsese însă destul timp să se întindă pe nisipul tare pentru a se usca, până când umbrele aveau să ajungă la el.

Își scoase șortul și își examină trupul. Din rănile sale nu mai rămăseseră prea multe urme. Se scutură de stropii reci și se întinse pe nisip, cu membrele depărtate de trup, cu privirile ațintite spre cerul albastru fără pată, și cu gândul la Vesper.

Sentimentele pe care le nutrea față de ea erau confuze; pur și simplu, nu știa ce să creadă. Și cât de simplu i se păruse totul, la început! Intenționase să se culce cu ea încă din prima clipă, fiindcă o dorise năpraznic și, recunoștea acum în sinea sa, fiindcă dorise să-și pună la încercare trupul. Se gândise să petreacă vreo câteva zile împreună, iar apoi să se întoarcă la Londra, unde urma să o mai revadă din când în când. Apoi ar fi urmat inevitabila despărțire, care s-ar fi dovedit cu siguranță îndeajuns de lesnicioasă, datorită faptului că făceau amândoi parte din Serviciu. Dacă, totuși, despărțirea nu s-ar fi dovedit suficient de ușoară, și-ar fi asumat o misiune, undeva peste hotare, sau chiar, așa cum își propusese, și-ar fi dat demisia, pentru a-și împlini visul dintotdeauna, de a călători în diferite colțuri ale lumii.

În decursul ultimelor două săptămâni însă, sentimentele sale suferiseră o modificare treptată, dar nu mai puțin

radicală. Cum-necum, ea i se furișase în suflet.

Tovărășia ei i se părea agreabilă, deloc obositoare. Exista ceva enigmatic în personalitatea ei, care îi stârnea simțurile. Se pricepea de minune să-și ascundă sentimentele, iar Bond se obișnuise deja cu gândul că, oricât timp vor petrece împreună, în sufletul ei va exista mereu un locșor ascuns, în care el n-ar fi avut niciodată acces. Era atentă și îl admira, fără a se înjosi însă și fără a-și compromite mândria. Aflase acum și că era extrem de senzuală, dar cucerirea trupului ei avea să fie mereu un dulce viol, tocmai din pricina acelui mister interior. Dragostea fizică urma să aibă întotdeauna aura unei călătorii pline de peripeții, niciodată încheiată. I se va lăsa pradă fără a-i rezista prea mult, avea să împartă cu el toate bucuriile sălbatice ale așternutului, dar nu se va lăsa, cu niciun chip, posedată.

Bond zăcea gol pe nisip, încercând să-și alunge toate aceste gânduri. Întoarse capul și văzu că umbra se apropiase.

Se ridică și își curăță trupul de nisipul uscat. Avea să facă o baie, la întoarcerea la hotel. Își luă, distrat, șortul, și porni agale de-a lungul plajei. De-abia când ajunse în locul unde-și lăsase halatul, realiză că era despuiat. Nu se mai osteni să-și îmbrace șortul. Se strecură la adăpostul răcoros al halatului și se îndreptă spre hotel.

De-acum, se hotărâse.

• Capitolul 24: FRUIT DÉFENDU{24}

Întorcându-se în camera sa, descoperi încântat că lucrurile îi fuseseră aranjate cu grijă în dulap. În baie, ustensilele de bărbierit și periuța sa de dinți ocupau una din laturile poliței de sticlă de deasupra chiuvetei. De cealaltă parte, periuța de dinți și crema de față a lui Vesper stăteau alături de un flacon de medicamente.

Intrigat, îl studie și fu surprins să vadă că pastilele erau somnifere puternice. Poate că evenimentele de la vilă o afectaseră mai mult decât crezuse Bond.

Vana fusese umplută, pentru el, iar lângă aceasta, pe un scaun, se afla o sticluță de esență de pin, foarte costisitoare, și un prosop.

— Vesper! strigă el.

— Da? se auzi de dincolo de ușă.

— Ești o comoară! Mă faci să mă simt ca un gigolo răsfățat.

— Mi s-a ordonat să-ți port de grijă. Nu fac decât să-mi îndeplinesc misiunea.

— Iubito, baia e pur și simplu fantastică. Vrei să te căsătorești cu mine?

Ea pufni în râs.

— Tu vrei o sclavă, nu o nevastă.

— Te vreau pe tine.

— Iar eu vreau șampanie și homari, așa încât ai face bine să te grăbești!

— Bine, bine…, încuviință Bond.

Se șterse și îmbrăcă o cămașă albă și o pereche de pantaloni lejeri, negri. Spera că și ea avea să prefere o ținută mai lejeră, și fu încântat atunci când, fără să bată la ușă, ea intră în încăpere purtând o cămașă albastră de in, în aceeași nuanță cu ochii ei, și o fustă dreaptă, de bumbac.

— N-am mai avut răbdare, sunt moartă de foame. Camera mea e chiar deasupra bucătăriei, și aromele îmbietoare care răzbat de acolo m-au terminat, pur și simplu.

El se apropie și o îmbrățișă.

Ea îl luă de mână. Coborâră pe terasă, unde masa le fusese pregătită în lumina discretă ce venea din sala de mese.

Șampania comandată de Bond la sosire aștepta în frapieră. Bond umplu până la refuz două pahare. Între timp, Vesper pregăti sandvișuri, ungând feliile de pâine prăjită cu deliciosul pateu de ficat făcut în casă și cu untul galben, servit rece, în cubulețe.

Priviră adânc unul în ochii celuilalt și sorbiră din pahare, pe care Bond le umplu la loc imediat.

Mâncară, iar Bond îi povesti până unde înotase, după care își făcură planuri pentru dimineața următoare. Nu scoaseră niciun cuvânt despre sentimentele pe care le nutreau unul față de celălalt, însă, atât în ochii lui Vesper, cât și în cei ai lui Bond, se citea aceeași nerăbdare. Din când în când, își atingeau mâinile sau picioarele, de parcă atingerea ar fi putut să le ușureze încordarea.

Le fură aduși homarii. Mâncară cu poftă, golind între timp sticla de șampanie. Bond mai comandă încă una. Aceasta se goli și ea pe jumătate și, în vreme ce adăugau din belșug frișcă la fragii proaspeți ce le fuseseră aduși, Vesper oftă adânc, cu mulțumire.

— Mă port ca o purcică, spuse ea, veselă. Tu-mi oferi tot ceea ce mi-aș putea dori. Niciodată n-am fost atât de răsfățată.

Privi, nostalgică, spre apele golfului ce străluceau în lumina argintie a lunii.

— Mă-ntreb dacă merit cu adevărat toate astea, rosti ea, cu un ușor tremur de tristețe în glas.

— Ce vrei să spui? întrebă Bond, surprins.

— Nu prea știu, de fapt. Oamenii primesc ceea ce merită, așa încât presupun că și eu am meritat toate astea.

Îl privi, surâzând, și-și îngustă privirea, enigmatică.

— Nu știi prea multe despre mine, spuse ea, pe neașteptate.

Bond fu surprins de tonul serios pe care ea rostise aceste cuvinte.

— Mi-ajunge, deocamdată, râse el. Știu destul cât să mă mulțumesc cu atât, azi, mâine și poimâine. De fapt, nici tu nu

prea știi multe despre mine.

Turnă din nou șampanie în pahare.

Vesper îl privi, gânditoare.

— Oamenii sunt asemeni unor insule, spuse ea. Nu se ating niciodată. Oricât ar fi de aproape, ceva îi desparte întotdeauna. Chiar și după cincizeci de ani de căsătorie…

Bond se gândi, iritat, că o astfel de conversație risca să sfârșească înecată în butoiul cu melancolie. Excesul de șampanie o întrista, se pare, pe partenera sa. Ea însă izbucni deodată într-un râs vesel.

— Nu mai fi atât de îngrijorat! îi spuse, cuprinzându-i mâna într-a sa. Era doar o metaforă. Și-apoi, insula mea e foarte aproape de a ta, în seara asta…

Sorbi din șampanie.

Bond râse, ușurat.

— Hai să ne unim și să formăm o peninsulă, spuse el. Chiar acum, de îndată ce terminăm cu desertul.

— Nu, refuză ea, flirtând. Mai întâi, trebuie să beau o cafea.

— Și un coniac, adăugă Bond.

Umbra care întunecase pentru o clipă conversația lor trecuse. Cea de a doua umbră. Și de astă dată, în urma ei rămase un mic semn de întrebare, dar acesta se risipi repede, pe măsură ce căldura intimității îi învăluia din nou.

Le fu adusă cafeaua, iar Bond își bău coniacul, fumând. Vesper își luă geanta și se ridică.

— Sunt obosită, îi spuse ea, punându-și mâna pe umărul lui.

El se întoarse și o cuprinse în brațe. Rămaseră așa o vreme, nemișcați. Ea se aplecă și depuse un sărut diafan pe fruntea lui. Apoi plecă și, câteva secunde mai târziu, în camera ei se aprinse lumina.

Bond își fumă țigara până la capăt și așteptă ca lumina să se stingă. Apoi o urmă, oprindu-se o clipă pentru a spune noapte bună proprietarului și soției acestuia și pentru a le mulțumi pentru cina excelentă. Schimbară o serie de amabilități, apoi Bond urcă.

De-abia trecuse de nouă și jumătate atunci când, traversând baia, intră în camera ei, închizând ușa în urma sa.

Prin obloanele întredeschise, lumina lunii pătrundea în încăpere, risipind umbrele din cotloanele ascunse ale trupului ei alb, întins în patul cel larg.

•

Bond se trezi în zori, în camera sa. Rămase o vreme întins în pat, încercând să-și amintească ce se petrecuse în noaptea precedentă.

Apoi se ridică din pat, își îmbrăcă halatul și, tiptil, ieși din cameră, trecu de ușa camerei lui Vesper și coborî pe plajă.

Marea era liniștită și calmă, în lucirile răsăritului. Valurile rozalii lingeau nisipul. Era răcoare, dar el își scoase halatul și se plimbă, gol, până în punctul în care, cu o seară înainte, ieșise la țărm. Apoi înaintă în valuri, încet, până când apa îi ajunse sub bărbie. Se cufundă, închizând ochii și ținându-se de nas, simțind cum apa rece îi învăluia întregul trup.

Oglinda apei golfului era netulburată. Stând sub apă, își imagină peisajul de deasupra, dorindu-și ca, atunci când avea să iasă la suprafață, să o descopere pe Vesper ieșind dintre pini. Avea un chef teribil să o surprindă cu apariția sa neașteptată din undele mării.

Când, un minut mai târziu, erupse la suprafață, într-un gheizer de spumă, încercă o ușoară dezamăgire. Nu era nimeni pe plajă. O vreme, înotă încoace și încolo, scufundându-se din timp în timp. Apoi, când i se păru că razele soarelui se înfierbântaseră destul, se îndreptă spre plajă. Zăcu pe spate, cu gândul la trupul divin al lui Vesper, ce i se dezvăluise în noaptea trecută.

Precum în seara precedentă, își pironi privirile în azur, iar cerul îi oferi același răspuns.

După un timp, se ridică și o luă încet de-a lungul apei, către locul unde își dezbrăcase halatul.

În acea zi, o va cere pe Vesper de soție. Era sigur, acum. Nu trebuia decât să-și găsească momentul potrivit.

• Capitolul 25: CHIORUL

Intrând de pe terasă în penumbra sufrageriei, unde storurile nu fuseseră încă ridicate, fu surprins să o vadă pe Vesper ieșind din cabina telefonică de lângă intrare și îndreptându-se către scările ce duceau spre camerele lor.

— Vesper! o strigă el, presupunând că probabil tocmai recepționase un mesaj urgent care îi privea pe amândoi.

Ea se întoarse tresărind, cu mâna la gură pentru a-și înăbuși un țipăt. Încremeni așa, holbându-se la el.

— Ce s-a întâmplat, iubito? întrebă Bond, tulburat de atitudinea ei, temându-se că în viața lor s-ar fi putut ivi o criză.

Ea îi răspunse, gâfâind:

— Ah, m-ai speriat îngrozitor!… Voiam doar… Voiam doar să-i telefonez lui Mathis… Da, lui Mathis, repetă ea. Speram să-mi poată procura o rochie nouă. Știi, de la prietena mea, vânzătoarea… Vezi tu, nu mai am, practic, nicio haină ca lumea, se grăbi ea să adauge. Am sperat că-l voi găsi acasă, înainte de a pleca spre birou. Nu știu numărul de telefon al prietenei mele, și mă gândeam să-ți fac o surpriză. N-am vrut să te trezesc. Cum e apa? Ai și făcut o baie? Ar fi trebuit să mă aștepți!

— Apa e minunată! spuse Bond, hotărând să o ușureze de povara explicațiilor, deși îl irita toată această secretomanie copilărească. Îmbracă-te! Vom lua micul dejun pe terasă. Sunt mort de foame. Îmi pare rău că te-am speriat, dar nu mă așteptam să găsesc pe cineva aici, la o oră atât de matinală.

Vru să o îmbrățișeze, dar ea se desprinse din brațele lui și se grăbi în sus pe scări.

— Cu părul ud, arătai precum fantoma unui înecat! râse ea, forțat; apoi, realizând că râsul ei nu se potrivea deloc, îl transformă într-o tuse prefăcută.

— Mi-e teamă că am răcit, motivă ea.

Continuă să sporovăie vrute și nevrute despre sperietură,

până când lui Bond îi veni să-i tragă o palmă, să îi spună să se relaxeze și să-i dezvăluie care era, de fapt, adevărul. Se mulțumi însă să-i mângâie umărul și o rugă să se grăbească, urmând să ia împreună micul dejun.

Apoi își văzu de drum către camera sa.

•

Așa se sfârși seninătatea iubirii lor. Zilele care urmară alcătuiră o succesiune de ipocrizii și falseturi, presărate cu lacrimile ei și clipele de pasiune animalică în care ea se abandona cu o lăcomie pe care amărăciunea de peste zi o făcea să pară de-a dreptul indecentă.

În repetate rânduri, Bond încercă să dărâme cumplitul zid al neîncrederii. Aducea mereu vorba de acel blestemat apel telefonic, dar ea se încăpățâna să-și înfrumusețeze povestea cu tot soiul de amănunte pe care Bond le ghicea a fi fost scornite ulterior. La un moment dat, îl acuză pe Bond că o suspectează că ar fi avut vreun alt amant.

Scenele de acest fel sfârșeau întotdeauna cu lacrimi și, de fiecare dată, cu ieșiri penibile ce frizau isteria.

Zi după zi, atmosfera relației lor devenea tot mai otrăvită.

Lui Bond nu-i venea să creadă că legătura dintre doi oameni putea să se destrame așa, peste noapte, și își scotocea fără încetare mintea în căutarea unei explicații. Dar misterul acelei conversații telefonice – pe care Vesper refuza să o explice, cu furie și, din câte i se părea lui Bond, cu teamă – materializase o umbră care, pe zi ce trecea, se întuneca tot mai tare.

Încă de la prânz, în acea primă zi, situația se înrăutățise.

După micul dejun, care fusese pentru amândoi o corvoadă, Vesper refuzase să iasă pe plajă, motivând că o durea capul și nu voia să se expună la soare. Bond își luase cu sine o carte și se plimbase cale de mai multe mile de-a lungul plajei. Întorcându-se, fusese hotărât să încheie odată pentru totdeauna discuția, punând lucrurile la punct, în timpul prânzului.

De cum se așezară la masă, el își ceru scuze că o speriase în asemenea hal. Apoi schimbă subiectul și, vesel, se apucă să-i

descrie ce văzuse în timpul drumeției pe care o făcuse. Vesper părea însă distrată și nu îi răspunse decât monosilabic. Evita să întâlnească privirea lui Bond și părea, în mod evident, preocupată.

Văzând că ea nu îi răsplătea în niciun fel eforturile de a încropi o conversație, Bond tăcu și el și își văzu de mâncare, cu mintea bântuită de gânduri sumbre.

Deodată, ea încremeni. Furculița îi scăpă din mână și căzu pe pardoseală, cu un clinchet metalic.

Bond ridică privirea, uimit. Ea se făcuse albă ca marmura și privea peste umărul lui, cu chipul răvășit de groază.

Bond întoarse capul și văzu că un bărbat tocmai își ocupase locul la o masă așezată de cealaltă parte a terasei, îndeajuns de departe de ei doi. Părea un individ banal, poate puțin prea serios. Dintr-o privire, Bond îl categorisi drept un om de afaceri care călătorea de-a lungul coastei și care descoperise întâmplător hanul, ori îl alesese drept loc de popas din ghidul Michelin.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? întrebă el, neliniștit.

Ochii lui Vesper reușiră să se desprindă, într-un târziu, de silueta noului venit

— E tipul din furgonetă, rosti ea, cu vocea gâtuită de spaimă. E cel care ne-a urmărit, sunt sigură că el e!

Bond privi din nou peste umăr. Patronul tocmai discuta meniul cu noul său client. Era o scenă perfect normală. Zâmbiră și, se pare, căzură de acord asupra comenzii, căci patronul încuviință cu o plecăciune și, după un ultim schimb de replici – referitoare la vinul pe care mușteriul intenționa să-l servească – se retrase.

Individul păru a remarca faptul că era privit. Ridică ochii și-i studie, fără să le dea prea mare atenție. Apoi întinse mâna spre servieta așezată pe scaunul de alături, luă un ziar și începu să citească, cu coatele sprijinite de tăblia mesei.

Când acesta ridicase privirea, Bond observase că individul era chior. Nu purta un bandaj, ci avea un soi de monoclu negru fixat în orbita ochiului orb. În rest, părea a fi un om de treabă între două vârste, cu părul negru pieptănat pe spate și,

așa cum Bond avusese prilejul să constate atunci când tipul îi zâmbise patronului, cu dinții mari, albi, sănătoși.

Se întoarse din nou spre Vesper.

— Zău așa, iubito… Omul îmi pare a fi nevinovat. Ești sigură că e același individ? Oricum, nu putem pretinde întregul han doar pentru noi…

Chipul lui Vesper arăta, în continuare, ca o mască albă. Mâinile îi erau încleștate pe marginea mesei. Bond avu impresia că ea era gata-gata să leșine și fu cât pe-aci să se ridice pentru a o ajuta, dar ea îi făcu semn să rămână pe loc. Întinse mâna spre paharul cu vin și sorbi cu sete. Buza paharului i se ciocni de dinți. Ea îl apucă cu ambele mâini și abia reuși să îl așeze pe masă. Îl privi, disperată.

— Știu sigur că e același individ.

El încercă să o convingă că nu avea de ce să se teamă, dar ea nu-i dădu atenție. După ce aruncă încă o privire resemnată peste umărul lui, îl anunță că durerea de cap i se întețise și că avea să-și petreacă și după-amiaza în cameră. Apoi se ridică și intră în clădire, fără să privească înapoi.

Bond se hotărî să o liniștească, cu orice preț. Comandă o cafea, apoi se ridică și se îndreptă spre curtea din spatele hanului. Peugeot-ul negru parcat acolo ar fi putut fi, într-adevăr, furgoneta pe care o văzuseră la sosire, dar, la fel de bine, ar fi putut fi una din milionul de furgonete asemeni ei care circulau pe șoselele Franței. Aruncă o privire înăuntru, și nu văzu nimic deosebit. Încercă să deschidă portbagajul, dar acesta era încuiat, își notă numărul de înmatriculare parizian al furgonetei, apoi se întoarse pe terasă.

Chiorul mânca liniștit și nici măcar nu se osteni să ridice privirea.

Se așeză pe scaunul lui Vesper, pentru a-l putea observa în voie.

Câteva minute mai târziu, chiorul ceru nota de plată, o achită și plecă. Bond auzi motorul Peugeot-ului pornind și, curând, zgomotul lui se stinse, îndepărtându-se către Royale.

La venirea patronului, Bond îi explică acestuia că, din păcate, Madame suferea din cauza insolației. Acesta își

exprimă regretul și fu de părere că nu era indicat să te expui la soare prea mult. Apoi Bond îl întrebă, ca din întâmplare, despre clientul care tocmai plecase.

— Îmi aduce aminte de o cunoștință care și-a pierdut un ochi, și purta un monoclu asemănător, motivă el.

Patronul îi răspunse că mușteriul de adineauri era străin. Fusese foarte mulțumit de mâncarea servită și îi spusese că avea să treacă din nou pe la han, la întoarcere, peste o zi sau două, pentru a lua masa. Părea a fi elvețian, după accent. Era negustor de ceasuri. Cât de cumplit trebuie că era să trăiești cu un singur ochi! Și să fii nevoit să porți toată ziua monoclul acela! Dar, mă rog, poate că omul se obișnuise deja…

— Într-adevăr, e trist, spuse Bond. Se pare că nici dumneavoastră n-ați avut noroc, completă el, arătând spre mâneca goală a proprietarului. În ceea ce mă privește, n-am a mă plânge…

Discutară o vreme despre război. Apoi Bond se ridică.

— Era să uit, spuse el. Madame a telefonat mai devreme unui prieten; să-mi amintiți să vă plătesc convorbirea. Era un număr din Paris, din cartierul Elysee, dacă-mi aduc eu bine-aminte…

Mathis locuia în cartierul Elysée.

— Vă mulțumesc, domnule, dar s-a rezolvat totul. Am vorbit cu centrala de la Royale, iar operatoarea mi-a spus că unul dintre oaspeții mei a cerut legătura cu Parisul, dar nu a răspuns nimeni la numărul respectiv. Voiau să știe dacă Madame dorea să se revină ulterior cu un apel. Mi-e teamă că am uitat să vă anunț mai devreme. Dar poate că Monsieur va avea amabilitatea de a-i spune doamnei… Însă numărul nu era din Elysée, ci din cartierul Invalides.

• Capitolul 26: „SOMN UȘOR, IUBITO!”

Următoarele două zile trecură fără nicio schimbare.

În cea de-a patra zi, Vesper chemă un taxi și plecă la Royale, spunându-i că avea nevoie de niște medicamente. Se întoarse după amiaza, cu același taxi.

În seara aceea, se strădui din răsputeri să pară veselă. Bău mult, iar atunci când urcară în cameră, îl trase după sine în pat și făcură dragoste cu o pasiune sălbatică. Trupul lui Bond făcu față onorabil. După aceea însă, ea începu să plângă, iar Bond se întoarse în camera sa pradă celor mai negre gânduri.

Abia reuși să adoarmă. Spre dimineață, o auzi deschizând încet ușa. Auzi apoi zgomote la parter și fu convins că ea încerca din nou să telefoneze. Curând auzi din nou ușa deschizându-se și închizându-se și realiză că, probabil, nici de astă dată, la numărul din Paris nu-i răspunsese nimeni.

Toate acestea se întâmplau sâmbătă.

Duminică, chiorul cu monoclu se întoarse. Bond știu acest lucru de îndată ce, ridicând privirea, văzu chipul palid al lui Vesper afișând aceeași expresie ca și cu câteva zile mai devreme. El îi povestise tot ce reușise să afle de la patron, dar omisese să o anunțe că individul se arătase dornic să revină. Nu voise să o îngrijoreze fără rost.

De asemenea, îi telefonase lui Mathis la Paris, și verificase numărul furgonetei. Aceasta fusese închiriată de la o firmă respectabilă; cu două săptămâni mai devreme. Clientul prezentase acte de identitate elvețiene. Se numea Adolph Gettler și oferise drept adresă de contact o bancă din Zürich.

Mathis ceruse ajutorul poliției elvețiene. Da, în banca respectivă exista un cont sub acest nume. Era foarte rar utilizat. Herr Gettler lucra în industria ceasurilor. În cazul în care exista o acuzație împotriva sa, cercetările puteau fi continuate.

Atunci când îi dezvăluise toate aceste informații lui Vesper, ea se mulțumise să ridice din umeri. Acum însă, când

individul revenise, se ridică de îndată, lăsându-și prânzul neterminat, și urcă în cameră.

Bond stătu pe gânduri și, în cele din urmă, luă o hotărâre. Sfârși de mâncat și o urmă. Ambele uși, atât cea dinspre coridor, cât și cea dinspre baie, erau închise. O convinse, într-un târziu, să-i dea drumul înăuntru și deduse că ea își petrecuse ultima oră la fereastră, în umbra draperiei, pândind.

Chipul ei părea dăltuit în marmură rece. O conduse spre pat și se așezară amândoi pe marginea acestuia, cumințI, ca doi pasageri într-un compartiment de tren.

— Nu putem continua așa, Vesper, îi spuse el, apucându-i mâinile într-ale sale. Trebuie să terminăm odată! Ne chinuim reciproc, și nu există decât o modalitate de a pune capăt acestei torturi. Fie îmi spui despre ce e vorba, fie plecăm imediat.

Ea nu-i răspunse. Mâinile ei atârnau, inerte, într-ale sale.

— Iubito, de ce nu vrei să-mi spui? insistă el. Știi, în prima dimineață petrecută aici, m-am întors de pe plajă hotărât să-ți cer mâna… N-am putea să luăm totul de la capăt? De ce lași ca acest coșmar oribil să ne îndepărteze unul de altul?

O vreme, ea nu-i răspunse, apoi o lacrimă i se rostogoli pe obraz.

— Chiar voiai să te căsătorești cu mine?

Bond încuviință.

— Oh, Doamne! șopti ea. Doamne!

Îl cuprinse în brațe, lipindu-și obrazul de pieptul lui.

El o strânse la piept.

— Spune-mi, iubito, ce te frământă?

Suspinele ei se stinseră.

— Mai dă-mi un răgaz, îi spuse ea, iar în glasul ei se putu distinge o tonalitate nouă, aceea a resemnării. Lasă-mă să mă gândesc puțin.

Îl sărută pe obraz și-i cuprinse fața în căușul palmelor, privindu-l cu infinită tandrețe.

— Iubitule, încerc să fac așa cum ar fi mai bine pentru amândoi. Te implor, crede-mă! Dar e îngrozitor… Mă aflu într-o dilemă înspăimântătoare…

Izbucni din nou în plâns, strângându-l în brațe cu disperarea unui copil trezit dintr-un vis urât.

El încercă să o aline, mângâindu-i părul lung și negru și sărutând-o blând.

— Acum du-te, îi spuse ea. Dă-mi un răgaz de gândire. Va trebui să facem, într-adevăr, ceva…

Își scoase batista și-și șterse lacrimile.

Îl conduse până în dreptul ușii și, în prag, se îmbrățișară din nou. Apoi el o sărută din nou, iar ea închise ușa.

În seara aceea, o bună parte din veselia și calda intimitate a primei seri petrecute împreună reveniră. Ea era agitată și, uneori, râsetele ei căpătau accente stridente. Bond era însă hotărât să facă tot posibilul pentru a-i readuce zâmbetul pe buze, astfel încât, de-abia către sfârșitul cinei, aduse vorba în treacăt despre cele discutate la amiază.

Ea îi strânse mâna și-i spuse:

— Să nu vorbim acum despre toate astea. Dă totul uitării! A trecut. Mâine dimineață îți voi spune totul.

Îl privi adânc în ochi, și ochii ei se umplură pe dată de lacrimi. Căută în poșetă o batistă, o găsi și-și șterse lacrimile.

— Mai dă-mi șampanie, îi spuse, chicotind oarecum forțat. Vreau să mai beau. E nedrept ca tu să bei mai mult decât mine!

Băură o sticlă întreagă. Apoi ea se ridică. Se clătină, lovindu-se cu șoldul de scaun, și chicoti amuzată.

— Cred că m-am îmbătat, râse ea. Ah, e rușinos! Te rog, James, iartă-mă! Am vrut atât de mult să mă bine-dispun! Și, uite, am reușit!

Își trecu degetele prin părul lui, zburlindu-l, și-i spuse:

— Te rog, grăbește-te. Te doresc cumplit de tare!

Îl sărută fugar și plecă în grabă.

Făcură dragoste vreme de două ceasuri, fără să se grăbească, cu o pasiune pe care, cu o zi mai devreme, Bond nu mai spera să o regăsească vreodată. Barierele neîncrederii păreau a fi dispărut, iar cuvintele pe care le rosteau acum erau din nou nevinovate și adevărate. Între ei, nu mai plutea nicio umbră.

— Du-te, acum, îi spuse Vesper, văzând că Bond era pe cale să ațipească în brațele ei.

De parcă ar fi vrut să dezmintă ceea ce abia rostise, îl strânse și mai tare în brațe, murmurând drăgăstoasă și lipindu-se de el.

Când, într-un târziu, el se ridică, mângâindu-i fruntea, și îi sărută pentru ultima oară ochii, ea întinse mâna și aprinse lumina.

— Uită-te la mine, și lasă-mă să te privesc! șopti ea.

Îngenunche lângă ea.

Ea îi examină atent trăsăturile chipului, de parcă l-ar fi văzut pentru întâia oară. Apoi îl cuprinse din nou în brațe și îl sărută tandru, pe buze. Avea ochii înecați în lacrimi. În sfârșit, îi dădu drumul din brațe și stinse lumina.

— Noapte bună, dragul meu! îi spuse ea.

Bond nu rezistă ispitei și se aplecă, sărutând-o încă o dată. Simți gustul sărat al lacrimilor prelinse pe obraji.

Se îndreptă spre ușă. În prag se opri și privi înapoi.

— Somn ușor, iubito! îi ură el Nu-ți face griji, totul va fi bine.

Închise ușa și intră în camera sa cu inima plină de bucurie.

• Capitolul 27: INIMA FRÂNTĂ

Patronul îi aduse scrisoarea în zori. Năvăli în camera lui Bond ținând în mână plicul de parcă acesta ar fi luat foc.

— S-a întâmplat ceva îngrozitor! Madame…

Bond sări din pat și se repezi în baie, dar ușa care dădea în camera ei era închisă. Străbătu în goană camera sa și coridorul, trecând pe lângă o camerista ce tremura, înspăimântată.

Ușa camerei lui Vesper era deschisă. Lumina soarelui se strecura prin crăpăturile obloanelor. Doar câteva șuvițe din părul ei se iveau de sub cearșaf. Trupul ei era țeapăn, încremenit în poziția mumiilor egiptene.

Bond căzu în genunchi lângă pat și ridică încet cearșaful.

Dormea. Nu se putea altfel! Avea ochii închiși. Chipul îi era neschimbat. Părea că doarme și, totuși, niciun mușchi nu-i tresărea, iar pieptul nu i se ridica în ritmul egal al respirației. Murise.

Într-un târziu, patronul se apropie și-i puse mâna pe umăr. Îi arătă paharul de pe noptieră, pe fundul căruia se zăreau urmele unui precipitat alb. Tot acolo se afla și cartea pe care ea o citise, țigările ei, o cutie de chibrituri, un ruj și o batistă, de sub care sclipea, patetic, o oglinjoară. Pe podea, la picioarele patului, se afla un flacon gol, flaconul acela cu somnifere pe care Bond îl remarcase în prima seară, pe polița din baie.

Bond se ridică în picioare, înfiorat. Patronul îi întinse scrisoarea, iar el o luă.

— Anunțați-l pe comisar de cele întâmplate, spuse Bond. Voi fi în camera mea, dacă va dori să-mi vorbească.

Plecă, fără să privească înapoi.

Se așeză pe marginea patului și privi afară, pe fereastră, spre marea calmă. Apoi privi plicul. Adresa era scrisă cu litere mari, rotunde: „*Pour lui*”[{25}].

Îi trecu prin minte faptul că ea lăsase probabil de cu seară

instrucțiuni să fie trezită devreme, ca nu cumva el să fie cel care avea să o găsească.

Întoarse plicul pe o parte și pe cealaltă. Cu câteva ore în urmă, limba ei fierbinte îl sigilase.

Simți un fior înghețat străbătându-l. Deschise scrisoarea.

Nu era lungă. Citi câteva cuvinte, apoi respirația îi deveni deodată greoaie.

În cele din urmă, aruncă scrisoarea pe pat, îngrozit, de parc-ar fi fost un scorpion întărâtat, iar nu o simplă coală de hârtie.

Dragul meu James

Te iubesc din adâncul sufletului și sper că acum, când citești aceste rânduri, și tu mă mai iubești încă. Parcurgând aceste cuvinte, mă vei urî cu siguranță. Așadar, adio, dragostea mea, cât încă iubirea noastră mai dăinuie. Adio, iubitule…

Sunt agent al MVD-ului. Da, lucrez ca agent dublu, în slujba rușilor. Am fost recrutată la un an după război. De atunci, le-am furnizat informații. Mă îndrăgostisem de un polonez înrolat în Forțele Aeriene. Până în ziua în care te-am întâlnit, îl mai iubeam încă. Dacă vei vrea cu tot dinadinsul, vei reuși să-i afli numele. A fost decorat de două ori. După război, a fost antrenat de către M și parașutat înapoi în Polonia. L-au prins, l-au torturat și astfel au aflat o mulțime de lucruri, inclusiv despre existența mea. M-au contactat și mi-au spus că el avea să rămână în viață, dacă acceptam să lucrez pentru ei. El nu știa nimic despre toate acestea, dar îi permiseseră să-mi scrie. Scrisorile lui soseau cu regularitate, o dată pe lună, în jurul datei de cincisprezece. N-am putut suporta ideea morții lui. Am acceptat, fiindcă, dacă nu aș fi făcut-o, el ar fi fost ucis, din cauza mea. Am încercat să le furnizez cât mai puține informații, crede-mă! Apoi te-am întâlnit pe tine. Îi informasem despre misiunea ce-ți

fusese încredințată la Royale și îți deconspirasem identitatea. Iată de ce au știut de venirea ta și au avut timp să pună microfoanele. Îl suspectau pe Le Chiffre, dar nu bănuiau în ce fel anume era legată misiunea ta de acesta. Nu le-am dezvăluit mai mult.

Apoi mi-au cerut ca, la cazino, să nu stau în spatele tău și să-i îndepărtez de tine pe Leiter și Mathis. Acesta a fost motivul pentru care pistolarul a fost la un pas de a te ucide. Te întrebai, poate, de ce-am fost atât de tăcută în seara aceea, la clubul de noapte. Îmi ceruseră să înscenez răpirea. Eu nu am pățit nimic, deoarece lucram pentru MVD.

Când am aflat însă ce ți-au făcut, deși știam că Le Chiffre fusese cel care te torturase, iar acesta era un trădător, am hotărât că nu mai puteam continua. Începusem deja să mă îndrăgostesc de tine. Mi-au cerut să încerc să te descos, cât timp te aflai în convalescență, dar am refuzat. Legătura mea se afla la Paris. Aveam ordin să telefonez de două ori pe zi la Paris, la un număr din cartierul Invalides. M-au amenințat, mi-au spus că iubitul meu din Polonia avea să fie ucis și, în cele din urmă, au întrerupt contactul. Se temeau însă că voi vorbi și m-au avertizat că, dacă nu le dau ascultare, aveau să trimită pe urmele mele un ucigaș aparținând SMERȘ-ului. Nu le-am dat atenție. Te iubeam. Apoi l-am zărit pe individul chior, la hotelul Splendide, și am aflat că acesta se interesase de mine. Asta s-a întâmplat cu o zi înainte de venirea noastră aici. Am sperat că voi reuși să scap de el. Am hotărât să te cuceresc și să fug în America de Sud. Speram că îți voi purta copilul și o voi putea lua de la capăt, undeva departe. Dar ei ne-au urmărit. De ei nu se poate scăpa.

Știam că, dacă ți-aș fi dezvăluit toate acestea, totul s-ar fi sfârșit între noi. Mi-am dat seama că nu-mi rămânea decât să aștept ca SMERȘ să mă ucidă – dar, lăsându-mă ucisă, ți-aș fi primejduit și ție viața – sau

să mă sinucid.

Acesta este adevărul, dragul meu. Nu mă poți împiedica să-ți spun așa, și nu mă poți opri să te iubesc. E tot ce mi-a mai rămas: amintirea clipelor petrecute în preajma ta.

Nu-ți pot furniza prea multe informații utile. Numărul de telefon al legăturii, mele din Paris era 55200, centrala Invalides. La Londra, îmi depuneam rapoartele într-o cutie poștală la un oficiu situat în piața Charing Cross, la numărul 450.

Atunci când am cinat împreună pentru întâia oară, mi-ai vorbit despre acel iugoslav ce a fost judecat pentru înaltă trădare. Acesta a spus: „M-am lăsat târât în mocirla acestei lumi”. *Aceasta e singura mea scuză. Aceasta, și dragostea pe care i-am purtat-o acelui bărbat, pe care am încercat să-l salvez de la moarte.*

E târziu, sunt obosită, iar de tine mă desparte doar un perete. Dar va trebui să fiu curajoasă. Ai putea să-mi salvezi viața, dar n-aș mai cuteza să te privesc în ochi.

Te iubesc nespus,

V.

Bond aruncă din mâini scrisoarea. Își cuprinse chipul în mâini și stătu așa o vreme. Apoi, dintr-o dată, sări în picioare. Privi spre marea liniștită, apoi înjură cu voce tare.

Ochii îi erau umezi. Și-i șterse.

Se îmbrăcă și, cu pași hotărâți, coborî treptele și se închise în cabina telefonică.

În timp ce operatoarea îi făcea legătura cu Londra, revăzu în minte, calm, toate faptele expuse în scrisoarea lui Vesper. Totul se potrivea. Umbrele trecătoare și semnele de întrebare ale ultimelor patru săptămâni, pe care instinctul său le detectase, dar mintea refuzase să le admită, se lămureau acum.

Acum n-o mai vedea altfel decât ca pe o spioană. Dragostea și suferința pricinuită de moartea ei fuseseră înghesuite undeva, într-un cotlon al minții sale. Mai târziu, avea să le treacă poate în revistă, examinându-le pe îndelete, fără patimă, înainte de a le exila, laolaltă cu alte rămășițe sentimentale de care prefera să nu își mai amintească. Acum, nu se putea gândi decât la trădarea comisă de ea, față de Serviciu și față de țară, și la răul pe care aceasta îl cauzase. Creierul său de profesionist era întru totul absorbit de analizarea consecințelor nefaste: identitățile deconspirate de-a lungul anilor, codurile pe care inamicul le descifrase, secretele care se scurseseră chiar de la sursă, din inima secției menite a se ocupa de Uniunea Sovietică.

Era de-a dreptul dezgustător. Iar acesta era doar începutul.

Scrâșni din dinți. Îi reveniră în minte spusele lui Mathis: „Acum știi cum arată și cât rău pot să facă… Și cum rămâne cu SMERȘ? Pot să-ți mărturisesc, cu mâna pe inimă, că nu mă simt deloc împăcat cu gândul că indivizii aceștia bat Franța în lung și-n lat, ucigând după bunul lor plac pe oricine-l consideră ei trădător…”

Cât de curând se dovedise că Mathis avusese dreptate! Și cât de curând se risipiseră propriile sale iluzii!

În vreme ce el, Bond, străbătuse lumea în lung și-n lat, jucându-se de-a pieile roșii (da, expresia lui Le Chiffre se potrivea de minune), adevăratul inamic acționase în liniște, cu calm și răceală, fără eroisme inutile, chiar în spatele său.

Și-o închipui pe Vesper înaintând pe un coridor lung, purtând documente secrete pe o tavă. Dușmanul își primise informațiile pe tavă, în vreme ce neprihănitul agent secret purtând indicativul „Dublu Zero” vântura lumea, jucându-se de-a pieile roșii.

Unghiile i se înfipseră în palme și trupul i se acoperi de sudoarea înghețată a rușinii.

Ei bine, încă nu era prea târziu. Avea acum o țintă la îndemână. Avea să se întoarcă împotriva celor din SMERȘ și avea să-i hăituiască pretutindeni. De n-ar fi existat SMERȘ-ul, această nemiloasă unealtă a morții și a răzbunării, MVD-ul n-

ar fi fost decât o adunătură de spioni civili ca oricare alta, cu nimic mai bună ori mai rea decât oricare dintre serviciile secrete occidentale.

SMERȘ-ul era buba. Fii credincios, spionează așa cum se cuvine, ori vei fi ucis! Inevitabil, fără vreo întrebare, vei fi hăituit și ucis.

Întreaga mașinărie rusească asculta de acest mecanism al spaimei. Pentru ruși, nu exista decât o singură cale: înainte. Înaintează, înfruntă-ți dușmanul, și poate că glontele ce ți-e hărăzit își va greși ținta. Retrage-te, evadează, trădează, și poți fi sigur că glontele nu te va ocoli.

Acum însă, el avea să atace mâna care ținea biciul. Meseria spionajului putea fi lăsată în grija celor cu gulere scrobite. N-aveau decât să spioneze și să prindă spioni. El avea să pornească pe urmele amenințării ascunse dincolo de spioni, amenințarea aceea cumplită care îi determina să se apuce de spionaj.

Telefonul sună, și Bond ridică receptorul.

Se afla acum în legătură cu „Veriga”, ofițerul ce răspundea de comunicațiile externe, singurul pe care îi era îngăduit să-l contacteze, atunci când se afla în străinătate, dar numai în cazul unei urgențe extreme.

— Sunt 007. Vorbesc pe o linie publică. E vorba însă de ceva urgent. Mă auzi? Transmiteți de urgență următorul mesaj: 3030 era agent dublu, în slujba roșiilor. Da, ai înțeles bine, la naiba! Am spus clar: „era”. Târfa e moartă, de-acum.

Sfârșit

virtual-project.eu

{1} *La salle privée* – separeu în cadrul sălii unui cazinou, în care se desfășoară jocurile cu miză mare. (franc.).

{2} Conducător de joc. (franc.).

{3} Lege privind închiderea caselor de toleranță și întărirea luptei contra proxenetismului. (franc.).

{4} Inamicul ascultă. (franc.).

{5} Aproximativ, „Băile Royale” (franc.).

{6} Aprox.: Îmi place foarte mult „Dry” (franc.).

{7} De acord, Daisy. Dar știi că e numai coajă de lămâie. (franc.).

{8} Roșu și negru (franc.).

{9} *Chef de partie* = conducător de joc (franc.).

{10} Doamnelor și domnilor, jocurile sunt făcute. Miza inițială este de cinci sute de mii. (franc.).

{11} Miza a fost acceptată. (franc.).

{12} Roman de John Steinbeck.

{13} Miza este de patru milioane. (franc.).

{14} Miza este de opt milioane. (franc.).

{15} Miza este de treizeci și două de milioane. (franc.).

{16} Partida continuă. (franc.).

{17} Nouă. Roșul câștigă, impar, prima duzină. (franc.).

{18} Pentru a-i șoca pe burghezi, aici, cu sensul de „a se umfla în pene”. (franc.).

{19} Dă-i drumul! (franc.).

{20} Taie! (franc.).

{21} Sunați, vă rugăm. (franc.).

{22} Repede (franc.).

{23} „*Hanul Fructului Oprit, crustacee și fripturi*”. (franc.).

{24} Fructul oprit (franc.).

{25} Pentru el (franc.).